

Suntem oare cu adevărat păcătoși?

Mircea Sârbu

Motto:

Păcatul originar a corectat, de fapt, un defect al creației.

[Octavian Paler în Calomnii mitologice \(2007\)](#)

Cititorule, dacă ce citești ți se pare că e o nebunie, pune cartea în raft căci nu a venit încă timpul să o citești.

[Scarlăt Demetrescu – Din tainele vieții și ale Universului](#)

Cuprins:

Cine suntem de fapt?	4
De unde venim și unde mergem	4
Evoluția spiritului	5
Reîncarnarea unealtă a evoluției.....	14
Biblia e o sursă de informație reală sau un fals?	20
Biblia, carte de căpătâi?	20
Cine sunt de fapt autorii Bibliei?	21
Parcursul istoric al Noului Testament	22
De ce a fost nevoie de religie și biserică?	26
Raiul și iadul	28
O posibilă explicație a "Păcatul primordial"	35
Păcatul lumii materiale versus păcatul lumii spirituale	45
Legile lumii materiale.....	45
Legile Universului	46
Iertarea păcatelor în lumea materială - spovedania	51
Păcatul și iertarea lui la ortodoxi	61
Păcatul și iertarea lui la catolici	64
Păcatul și iertarea la protestanți	67
Păcatul și iertarea în islam	68
Păcatul și iertarea lui la budiști.....	81
Păcatul și iertarea lui în hinduism	82
Iertarea în lumea spirituală	83
Spovedania ca terapie	85
Cum să evităm păcatul	89
Bibliografie	91

Suntem păcătoși sau nu? Întrebare tranșată fără echivoc de către toate religiile. DA, suntem păcătoși și ne adâncim cu fiecare zi, mai mult, în păcat spun unii. Acesta este răspunsul unanim al celor ce se cred reprezentanții de facto ai lui Dumnezeu pe pământ.

Putem fi iertați? Da, cu o condiție, susțin aceeași, cu condiția să ne declarăm ființe nule, fără voință, fără conștiință, fără demnitate și care să acceptăm să fim conduși de unii autointitulați "reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ", reprezentanți împuterniciți cu dreptul de viață și moarte asupra noastră, de către Bunul nostru Tată iubitor, Dumnezeuul Creator a Tot și Toate. Deci suntem posesorii statutului de păcătos, statut cu care ne-am născut și prin care acești "împuterniciți" au definit însăși existența noastră.

Dar să vedem ce înseamnă de fapt păcatul cu care suntem identificați. Pentru a putea înțelege esența păcatului și deci și necesitatea tratamentului lui, a spovedaniei, trebuie mai întâi să ne reamintim cine suntem noi, păcătoși sau nu?

După ce acest pas este parcurs și înțeles, vom trece la modul în care o acțiune este catalogată drept păcat, ce și cine stabilește asta: Biblia și preoții sau Divinitatea?

Apoi vom încerca să vedem cum religiile tratează subiectul numit păcat, și în final ne vom ocupa de metodele de a trata "păcatul". Am pus între ghilimele păcatul, deoarece păcatul nu există în fapt, fiind generat de fapt doar de diferite forme de frici, spovedania ca formă de terapie putând fi, în acest caz, o formă de terapie eficientă. A nu se confunda spovedania religioasă, cu spovedania spirituală. Și nu în ultimul rând, vom vorbi despre cum să evităm păcatul.

Cine suntem de fapt?

Această întrebare a frământat omul încă de la nașterea sa. Apariția omului este învăluită în mister, dar în ultima vreme constatăm, încă timid dar constant, că vălul misterului se ridică.

De unde venim și unde mergem

O întrebare pe cât de legitimă, pe atât de derutantă. Poziționați în unghiuri de observație diferite, informațiile obținute în loc să ne dea un răspuns clar, ne crează dileme existențialiste.

Dar să încercăm să vedem cine și cum am fost creați. Creatorul a Tot și Toate în dorința Sa de a evolua El Însuși a creat spirite care prin experiența pe care o vor acumula în repetatele vieți petrecute în lumea materială, să contribuie direct la evoluția continuă a Universului.

Această Creație a Spiritelor primordiale a fost și este o activitate continuă. Dar la facerea primordială a spiritului s-a avut în vedere faptul că acesta, pentru a evolua, are nevoie de alte spirite care să îl ajute în evoluție, spirite care la rândul lor să evolueze și ele, fiind într-o cvazi armonie. De aceea Creatorul a creat familii (stoluri) de spirite (grupuri de 15 – 20 de spirite) cărora le-a dat posibilitatea de a evolua împreună.

Un exemplu care susține această teorie este prezentat în Cartea Spiritelor obținută prin channelling de către Allan Kardac. În CARTEA A DOUA Lumea spiritistă sau spiritele CAPITOLUL I, la întrebările mediumului i se răspunde astfel ⁽¹⁾:

”77. Spiritele sunt existențe distincte ale Divinității, sau doar emanații sau componente ale Divinității numite, din acest motiv, fiii sau copiii ai lui Dumnezeu?

„Sunt opera lui Dumnezeu, asemeni unui om ce construiește o mașină; această mașină este opera omului, dar nu e el însuși. Știi că atunci când omul face un lucru frumos, util, îl numește copilul său, creația sa. Ei bine! același lucru este și cu Dumnezeu: noi suntem copiii săi, de vreme ce suntem opera sa”.

78. Au avut Spiritele un început sau există, asemenea lui Dumnezeu, dintotdeauna?

„Dacă spiritele nu ar fi avut un început, ele ar fi fost egale cu Dumnezeu, în timp ce ele sunt creația sa și întru totul supuse voinței divine. Dumnezeu este dintotdeauna, incontestabil; dar nu știm nimic despre cum și când ne-a creat. Poți spune că suntem fără început dacă înțelegi prin aceasta că Dumnezeu, fiind etern, a trebuit să creeze fără odihnă; dar cum și când a fost făcut fiecare dintre noi, îți repet, nimeni nu știe; aici este misterul”.

79. Din moment ce în univers există două elemente generale, elementul inteligent și elementul material, s-ar putea spune că Spiritele sunt formate din

elementul inteligent, așa cum corpurile inerte sunt formate din elementul material?

„Evident; Spiritele sunt individualizarea principiului inteligent, așa cum corpurile reprezintă individualizarea principiului material; însă vremea și modul formării lor sunt necunoscute”.

80. Este creația Spiritelor permanentă, sau ea a avut loc doar o singură dată la originea timpurilor?

„Este permanentă, căci Dumnezeu nu a încetat niciodată să creeze”.

81. Spiritele se formează spontan, sau își trag obârșia unele din altele?

„Dumnezeu le creează ca și pe celelalte creaturi, prin voința sa; dar, încă odată, originea lor este un mister”⁽¹⁾.

Vorbeam de formarea familiilor (stolurilor) de spirite ce sunt trimise în Creație pentru a se sprijini unul pe celălalt în evoluție. În lungul drum spre Lumină, unele spirite vor evolua mai repede decât altele, astfel că în cadrul unei familii pot apărea spirite ce evoluează mai încet, altele mai repede decât majoritatea spiritelor din aceeași familie, așa încât unele se vor desprinde de grup și se vor alipi de familii mai evolute, în timp ce altele se vor alipi de familii a căror nivel de evoluție se apropie de nivelul lor, familii ce ”vin din urmă” pe scara evolutivă. Putem vorbi astfel de ”premianți” și despre ”repetenți”. Un lucru e clar, fiecare spirit care a ales o nouă familie, va continua evoluția împreună cu aceasta.

De ce este necesar ca spiritele să facă parte dintr-o familie? Apartenența la o familie de spirite dă posibilitatea ca un spirit să se bazeze pe ajutorul celorlalte spirite din familie în stabilirea ”scenariului” viitoarei reîncarnări. Acest ajutor poate fi asigurat doar de spirite cu același nivel de evoluție. În cazul în care toate spiritele sunt deja încarnate sau se află în alte situații ”contractuale” cu alte spirite, se poate apela la spirite din familii ”prietene”, dispuse să ajute spiritul ”contractant”. În cazul în care nu se poate realiza o cooperare cu alt spirit, se va amâna reîncarnarea până când sunt îndeplinite toate condițiile necesare unui succes evolutiv prin reîncarnare.

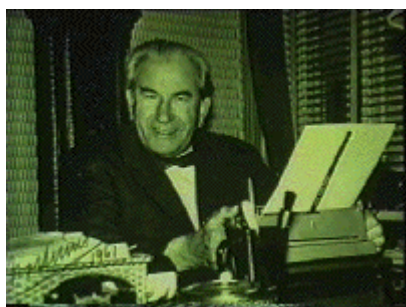
Știm acum de unde venim, interesant este să aflăm și unde mergem. Dar pentru asta trebuie să analizăm ce înseamnă evoluție spirituală.

Evoluția spiritului

Martinus a fost un filozof danez care a trăit între 1890 – 1981.

Născut în satul Sindal, mama sa lucra ca femeie în casa boierului din Sindal. Fiind dintr-o familie săracă, urmează numai câteva clase primare la școala din sat. Vara și în timpul secerișului cursurile se țineau doar de 2 ori pe săptămână.

La vârsta de 12 ani intră ca cioban, iar 4 ani mai târziu începe o școală de procesatori de lapte. Lucrează în diverse fabrici de lapte, iar în 1920 devine funcționar la una din fabrici.

La vârsta de 37 de ani, are o revelație, care îi deschide un nou orizont legat de dilema: cine suntem, de unde venim și unde mergem.

Având o pregătire școlară relativ redusă, desenează 110 de simboluri, prin care reprezintă ceea ce i s-a îngăduit să vadă în lumea paralelă. Ulterior descrie fiecare simbol și scrie o carte de cca. 3000 de pagini, intitulată: "Al treilea testament".

A fost un om credincios, creștin, vegetarian și celibatar.

Cu ajutorul fundației Rudolf Steiner, ia ființă Institutul Martinus, care îi publică opera, și ține cursuri și conferințe legate de Cosmologia lui Martinus.

Voi încerca în continuare să fac o comparație între principiile Cosmologiei lui Martinus și principiile enunțate de Scarlat Demetrescu, profesor de biologie umană, fiind totodată și secretarul particular a lui Hasdeu.

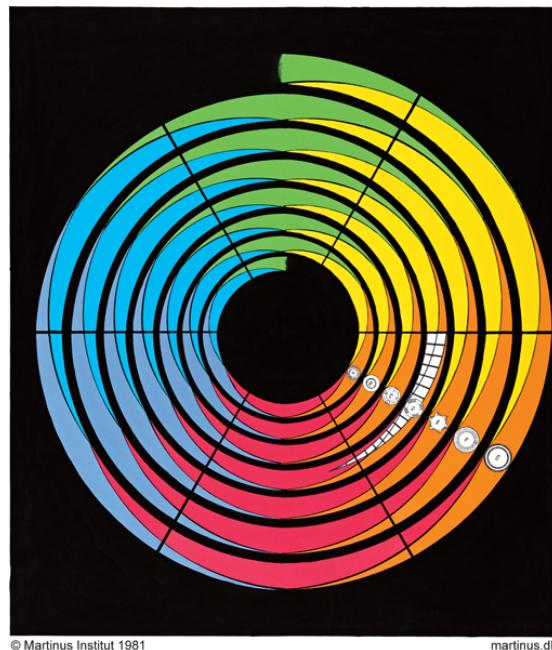
Scarlat Demetrescu a trăit cam în aceeași perioadă cu Martinus și cu Helena Blavatsky, născută în 1831 și moartă în Anglia în 1891, fiind o pionieră în esoterism, fiind de fapt una din primele personalități care au pus bazele teosofiei.

De remarcat este faptul că atât Martinus, cât și Scarlat Demetrescu, nu au încercat să creeze un curent, ci amândoi spun că nu dețin monopolul adevărului, așa încât fiecare dintre cititori să ia din scrierile lor, doar acel lucru care li se potrivește. ⁽²⁾.

De ce a ales simbolurile? În momentul în care a avut ieșirea în lumea paralelă și i s-au arătat anumite lucruri pe care Divinitatea a dorit ca noi oamenii să le aflăm, acesta nu a fost capabil să le descrie, așa că a desenat ceea ce a văzut. Ulterior a povestit cunoscuților ce reprezintă aceste desene.

"Deci toate ființele vii fac parte dintr-o cooperare organică eternă care este organizată ca un ciclu spiralat. În fiecare ciclu, ființele experimentează o mișcare de la întuneric sau ignoranță la lumină sau conștiință cosmică și dragoste și apoi la noi experiențe de întuneric și lumină în noile cicluri spiralate, această alternanță asigurând evoluția. Fiecare nou ciclu spiralat este experimentat ca o nouă variantă. Fiecare ființă vie este o entitate care parcurge ciclic drumul de la "întuneric" la "lumină", apoi de la "lumină" la "întuneric", după care ciclul se reia" ⁽²⁾.

Deci evoluăm, dar e important să știm la ce caracteristici trebuie să lucrăm pentru a ne ridica vibrația, căci despre vibrația spiritului vorbim.

Simbolul 14

În cadrul simbolului nr. 14 al lui Martinus se poate vedea că evoluția pornește de la starea de "piatră", apoi la plante și după multe cicluri "evolutive" se ajunge în stadiul de animal, și apoi cea de om ⁽²⁾.

De remarcat este faptul că trecerea, de exemplu, de la stadiul de plantă la stadiul de animal se face tot pe baza atingerii unui anumit nivel spiritual, specific aceluia stadiu. Spiritul care a finalizat evoluția sa în regnul în care a activat, se reîntoarce la Creator, acesta "completează" cu caracteristici noi spiritul candidat la salt, capacități care să poată să îi dea posibilitatea noului spirit să evolueze în noua sa postură.

De remarcat e faptul că Darwin a greșit enorm în teoria sa legată de evoluționism. Omul NU a evoluat din maimuță, ci prin "reproiectarea" acesteia de către Creator. Nimic nu trece automat dintr-o formă de viață în alta fără ca Dumnezeu Creator să nu îi aducă "îmbunătățiri" și up to date. Darwin a intuit faptul că există o evoluție a speciilor, dar a "sărit" peste etapa în care Creatorul reconfigurează setările spiritului candidat la trecerea într-o altă formă de viață. Darwin nu a realizat faptul că modificarea setărilor nu se face automat, ci o forță Divină trebuie să intervină. Avem așadar o reconfigurare a caracteristicilor, adăugându-se facilități noi, care să permită spiritului să își continue evoluția.

Creatorul este, deci, singurul în măsură să "aprecieze" momentul când un spirit este apt să facă un salt pe scara evolutivă a speciilor. La momentul acela, Creatorul adaugă capacități și calități noi spiritului, capacități care să îi dea posibilitatea spiritului să își continue evoluția în noua sa formă.

În cazul spiritului care candidează la trecerea de la stadiul de animal la stadiul de om, de exemplu, Creatorul a adăugat o serie de noi capacități, astfel:

- Creierul uman are calități care nu pot fi reperate în lumea animală. Una dintre consecințe sunt capacitățile mentale explicite ale omului.
- Omul posedă capacitatea de exprimare, iar comunicarea sa creativă prin intermediul sistemului său vocal este complet diferită de cea a animalelor.
- El are capacitatea unică de a fi atent la diferite lucruri, în funcție de ceea ce-și dorește; omul deține o gamă largă de interese și observații, deoarece poate să identifice din punct de vedere spațial și temporal obiecte îndepărtate;
- Omul este capabil să facă abstracții și să utilizeze sistemul său de semne în scopuri metalingvistice.
- Numai omul este complet biped; el poate să meargă în poziție verticală datorită structurii speciale a coloanei vertebrale. Astfel, mâinile noastre nu mai sunt necesare pentru locomoție și sunt disponibile pentru alte scopuri.
- Numai omul este capabil să-și exprime emoțiile (ex.: bucurie, tristețe, speranță, râs, timiditate). Unele animale par să aibă abilități similare, dar acestea nu pot fi comparate cu abilitățile umane.
- Numai omul poate comunica cu Dumnezeu. Numai el deține darul de a vorbi și de a se ruga cu ajutorul căruia poate să-și exprime gândurile înaintea Creatorului. Omul a fost creat ca să fie aproape de Dumnezeu. El este dependent de comuniunea cu Dumnezeu.
- Numai omul are voință liberă și deține capacitatea de a fi creativ. Potrivit Psalmului 8:5: "omul este cu puțin mai prejos decât ființele cerești."
- Ființele umane posedă daruri precum: capacitatea de a-și dezvolta personalitatea, inventivitate și capacitatea dezvoltării culturale (scris, muzică).
- În Biblie este menționată și diferența în ce privește trupul: "Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor." (1 Corinteni 15:39). Această descoperire are consecințe pentru biologia moleculară: corpul are foarte multe proteine. Acesta conține aproximativ 50 000 de tipuri diferite de proteine, fiecare având funcția sa specifică. Toate organismele au anumiți aminoacizi în aceeași poziție în lanțul polipeptidic și aceștia au rolul de a stabili și a păstra funcțiile caracteristice proteinei respective. Sunt și alte poziții în care aminoacizii diferă în mod clar de la un tip la altul.
- Numai despre om se spune că a fost creat "de Dumnezeu și pentru Dumnezeu" (Coloseni 1:16). Acest scop măreț este atribuit numai omului. Și animalele au fost create de Dumnezeu, dar ele nu au primit chemarea de a fi copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:12).
- Spre deosebire de animale, omul este o ființă veșnică. Aceasta înseamnă că existența sa nu se încheie niciodată, chiar și după ce trupul moare (Luca 16:19-3).⁽³⁾

Un lucru devine din ce în ce mai cert, NOI suntem scânteii din Divinitate, suntem fii ai Creatorului care din dragostea pe care ne-o poartă ne-a acordat șansa evoluției prin "dotarea" noastră cu "Liberul nostru arbitru", fără de care nu am putea evolua. Acest Liber arbitru nu se regăsește la animale și nici măcar la maimuța lui Darwin. Am devenit astfel ultima verigă pe scara speciilor. Suntem deci ultima formă care ascede la Dumnezeu, atunci când vom promova lecțiile pe care le-am ales singuri, lecții care ne vor duce cu siguranță la cunoașterea profundă a legilor Divine, și mai ales la aplicarea lor în totalitate.

Considerații similare privind evoluția ființelor vii, dar de data asta privite prin prisma Cosmologiei lui Martinus, sunt prezentate mai jos.

	Instinct	Vointa	Sensibilitate	Inteligenta	Intuitie	Memorie	Total
Fericitii	80	60	40	60	80	100	420
Divinii	60	40	60	80	100	80	420
Înțeleptii	40	60	80	100	80	60	420
Adevărații oameni	60	80	100	80	60	40	420
Animalele	80	100	80	60	40	60	420
Plantele	100	80	60	40	60	80	420
<i>Etapele de evoluție a celor 6 capacități energetice ale ființei vii, de la stadiul de "Plante" la stadiul de "Fericiti"</i>							

Martinus considera ca bazale 6 capacități energetice primordiale. Acestea sunt diferite ca intensitate și implicit ca vibrație, funcție de nivelul de evoluție spirituală.

Având diferite nivele vibratorii, ele pătrund diferit în corpul eteric al ființei vii, căreia îi determină proprietăți de reacție și comportament diferit, funcție de poziția acesteia pe scara evolutivă.

Cea mai inferioară energie este cea a instinctului. Aceasta este foarte dezvoltată la plante. Experiențele au arătat că dacă în prezența unui trandafir căreia i s-au implantat electrozi, are loc o discuție care se referă la o posibilă tăiere a sa, acesta reacționează, apărând impulsuri electrice, ca urmare a încercării instinctuale de autoapărare și supraviețuire. Astfel se explică comportamentul plantelor carnivore. Principiul acestor plante constă în a atrage prada, a o prinde în capcană și a o supune imediat acțiunilor propriilor secreții, care extrag din ea substanțele nutritive necesare.

De remarcat e faptul că fiecare formă de gând are o amprentă energetică proprie, amprentă pe care o recepționează fiecare vietate, dar pe care o decodează în mod diferit, funcție de stadiul în care se află în acel moment. Decodarea amprente energetice depinde de setul de instrucțiuni cu care a fost dotată fiecare specie în parte.

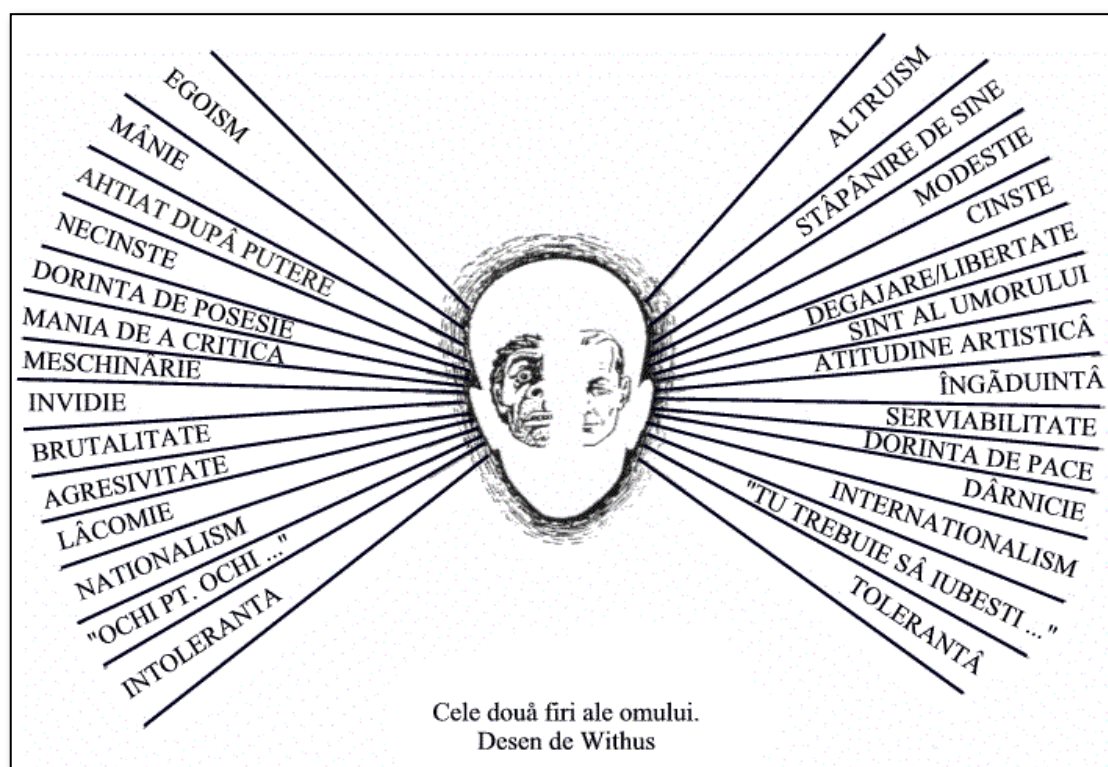
Ca să facem o scurtă divagație, dacă un român emite un gând, de exemplu: "îmi este sete". Acest gând se propagă în Univers, și poate fi recepționat de un chinez care știe ce reprezintă, dar "mintea" lui nu îl poate decoda, căci nu are șablonul aferent energiei gând – vocabular chinez. Subconștientul a recepționat corect gândul, dar mintea lui, partea logică a sa, nu a găsit un corespondent în limba chineză pentru amprenta energetică emisă de tine.

La animale, instinctul slăbește în intensitate, în timp ce componenta voință, ia valoarea maximă.

Analiza celorlalte componente dau o imagine a fiecărui stadiu de dezvoltare.

Martinus arată că omenirea se află acum la limita dintre stadiul de animal și cea de "om adevărat". Prin animal nu trebuie să se înțeleagă strict noțiunea definită de lexicon. Evoluția urmărește o spirală, care pleacă de la mineral, trecând prin stadiul de plante, animale, s.a.m.d.. Stadiul de dezvoltare implică o anumită combinație de energii, dând astfel o notă caracteristică fiecărui nivel de dezvoltare spirituală.

Aici trebuie să ne amintim desenul lui Withus, care arată modul în care trebuie înțeleasă noțiunea de stadiu animalic în care se găsește omenirea acum.

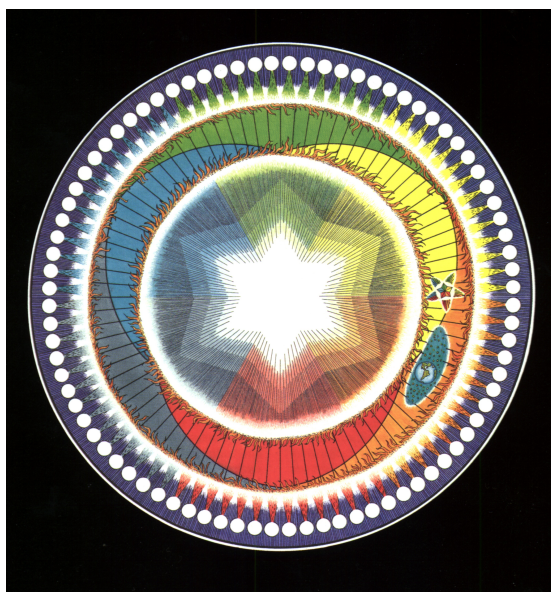
Pentru a trece în etapa următoare, caracterizată prin sensibilitate, și deci prin iubire, trebuie să lucrăm cu noi înșine, astfel încât toate elementele aflate în partea « stânga » a desenului (jumătatea de față cu trăsături de animal) să le transformăm în elemente pozitive (jumătatea de față cu trăsături de umane). Nu trebuie înțeles acest stadiu ca pe o etapă « rușinoasă » din ciclul nostru evolutiv. Nu, aceasta este o etapă necesară.

Reîncarnările repetate ne ajută să dorim evoluția. Martinus vorbește de « principiul foamei » (sult og mæt princip - ciclul flămând – sătul). Un spirit desîncarnat, ajuns în astral, pe nivelul său energetic, corespunzător gradului de dezvoltare spirituală, își continuă evoluția, venind în contact cu alte entități, aflate pe aceeași gamă de frecvențe cu el, entități cu care face un "schimb de experiență". La un moment dat, acest spirit constată că la nivelul energetic la care se află, nu mai poate "progresa" spiritual, și în consecință, începe să tânjească după un nou salt pe o treaptă spirituală superioară, dar acest lucru nu e posibil decât revenind pe pământ. Din acest moment, spiritul nostru simte o "foame spirituală", pe care nu și-o poate potoli decât prin "hotărârea" de a se reîntoarce jos. Acum intervine valoarea intensității acestei dorințe. Unii doresc o evoluție mai rapidă, pe aceștia i-aș numi – curajoșii, care își aleg o viață plină de suferință, de umilință, știind că numai prin suferință se se poate obține un salt evolutiv însemnat. Cunoaștem destule cazuri de persoane care după ani de suferință și umilințe au descoperit spiritualitatea. Aceste persoane, acolo sus, și-au dorit această soartă și au fost de acord cu ea, deoarece au simțit o "atracție" față de "energii mai subtile".

De aceea atunci când întâlnim un handicapat, un cerșetor, un alcoolic trebuie să-l privim ca pe un "curajos". Problema bolnavilor gravi sau cronici, este puțin mai complicată, deoarece aceste boli pot proveni și din încălcări grave ale legilor divine, în viața actuală sau în viețile trecute, fiind practic efecte ale Karnei sale.

De fapt principiul "sult og mæt" (ciclul flămând – sătul) își are aplicabilitatea numai în viața pământească. Martinus spune că, în timp, instituția căsătoriei va dispărea, deoarece aceasta este o frână în cursul evoluției spirituale. Un spirit încarnat dorește întotdeauna să evolueze. Să luăm un exemplu: o persoană "A" dorește să urmeze altă persoană "B" care este mai evoluată spiritual, conform Legi Atracției. În faza aceasta, persoana "A" este "flămândă" de spiritualitate. Ea va sta lângă persoana "B" atâta timp cât poate să primească de la persoana "B" o energie care să îi satisfacă "foamea" spirituală. În momentul în care persoana "A" a atins nivelul de spiritualitate al persoanei "B", persoana "A" devine "sătulă" și imediat devine "flămândă" de un nivel superior de spiritualitate și își va căuta altă sursă de evoluție în persoana "C". Părăsirea persoanei "B" are loc numai în cazul în care persoana "B" nu evoluează și ea. Plecând de la acest exemplu, e ușor de remarcat faptul că instituția căsătoriei devine o frână în evoluție. Persoana "A" care e căsătorită cu persoana "B" nu poate trece într-o altă relație deoarece orice relație "extraconjugală" este blamată de societate.

Oricum, nu intrați în panică, instituția căsătoriei nu va dispărea de mâine, căsătoria va dăinui încă mult timp de acum încolo, deoarece se bazează pe o formă de egoism în care sentimentul de proprietate este pregnant. De fapt căsătoria nu este altceva decât o formă de proprietate instituționalizată.

Simbolul 11 ⁽²⁾

Oricum, Martinus nu vorbește de o involuție. Prin reîncarnări repetate omul nu mai revine la un stadiu inferior celui avut la plecarea din lumea materială, cel mult rămâne pe același nivel. Mai sus, în Simbolul 11 (Imaginea veșnică a lumii, ființa vie 2, zeitatea veșnică și fiii veșnici ai lui Dumnezeu)⁽²⁾, putem spune că este prezentat simbolul cel mai încărcat de substanță, din toată opera sa, chintesența evoluționistă a lui Martinus.

Dar să revenim la desenul lui Withus. Iată deci că omul se poziționează acum la granița dintre "regnul animal" și "regnul umanoid". Fiind la granița dintre două regnuri, omul posedă caracteristici specifice ambelor regnuri. Evoluția umană constă în reducerea până la eliminare a caracterelor specifice regnului animal, în avantajul "omului de tip nou".

Martinus definește omul de tip nou ca fiind cel care a eliminat total caracteristicile regnului animal, caracteristici care îi asigură doar supraviețuirea și reproducerea.

Martinus vorbește de două "firi" pe care le are omul contemporan. În evoluția sa, acesta trebuie să înlocuiască:

- egoismul cu altruismul
- mânia cu stăpânirea de sine
- ahtiat după putere cu modestie
- necinste cu cinste
- dorința de posesie cu degajare/libertate
- mania de a critica cu simț al umorului
- meschinărie cu atitudine artistică

- invidie cu îngăduință
- brutalitate cu serviabilitate
- agresivitate cu dorința de pace
- lăcomie cu dărnicie
- naționalism cu internaționalism
- "ochi pentru ochi" cu "tu trebuie să iubești
- intoleranță cu toleranță

Poate la prima vedere aceste caracteristici de tip animalier par ușor de eradicat, dar practica e total diferită. Practic omul nu realizează că se află într-o zonă în care problema supraviețuirii nu mai constituie o prioritate. E drept că pentru a supraviețui, omul trebuie să hrănească trupul, dar de cele mai multe ori uită să mai "hrănească" și spiritul.

Martinus spune că în momentul în care reușim să eliminăm caracteristicile prezentate în partea stângă a desenului, numai atunci vom fi oameni adevărați.

De fapt și alții s-au preocupat de evoluția umană. Astfel Frank Outlaw în poezia "Un dram de înțelepciune" spune:

*"Vegheați-vă gândurile,
Ele devin cuvinte.*

*Vegheați-vă cuvintele,
Ele devin fapte.*

*Vegheați-vă faptele,
Ele devin obiceiuri.*

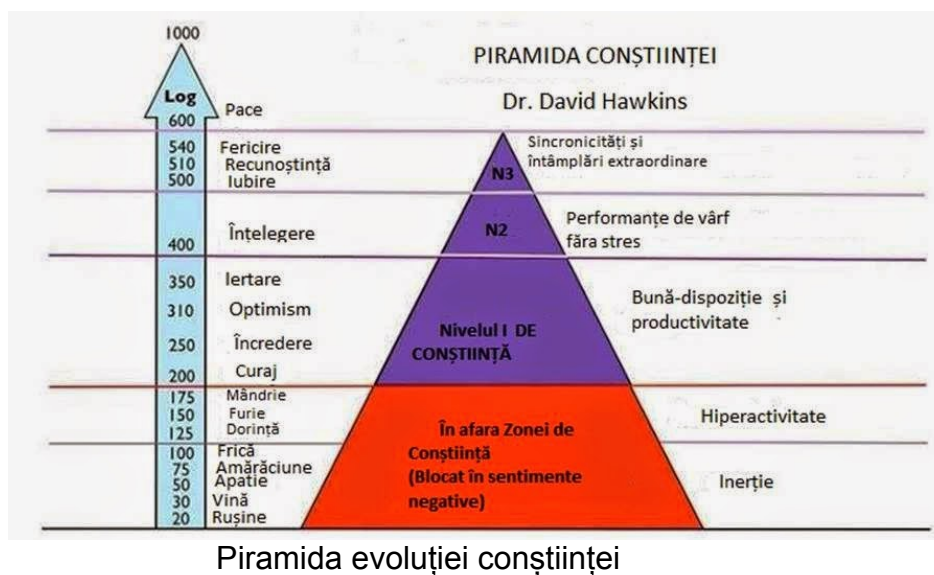
*Vegheați-vă obiceiurile,
Ele stau în firea voastră.*

*Vegheați-vă firea,
Ea devine destinul vostru"*

Deci tot ce producem noi, gânduri, cuvinte, fapte, toate acestea înclină balanța între a fi "animal" sau "om". Dacă e să definim evoluția umană, aceasta nu e altceva decât eradicarea capacităților ce ne leagă încă de regnul animal.

OK, evoluăm, dar până când? Aceasta e o altă întrebare. Reîncarnările se vor sfârși numai atunci când vom dobândi gradul de evoluție care să ne situeze imediat în preajma Creatorului.

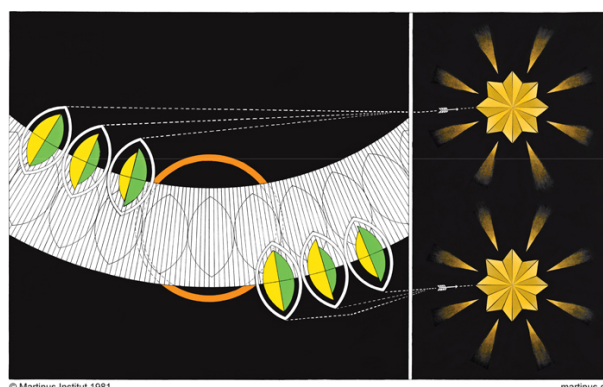
David Hawkins a realizat un grafic: "Piramida evoluției conștiinței". Graficul plasează evoluția umană pe o scară pornind de la 0 la 1000. Atunci când vom atinge nivelul 1000, atunci, reîncarnarea nu își va mai avea sens, deoarece am atins Dumnezeu. Vom deveni, atunci, fii ai lui Dumnezeu reîntorși acasă, fii care alături de Creator, vor contribui la Creația Universală.

Acesta ar fi pe scurt periplul nostru de la creare la reîntoarcerea acasă în sânul Creatorului. Atunci vom deveni co-Creatori ai Universului. Acum, prin descendența noastră Divină, suntem doar Creatorii ai realităților noastre, aici pe Pământ.

Reîncarnarea unei alte evoluții

Să vedem acum ce înseamnă reîncarnarea prin prisma Cosmologiei lui Martinus⁽²⁾.

Simbolul 39

După Martinus, este important să luăm ca punct de plecare, natura, pentru a înțelege principiile cosmice de viață (simbol 39 - Categoriile de conștiință ale omului pământean)⁽²⁾.

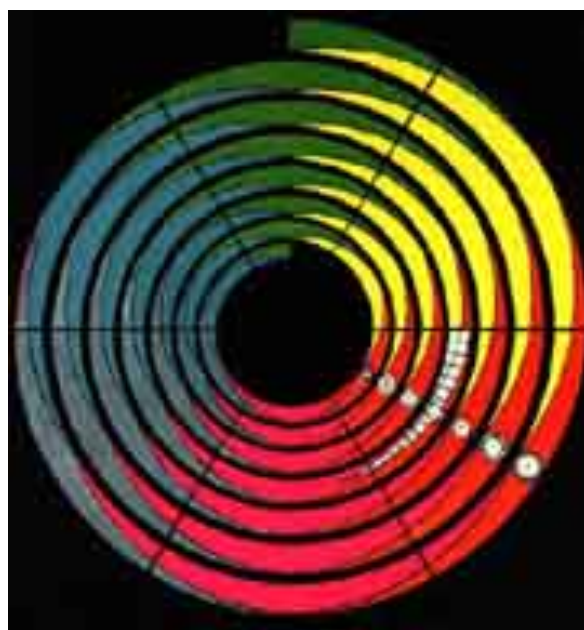
Simbolul reprezintă afilierea omului pământean atât la impulsul vechi cât și la cel nou, respectiv, cel care depinde de nivelul de dezvoltare a emoției, a inteligenței și a interdependenței lor în conștiința omului aflat în evoluție.

Receptivitatea Pământului la o nouă cultură spirituală nu este ceva ce poate fi determinat prin propria voință. Factorul decisiv este că, în spatele voinței Pământului, există o calitate spirituală existentă, cea care este reprezentată de forțele sufletești ale oamenilor care conduc implicit la conștiința Terrei. Aceste forțe sunt pentru fiecare individ un rezultat al experienței sale totale sau experiențelor și obiceiurilor sale anterioare. Așa cum majoritatea oamenilor ce populează pământul cred într-o foarte mare măsură că

atitudinea semenilor lor față de problemele spirituale este doar o chestiune de voință, aceștia se confruntă de multe ori cu opinia celuilalt asupra vieții sau a percepției vieții.

Natura cu întregul ei complex de organisme vii, trebuie văzută ca pe o parte a Universului Divin. Pentru a avansa în dezvoltarea proprie, fiecare entitate nemuritoare, într-o perioadă a spiralei evoluției, trebuie să interacționeze cu alte organisme, care se găsesc în diferite stadii evolutive, altfel spus, fiecare entitate are o dublă calitate, aceea de componentă atât a unui macrocosmos, cât și a unui microcosmos. Această caracteristică a entităților, o găsim implicit la toate formele de viață: la minerale – plante – animale – om – planetă – galaxie – univers. E foarte important de remarcat faptul că toate entitățile urmează un ciclu cosmic spiral, și că nu există involuție.

Această trăire este necesară tuturor entităților, pentru a putea să își reînnoiască conștiința, în timpul evoluției. Ciclul zilnic și anual sunt pentru Martinus elementele de înțelegere a modului cum viața merge înainte, reluându-se ciclurile continuu. Toate energiile sau modurile de mișcare se desfășoară într-un mod ciclic, și oamenii asistă la alternanțele zilnice (ziua și noaptea), la alternanțele anuale (vara, iarna), precum și la ciclurile vieții pământene, toate aceste cicluri constituind de fapt viața însăși.

Simbol 14 - Spirala ciclului cosmic ⁽²⁾

În același mod, așa cum alternanțele zi/noapte și vară/iarnă se repetă, așa și viața oamenilor pe pământ, nu este unică, dar este o porțiță de a continua o serie de alte vieți.

La fel ca și natura, evoluția omului este organizată într-o spirală evolutivă continuă. Omul se naște, urmează copilăria reprezentată prin "principiul iernii", unde acesta este ajutat de părinți, în primii săi pași în viață. În această perioadă, viața lui este "influențată" și de "bătrânețea" vieții sale anterioare sau de "toamna" anterioară. Ca și natura.

În timpul tinereții, care reprezintă principiul de primăvară, individul este pregătit prin manifestarea fizică și mentală pentru independență.

Ca adult, omul are ocazia de a-și realiza ideile prin acțiuni și de a putea să-și descopere puterea, cunoașterea și manifestarea sufletului său. Are capacitatea de a înțelege mai profund importanța iertării și a carității, în funcție de stadiul de dezvoltare. Pe bărbatul adult îl compară Martinus cu principiul vara, în care natura culminează în desfășurare și al cărui scop suprem este de a beneficia și de a satisface toate ființele vii.

În toamna vieții, atunci când organismul îmbătrânește, omul, în lumina amintirii, privește înapoi ce s-a întâmplat cu el. Așa cum frunzele cad din copaci, omul pierde și puterea de a se desfășura în lumea fizică și apoi avansează spre lumea spirituală prin ceea ce omul numește moartea, dar pe care Martinus o numește "naștere 2". După o ședere aici, ființa umană se întoarce într-o nouă etapă de iarnă mentală, adică într-o nouă copilărie.

Chiar dacă se termină o zi sau un an, nu înseamnă că totul s-a terminat. Toate creaturile trec prin aceleași faze și când termină un circuit, intră într-unul nou. De asemenea, și omul. Odată ce a terminat un ciclu de viață, continuă, după o pauză în lumea spirituală, cu unul nou. Competențele și talentele dobândite printr-o viață sunt stocate în conștiință și pot fi astfel folosite în viața viitoare, dacă este necesar. Omul se maturizează treptat, și începe să se ocupe de toate calitățile specifice fazei "geniu". Această maturitate culminează atunci când persoana apare ca un geniu în comportament și caritate.

Până la vârsta de aproximativ 30 de ani, el repetă toate încarnările sale anterioare. Trebuie înțeleasă în așa fel această perioadă încât acesta încearcă să repete caracteristicile care au predominat în încarnările precedente. Omul își repetă astfel încarnările individuale anterioare mai intens și își petrece mai mult timp pe ele pe măsură ce se apropie de cel de al 30-lea an. Așa se explică de ce mulți adolescenți par, în această perioadă, instabili comportamental, adeseori debusolați.

În timpul copilăriei, se repetă încarnări care merg mult mai departe decât încarnările repetate din tinerețe. Repetările din copilărie a încarnărilor anterioare sunt, prin urmare, destul de scurte, așa cum s-au repetat deja de mai multe ori. Când omul individual se maturizează prin tinerețe, își pregătește din ce în ce mai mult moralitatea. În perioada cuprinsă între 20 și 30 de ani, cele mai puternice trăiri din încarnările anterioare se repetă. Încet, dar sigur, acestea fiind în concordanță cu nivelul de dezvoltare pe care experiențele sale din trecut, din toate încarnările anterioare, le-au adus. Nu este vorba numai despre finalizarea corpului fizic, ci despre maturizarea corpurilor spirituale și a structurilor de organe care fac ca individul să fie gata să se descurce complet. Capacitatea spirituală este mai întâi stabilizată sau terminată la vârsta de 30 de ani. După 30 de ani, omul continuă în noi domenii ale vieții și ale experiențelor, care trebuie să-l aducă mai departe în cunoașterea binelui și a răului.

Chiar dacă o persoană moare, conștiința nu este ștearsă. Ea trăiește în ceea ce Martinus numește stadiul mijlociu, unde, după o negare nereușită a gândurilor sale negative, este permisă împlinirea dorințelor și viselor sale interioare. Astfel, nu există niciun motiv să ne temem de viața de după moarte sau de tot ceea ce cred mulți materialişti că se va întâmpla. Viața continuă în lumile spirituale actuale pe baza a ceea ce ființa a făcut anterior în lumea fizică.

Martinus nu recomandă incinerarea, deoarece microbii din viața terestră a ființei umane suferă foarte mult. Apoi, potrivit lui, este mai bine pentru microbii vii să aibă o înmormântare normală în pământ, deoarece acest lucru le va da mai mult timp să moară de o moarte naturală. Prin urmare, Martinus vede un viitor în care cercetarea formelor de îmbălsămare să permită microbilor să aibă posibilitatea de a-și trăi viața în mod natural.

Această teorie este oarecum în contradictoriu cu modul în care strămoșii noștri geto - daci obișnuiau să se despartă de cei care plecau la Zamolxe. Dacii aveau de fapt două ritualuri de înmormântare: înhumarea și incinerarea. Cenușa era pusă în vase ceramice, iar în cazul în care era vorba despre membrii aceleiași familii, urnele erau așezate în linie”.

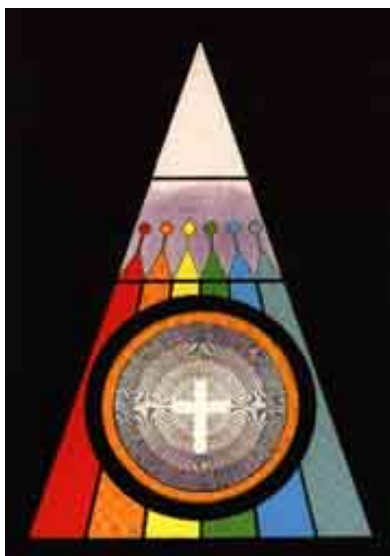
Interesant e faptul că tot prin regresie hipnotică s-a dovedit faptul că spiritul, după deces, rămâne în apropierea fostului corp, fiind legat de acesta prin corpul eteric. Acest corp se disipează în timp, de unde vine și tradiția parastaselor de 40 de zile. După dispariția acestui corp, spiritul devine liber și pleacă spre locul care corespunde nivelului său de evoluție spirituală. În toată această perioadă cât spiritul se află lângă fostul său corp fizic, acesta aude și simte durerea celor rămași, dorește să îi liniștească, să le comunice că e bine, dar nu poate intra cu ei în contact. Acest lucru îi crează o mare suferință. Prin incinerare însă, corpul eteric dispare instantaneu, iar spiritul devine liber și își poate continua drumul.

Dar să revenim la subiectul rolului reîncarnării în evoluția spirituală. Numai în lumea fizică se poate desfășura procesul real de învățare, și aici are loc dezvoltarea spre o morală perfectă. Ceea ce, din punctul de vedere al omului, acest proces de învățare cu toate că arată ca niște acțiuni inadecvate sau ilogice, din punct de vedere divin, acest proces dă individului ocazia de a se maturiza prin experiență.

Fără aceste experiențe, nu ar fi posibil ca individul să vadă consecințele acțiunilor sale. La etapele mai primitive ale dezvoltării, ființa are convingerea că este posibil să-i anihileze pe dușmanii săi. Cu toate acestea, pe măsură ce progresează prin experiențe dureroase, va înțelege tot mai mult ce cauzează nenorocirea și ceea ce promovează bucuria atât pentru ceilalți, cât și pentru ei înșiși.

Lumea fizică nu numai că oferă rezistență, ci oferă și ocazia de a trăi experiențe de viață care învață foarte mult ființa să trăiască prin plăcerile simțite atunci când acționează sau gândesc în conformitate cu Legea Iubirii.

Astfel, omul are ocazia să învețe din experiențele sale, indiferent dacă creează durere sau bucurie.

Simbolul 6 (Entitățile vi) ⁽²⁾

De fiecare dată când o persoană a dobândit o experiență nouă, aceasta va ajuta la construirea unei noi abilități sau talente (Simbolul 6 (Entitățile vi) ⁽²⁾).

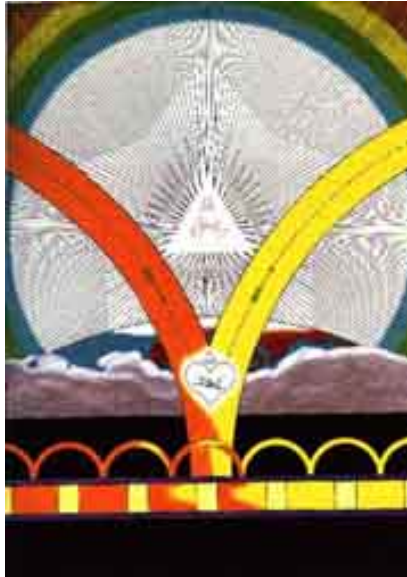
Aceste talente își au sediul în X2, într-un corp pe care Martinus l-a denumit "soarta". În această soartă există toate abilitățile și talentele pe care omul le-a dobândit prin încarnările sale fizice anterioare. Când omul se reîncarnează din nou în lumea fizică, are aceste abilități și talente înnăscute. În X2, există câteva câmpuri colorate rotunde care simbolizează nucleele de talente de bază sau "centrele spirale" din I. Aceste nuclee de talente sunt asociate cu triunghiuri colorate care simbolizează o structură eternă a organelor. Prin aceasta, pot crea structurile lor de organe schimbabile și temporale. Toate talentele pregătite, atât pozitive, cât și negative, se păstrează automat în soartă. ⁽²⁾

Trăim în mijlocul acestei imense diversități a proceselor de creație. Și dacă observăm procesele care sunt finalizate, vedem că toate acestea sunt în mod inevitabil, create pentru bucuria și binecuvântarea ființelor vii.

Poate necesită mai multe încarnări pentru a construi și a dezvolta un talent până la perfecțiune. Martinus împarte acest proces în trei etape, o etapă A sau o perioadă teoretică, o etapă B sau o perioadă de pregătire și, în final, o etapă C care corespunde unui geniu în zona acționată. De fiecare dată, de exemplu, un artist se încarnează, și de fiecare dată îi vine mai ușor să realizeze o formă de artă, deoarece artistul se bazează pe talentele deja formate în acest domeniu.

Trebuie să subliniez că acest principiu se aplică, de asemenea, și "construirii" de "talente negative". O persoană care, într-o viață anterioară, a avut o nevoie imensă de a consuma cantități mari de alcool, se poate naște cu un talent, o dorință de a continua să bea. În câteva vieți, însă, această dependență de

alcool poate duce la transformarea dintr-un organism sănătos și normal, la un organism degradat fizic, și în consecință, bețivul se poate naște cu un organism debil și trebuie să trăiască, de exemplu o profundă slăbiciune. Această persoană nu se mai poate descurca singur, ci trebuie să aibă ajutorul altor oameni, astfel încât să înceapă încet să se regenereze.

Simbol 23 - Oamenii după chipul și asemănarea lui Dumnezeu ⁽²⁾

Principiul construirii talentului de a iubi este același ca în construirea tuturor celorlalte nuclee de talent. Formarea constantă sau exercițiul de a face bine peste nenumăratele încarnări conduc, în cele din urmă, la apariția omului ca un geniu moral. Apoi dragostea este atât de dezvoltată și atât de înrădăcinată încât ființa este capabilă să dezvolte o formă superioară de caritate. Numai acum omul este dezvoltat organic pentru a putea primi și tolera energia intuiției care stă la baza "nașterii mari" sau a conștiinței cosmice.

Acesta e în consecință ciclul evolutiv continuu, ciclu prin care toți trecem, unii mai repede, alții mai încet. Un lucru e cert, toți evoluăm, conștient sau nu.

Biblia e o sursă de informație reală sau un fals?

După ce ne-am lămurit, cred, asupra locului unde a început periplul nostru ca spirit, după ce am descoperit principiul reîncarnării ca factor decisiv în evoluția noastră, să ne întoarcem acum la definiția păcatului și ce stă la baza identificării lui și a modului cum trebuie "pedepsit" sau anihilat. Ce ne paște oare: raiul sau iadul?

Pentru aceasta să vedem cine a introdus noțiunea de păcat, când și cu ce scop, având în vedere că am fost dotați din naștere cu o scânteie Divină de către Creator. Să vedem deci ce am "pățit" între timp?

Biblia, carte de căpătâi?

Biblia este formată din două părți distincte: Vechiul Testament și Noul Testament. Să vedem ce spune Wikipedia despre Biblie:

"Biblia (din limba greacă βιβλίον, plural βιβλία - cărți) se referă la Scripturile sacre din iudaism și creștinism. Scrierile din Biblia ebraică sunt compilații ale unor documente separate (numite „cărți”) scrise într-un interval de timp de circa 1000 de ani, Noul Testament fiind o chestiune separată. Istoricii Bibliei consideră că ceea ce creștinii numesc Vechiul Testament este rezultatul activității a circa 100-150 scriitori diferiți, provenind din cărturarii aflați în serviciul conducătorilor politici și clericali din regatele Israelului și ludeei antice (sublinierea îmi aparține). Cărțile acestea au fost adunate în secolele I-II d.Hr. pentru a forma prima Biblie ebraică, Tanach sau Hamikrá iar mai târziu, cu adăugirea Evangheliilor și a unor cărți suplimentare, Biblia creștină, sau Sfânta Scriptură, care conține atât Vechiul Testament (cunoscut, în general sub denumirea de „text ebraic”), cât și Noul Testament (cunoscut în general, sub denumirea de „text grec”, datorită limbii în care a căpătat caracter public și notorietate).⁽⁴⁾

OK, deci avem o colecție de scrieri care se referă la o perioadă destul de lungă. Așa cum e trecut în Wikipedia, să ne oprim puțin asupra mențiunii legate de cei care au scris aceste cărți. Aceștia au fost, citez: "scriitori diferiți, provenind din cărturarii aflați în serviciul conducătorilor politici și clericali", deci oameni scriind în slujba și pe banii unor demnitari și clerici ai epocii. Păi, să ne întrebăm cine i-a plătit pe aceștia și cât de obiectivi au putut să fie? Dar să aprofundăm puțin acest subiect. Să vedem cum a ajuns Biblia în forma actuală pe care o "venerăm". Este versiunea actuală "Cuvântul lui Dumnezeu", sau a celor care și-au arogat dreptul de a cenzura și completa "Cuvântul lui Dumnezeu"? Hai să vedem. Această incursiune în istoria Bibliei, ne va ajuta să înțelegem cât de păcătoși suntem, și cine stabilește gradul nostru de păcătoșenie.

Este interesant de aflat câteva amănunte legate de cei care au scris Biblia, oameni cărora nu le-a dictat Dumnezeu cele scrise, așa cum a făcut cu Moise, căruia i-a dictat direct cele 10 porunci.

Cine sunt de fapt autorii Bibliei?

Dacă Vechiul Testament este clar o culegere de texte ebraice, Noul Testament are o cu totul altă origine. Ne vom ocupa în special de această parte, deoarece ea a fost folosită de creștini în a evalua gravitatea unei fapte, căreia i-a alipit atributul de păcat.

Cele patru evanghelii canonice din Noul Testament sunt anonime. Numele Matei, Marcu, Luca și Ioan nu au fost menționate decât în secolul al II – lea. Oricine ar fi fost evangheliștii originali, aceștia nu au spus niciodată că ar fi vorbit despre evenimente pe care le-ar fi văzut chiar ei. Evangheliile au mai mult rol de "reclamă religioasă" decât biografii ale lui Iisus, fiind motivate teologic. Fiecare prezintă o interpretare personalizată a lui Iisus, în care Iisus joacă rolul de purtător de cuvânt pentru poziția teologică a evanghelistului.

În Matei, cea mai evreică dintre evanghelii, Iisus vorbește despre cum Torah (Biblia evreiască) continuă să fie valabilă. În neevreiasca evanghelie a lui Ioan, Iisus însuși încalcă Sabatul. Marcu prezintă un Iisus în agonie și agitat înaintea morții Sale. Iisus, așa cum e văzut de Ioan, contrastează, fiind calm și având sub control situația.

Unii experți au sugerat că Evangheliile au fost scrise ca Midrash, o tehnică interpretativă evreiască ce rescrie vechi povestiri biblice – un "remake", după cum s-ar zice la Hollywood. Conform opiniei lui Marc Ouaknin, Midraș este o metodă indirectă de exegeză a textului biblic în contrast cu Mișna, care este o metodă directă, "independentă de sursa scripturală folosită".

Astfel, șederea de 40 de zile a lui Iisus în deșert este corespondentă cu cei 40 de ani în exil ai lui Moise. Când Iisus iese din deșert anunțând Regatul lui Dumnezeu, acest lucru a fost preluat din Moise întorcându-se din exil și proclamând imediată eliberare a Israelului de sub sclavie. Chemarea celor 12 apostoli a fost inspirată de chemarea lui Ilie asupra lui Elisei. Și, tot așa, evangheliile au fost construite din bucăți și fragmente de povești vechi, dar cu noi personaje și o nouă scenă".⁽⁵⁾

Deci avem de-a face cu autori care nu au participat la evenimente, dar care s-au inspirat din folclorul perioadei în care au trăit aceștia. O altă problemă este pseudo plagiatul. Evanghelia după Matei și Luca sunt plagiate după Evanghelia după Marcu. Matei utilizează în jur de 607 dintre versetele lui Marcu; Luca încorporează 360 de versete.⁽⁵⁾

În același context, Apocalipsa lui Ioan nu a fost scrisă de ucenicul lui Iisus, astfel, conform tradiției, discipolul lui Ioan a scris "Apocalipsa", însă acest lucru a fost contestat încă din secolul III. Scriitorul creștin Dionysus din Alexandria, folosind metoda critică încă utilizată de către erudiții moderni, a observat diferențe dintre stilul grec elegant al Bibliei lui Ioan și proza dură, negramaticală din "Apocalipsă". Cele două scrieri nu ar fi putut fi scrise de aceeași persoană.

Deci așa cum spune teologul Richard Bauckham: *"Poveștile despre Iisus și zicerile lui au circulat vreme de decenii, suferind nenumărate repovestiri și înfrumusețări înainte de a fi așternute definitiv în scris"*, au fost scrise de mari credincioși și istorici, dar care nu au participat la evenimente, fiind în consecință influențați de subiectivism, filtrând informațiile prin prisma propriilor concepte despre creștinism.

De fapt dacă e să luăm în considerare spusele prorocului Ieremia: *"Cum puteți spune: suntem înțelepți și Cuvântul lui Dumnezeu e cu noi? Luați aminte la pana mincinoasă a scribilor, care l-a transformat într-o minciună."* (Ieremia 8:8)

Parcursul istoric al Noului Testament

Acum că s-a făcut oarecum lumină în ceea ce privește originea Noului Testament, să vedem cum a evoluat acest text până în zilele noastre.

Încercând să determinăm perioada în care au fost scrise cele 4 evanghelii, vom constata că ele au fost scrise mult după petrecerea evenimentelor la care se referă. Astfel:

- Evanghelia după Marcu scrisă în perioada 65 – 73 de ani după Iisus
- Evanghelia după Matei scrisă în perioada 70 – 100 de ani după Iisus
- Evanghelia după Luca scrisă în perioada 80 – 100 de ani după Iisus
- Evanghelia după Ioan scrisă în perioada 90 – 110 de ani după Iisus

După cum vedem, evangheliile au ajuns acum la cca. 5700 de copii ce conțin relatări diferite de versiunile bănuite ca fiind originale. Se pune atunci întrebarea legitimă: Ce a făcut Dumnezeu? Nu a veghiat la transmiterea intactă a "Cuvântului Său" odată cu trecerea timpului? Oare ceea ce luăm astăzi drept Noul Testament este întradevăr "Cuvântul lui Dumnezeu"? Întrebarea este legitimă deoarece după această carte de căpătâi, trimisă nouă prin "Duhul Sfânt" suntem catalogați drept păcătoși. Să se fi răzgândit Dumnezeu asupra conținutului Bibliei, sau au fost doar "up to date a poruncilor sale"? Poate ulterior Dumnezeu a regretat că a fost un Tată bun și iertător și pe parcurs a constatat că "bătaia e ruptă din rai" și deci trebuie să întoarcă foaia cu fii săi "neascultători"?

Frederick H. Scrivener, referindu-se la evoluția "literară" a Bibliei spune: *"În secolul al II-lea au fost atâtea încercări de a falsifica textul Bibliei, unii din lipsă de discernământ, alții din rea voință... Este adevărat că cele mai mari coruperi la care Noul Testament a fost supus s-au întâmplat la 100 de ani după ce au fost scrise, de Irineu și Preoții Africani, de întregul vest și de Biserica Siriană", iar Gaius, care a trăit cam după 200 de ani după Iisus spune: "Păgânii au modificat cu obraznicie Scripturile și au făcut acest act violent sub pretextul că le corectează"* (Burton, The Revision Revised).

De ce ar fi făcut aceste alterări voite ale textelor originale, care chiar și așa nu erau texte scrise de contemporani cu evenimentele petrecute, ne spune filozoful Celsus ce a trăit în secolul al II-lea: *"Unii creștini, ca oameni care sunt*

biruiți de aburii vinului și nu le pasă de ce spun, alterează textul original al Bibliei, ca ei să poată admite diverse și vagi interpretări. Și asta au făcut-o, cred eu, pentru politica lumească, astfel încât atunci când aducem un argument, ei să aibă mai multe posibilități pentru o jalnică evaziune. Îmi este clar că scrierile creștinilor sunt o minciună, și că scornelile voastre nu sunt suficient de bine construite ca să ascundă ficțiunea monstruoasă: am auzit că unii dintre traducătorii voștri scriu numai incoerențe, de parcă tocmai au ieșit de la tavernă, alterând textele originale de trei, patru sau chiar de mai multe ori, ca să nege contradicțiile în fața criticii” (R. J. Hoffmann's Celsus: On The True Doctrine, Oxford University Press, 1987).

Dacă așa stau lucrurile, avem prima dovadă a falsificării Evangheliilor în scopul politicului, în scopul manipulării maselor.

Același Celsus mai spune: *”Sunt unii care au corupt istoria Bisericii, și care adaugă erezii opuse doctrinei lui Iisus”*. Deci, cum putem spune că varianta actuală a Bibliei este exact ce a spus Dumnezeu? Cum putem afirma asta când încă de acum 1800 de ani s-a confirmat și deci dovedit că *”Evangheliile au interpretări multe și vagi”*, deoarece textul original al Bibliei a fost falsificat din considerente pur omenești ce aveau drept scop inducerea în eroare a maselor, pregătindu-se viitoarea *”spălare de creiere”*?

Deci suntem oarecum edificați cu evoluția Noului Testament în perioada preromană. Să vedem acum cum a evoluat conținutul Bibliei de azi?

În 249 de ani au existat 10 perioade de chin pentru creștini, deoarece religia oficială era una păgână, a cărei *”Șef”* suprem era zeul Baal. Persecutarea creștinilor a fost hotărâtă de împărați ca Nero și Dioclețian, împărați care au împins prigoana asupra creștinilor până în faza de cruzime inumanitară. Un episod terifiant s-a petrecut în cetatea Nicomidia, unde 20.000 de creștini au fost omorâți, majoritatea fiind arși de vii. Suntem într-o perioadă de cumpănă politică. Împărații erau puși în fața faptului că din punct de vedere politic, împărțirea era divizată între creștinii prizonieri și *”păgânii”* adepți ai religiei oficiale. Cum prima categorie era în creștere procentuală, împăratul Constantin a găsit soluția: a declarat creștinismul drept religie oficială a imperiului. Această decizie, salutăată de mase în vremea aceea, era singura soluție de a își *”salva”* prerogativele de împărat. Dar nu era suficient să declare religia creștină ca religie oficială în imperiu, mai avea nevoie și de un instrument care să îl pună în fruntea acestei *”noi”* religii. Pentru asta avea nevoie de un înscris care să îl legitimeze ca și *”cap”* al creștinismului.

Așadar, în anul 312, împăratul Constantin a *”trecut”* la *”credința creștină”*, deținând funcția de Pontifex Maximus, titlu care îi asigura controlul deplin atât al religiei, cât și al statului, unind astfel cele două popoare: creștinii și păgânii din imperiu. De fapt, Constantin numai pe patul de moarte s-a botezat, oficializarea creștinismului fiind doar o strategie care i-a asigurat păstrarea tronului.

R. W. Bernard, în Apollonius the Nazarene Part 1, spunea: *”Fiind conștienți că vechea religie a Romei se afla în declin și nu se mai puteau controla*

oamenii... Constantin a realizat că adoptând Creștinismul ar putea profita de prestigiul câștigat de primii martiri creștini. Astfel, Constantin putea să își ascundă crimele din trecut, să crească în ochii supușilor și să consolideze imperiul”. Pentru aceasta trebuia să cenzureze și să modifice cartea de bază a creștinilor, Biblia, în așa fel încât aceasta să îl legitimeze.

Revenind la spusele lui R. W. Bernard, acesta afirmă: *”În anul 325 e.n., a fost înfăptuită una dintre cele mai uriașe fraude din istorie. Aceasta a fost comisă la Consiliul de la Niceea, a cărui sarcină era să creeze o religie nouă, pe care împăratul Constantin să o accepte”.*

De fapt e lesne de înțeles, Constantin trebuia să aibă argumentul să se autointituleze capul bisericii oficiale a imperiului. La Niceea, în anul 325, cei 311 episcopi și cardinali aleși de autoritatea bisericilor, aleși ca delegați ”corectori”, au cenzurat ”Cuvântul lui Dumnezeu”, punându-l în acord cu dorințele împăratului Constantin. Cu această ocazie, au scos evangheliile din Biblie (Evanghelia lui Toma, Evanghelia lui Maria Magdalena, etc.), Evangheliile care nu corespundeau noului scop. Pe lângă înlăturarea Evangheliilor ”dușmănoase” noi religii, cei 311 episcopi au înlăturat din Evangheliile rămase tot ce se referea la reîncarnare, adăugând paragrafe întregi care să poată da bisericii posibilitatea de a se erija în ”Dumnezeu pe pământ”. Cu această ocazie a apărut instituția ”iertării” pe care preoții erau îndiriguiți să o folosească. Astfel au apărut primi germeni ai ”poliției religioase”. Așa am apărut ”noi” cei păcătoși.

Vincent Taylor în *The Text of the New Testament*, spune cât se poate de clar: *”Manuscrisele Noului Testament păstrează urmele a două tipuri de falsificări dogmatice: modificări care constau în eliminarea sau schimbarea a ceea ce considerau ei că nu este acceptat din punct de vedere al doctrinei, și cele care aduc Scripturii învățături despre o practică teologică favorită”.*

De fapt toate aceste modificări au fost acceptate de toți cei 313 episcopi, dintre care 2 episcopi au fost excomunicați deoarece nu au acceptat modificările, refuzând a se supune voinței împăratului. Iată deci că se întrezăresc premisele apariției ”păcatului” ca și componentă a naturii omului, ne vorbind de păcatul primordial de care ne vom ocupa mai încolo.

Asistăm acum la o completare a paletei de interpuși între om și Dumnezeu. Pe lângă supunerea față de rege intervine și supunerea față de cleric, respectiv față de biserică. Astfel a fost introdusă ideea că *”Nimic nu este în Biserică mai important decât episcopul care slujește ca un preot pentru salvare... Cel ce slujește pe episcop, o să fie respectat de Dumnezeu, așa cum cel care nu îl va sluji va fi pedepsit de Dumnezeu”.*

Hopa, ne apropiem de introducerea iadului în ecuație. De asemenea au fost introduse idei pe care Iisus nu le-a pronunțat niciodată: *”Căci preoția este cel mai bun lucru care li s-a întâmplat oamenilor, cel ce i se împotrivesc e nebun, căci i se împotrivesc lui Iisus”.* Iisus nu a spus asta niciodată, ba mai mult, a spus că nu își dorește să facă nicio religie sau Biserică în numele lui, și astfel, prin puterea sabiei și a noii Biblii oamenii au devenit de bună voie sclavi. Firul

roșu al modificărilor se poate sintetiza prin conceptul: *"Dumnezeu a spus. Dumnezeu mi-a dat puterea. Voi trebuie să mă ascultați pe mine"*. Așa că asta e, vrei să fi creștin, trebuie să accepți că între Dumnezeu Tatăl și noi, a apărut o nouă instituție, Biserica, instituție care funcționează după propriile legi, total diferite de Legile Divine. Această nouă clasă de funcționari, preoții, devin dintr-o dată cei care, în numele religiei, pot face tot ce vor, în interes personal.

Bineînțeles că Conciliul de la Niceea a mai introdus o serie de concepte care nu proveneau din scrierile originale. Astfel s-a introdus noțiunea de "Sfântul Duh" și faptul că Iisus este unicul fiu al lui Dumnezeu, apărând astfel sintagma de "Trinitate". Una din cauzele pentru care a fost scoasă noțiunea de reîncarnare, a fost și aceea că în felul acesta Iisus devenea singurul care s-a reîncarnat ca să ne salveze.

De fapt și "crucea" este tot un împrumut de la "păgâni", nefiind un simbol pur creștin. Teologul Gunnar Samuelsson, de la Universitatea Gothenburg, din Suedia a obținut titlul de doctor cu o teză de doctorat cu titlul "Crucificarea în Antichitate: o cercetare a terminologiei Noului Testament referitoare la crucificare" ("Crucifixion in Antiquity: An Inquiry into the Background of the New Testament Terminology of Crucifixion"). Concluzia sa este că urcarea pe cruce a lui Iisus e sprijinită doar pe tradiție, nu și pe textele istorice. Samuelsson a studiat texte antice în latină, greacă, ebraică și aramaică, din perioada lui Homer până în secolul I, și nu a găsit dovezi care să sprijine teza crucificării. Samuelsson nu pune sub semnul întrebării execuția în sine, ci modul în care a avut loc, deoarece în textele antice nu apar menționate "cuie", iar despre Iisus scrie că a purtat în spate un "stauros", care poate însemna orice de la un trunchi de copac până la un par cu spini, și nu neapărat o cruce.⁽⁶⁾

Dacă e să identificăm perioada când a fost descoperită ca simbol crucea, ar trebui să ne întoarcem la "Tăblițele de la Tărtăria" unde, pentru prima dată în istorie s-a descoperit simbolul crucii, tăblițe datate în Anglia cu Carbon 14, datând cu 1000 de ani înaintea scrierii sumeriene. Până la ora actuală, la Tărtăria apare cea mai veche reprezentare a acestui simbol, crucea cu raze. Interpretările care s-au dat simbolurilor de pe plăcuțele de la Tărtăria sunt multiple, mulți sugerând că nu pot fi puse în corelare cu simbolurile sumeriene, care aveau să apară o mie de ani mai târziu. Numai că în Sumerul mesopotamian au apărut ca scriere deja structurată! Conform scrierii sumeriene, pe plăcuțele ritualice de la Tărtăria apar zeul Su (pronunție Saue), reprezentat de simbolul „H” – scărița – și zeul Anu, reprezentat de „crucea cu raze”.⁽⁷⁾ Deci avem de-a face cu un împrumut de simbolistică de la religiile păgâne, împrumut ce avea drept scop acceptarea mai ușoară de către păgâni a noi religii.

De fapt noua religie, cea impusă de împăratul Constantin nu era altceva decât un amalgam de păgânism și creștinism, de aceea a fost atât de ușor acceptată de populația imperiului, populație foarte eterogenă.

Într-o scrisoare a lui Faustus către Augustin (Citat din Draper: Science and Religion, p. 48), acesta spune: *"Ați înlocuit adulația pentru sacrificiile păgânilor; idolii lor sunt martirii voștri, pe care îi serviți cu aceleași onoruri. Stingeți umbra morții cu vin și sărbători; sărbătoriți festivitățile solemne, calendarul și solstițiile lor; iar în ceea ce privește obiceiurile lor, pe acelea le-ați păstrat fără nicio modificare. Nimic nu vă distinge de păgâni, cu excepția faptului că vă țineți ceremoniile diferit"*.

OK, ne-am edificat și asupra conținutului Bibliei actuale, dar și asupra dogmelor bisericii, dogme prin care suntem obligați să ne supunem unor oameni avizi de putere și bogății. Deci prin aplicarea dogmelor noi religii de la 325 e.n., biserica poate să ne declare păcătoși recuperabili, păcătoși ce merg direct în iad, și păcătoși ce își pot cumpăra ștergerea păcatelor.

Ok, am fost declarați păcătoși, asta e situația, dar să vedem de ce a fost nevoie de religie și biserică?

De ce a fost nevoie de religie și biserică?

Întrebarea practic nu are consistență. Dacă ne reîntoarcem la cel care a girat apariția noi religii, împăratul Constantin, vedem limpede că această religie a fost creată ca o formă de a ține sub control masele ce începuseră să ridice capul.

Biserica l-a recunoscut pe împărat ca fiind un împuternicit al lui Iisus, respectiv Dumnezeu pe pământ, deci un fel de guvernator religios, împuternicit cu dreptul la viață și moarte.

Astfel, Sorin Dan Șandor, în eseu "Relația stat biserică" spune printre altele: *"Relația dintre stat și biserică este un subiect destul de vechi. Dacă în societățile pre-creștine conducătorul statului (sau al tribului) era deseori și conducătorul religios sau marele preot, vrăjitorul, șamanul, etc., în societățile care au urmat, acesta își avea un rol distinct ca sfătuitor al conducătorului, prin conceptul: "Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu". Biblia introduce astfel o idee care se va dovedi extrem de influentă, cea a separației dintre stat și religie. Credincioșii din Imperiul Roman au fost multă vreme persecutați datorită faptului că negau divinitatea intrinsecă a împăraților. După ce creștinismul a fost declarat religie oficială, biserica s-a bucurat de o largă autonomie. Perioada migrațiilor a avut o singură constantă: existența scaunului papal la Roma.*

Imperiul carolingian a lăsat două puteri cu pretenții de universalitate: puterea temporală (reprezentată de Imperiu, mai târziu de orice stat) și cea spirituală (biserica), în principiu, total separate. Papalitatea a încercat multă vreme să-și subordoneze puterea temporală. Un episod ca și cel de la Canossa (1077) tinde să impună un model al supremației puterii spirituale, care îl încorona pe împărat, dar și putea să-i dezlege pe supușii oricărui suveran de jurământul de credință sau să intervină în afacerile interne ale oricărui stat catolic. În perioada de constituire a monarhiilor absolute statele europene au avut două

probleme majore cu biserica: marile proprietăți ecclesiastice scutite de orice impuneri și existența tribunalelor ecclesiastice care erau o piedică în calea afirmării suveranului ca judecător suprem. Această fază a luptei dintre stat și biserică este marcată de mutarea scaunului papal la Avignon (1305-1378), perioadă de subordonare a papei față de regele Franței, de marea schismă (1378-1429), de jefuirea Romei (1527). Sfârșitul puterii papale este accentuat de constituirea unor biserici naționale asupra cărora papa își păstrează doar autoritate spirituală, rămânând un actor important doar la nivelul Italiei. O altă fază a istoricului relației stat-biserică este legată de Reformă. În fiecare stat războaiele și conflictele religioase din secolele XVI-XVII, bazate pe încercarea de a oficializa o religie sau alta, au avut evoluții și rezultate diferite. Statul este în acea perioadă cel care decide care este biserica oficială. Exemplul cel mai elocvent este cel al Angliei, în care Henric al VIII-lea înființează Biserica Anglicană tocmai pentru a evada de sub autoritatea Romei. Fiecare biserică are o altă viziune asupra statului. Protestantismul este caracterizat printr-o structură ecclesiastică mai puțin puternică și mai puțin formalizată decât cea a bisericii catolice, dar și printr-un accent mai redus pus pe importanța bisericii ca intermediar între credincios și Dumnezeu. În relația stat - biserică există însă diferențe. Biserica anglicană a fost o creație a regelui și, în consecință, total aservită acestuia. La cealaltă extremă trebuie menționat statul teocratic creat de Jean Calvin la Geneva. În Estul Europei, în secolul VI iustinian era șef și al statului și al bisericii. În această zonă erastianismul, care prevedea supunerea bisericii în fața statului a fost extrem de influent. ⁽⁸⁾

Deci se poate vedea clar că noi "păcătoși" nu suntem decât niște "pioni" în mâinile celor care au mistificat "Cuvântul lui Dumnezeu" în propriul lor interes.

Am prezentat toate aceste dovezi, cât s-a putut de succint, doar pentru a ne da seama cam în ce categorie socială ne poziționăm noi, cei candidați la a fi supuși la căderea în "păcat". De fapt toată această pledoarie despre religie și biserică nu a avut alt scop decât a ne pregăti să abordăm conceptul de rai și iad, concept introdus, cam pe sub mână de făurătorii noi religii. Oare Dumnezeu nu ar avea nimic de spus? Nu, deoarece noi trebuie să rezolvăm situația. Atât timp cât acceptăm de bună voie dogma bisericii: "crede și nu cerceta", înseamnă că această credulitate este ceea ce ne satisface și ne regăsim "liniștea" în pasivitate.

Dar vremurile încep să se schimbe. Din ce în ce mai mulți oameni au parafrazat "lozinca bisericii, devenind astfel: "nu crede și cercetează". De aceea bisericile încep să se golească de enoriașii care văd în capii bisericilor niște oameni ce trăiesc în lux și huzur, cu un "Cuvânt al lui Dumnezeu" ce nu li se mai potrivește. Bisericile actuale au ajuns un SRL, în care patronii, capii bisericilor, au uitat cuvintele lui Iisus care îndemna la modestie și smerenie. Cum poți fi modest și smerit dacă te dai jos din Mercedes, porți haine prețioase scumpe, porți cruci de aur în greutate de ½ kg și dai dovadă de aroganță și îngâmfare? Pot acești oameni să mă declare "păcătos"? Pot acești oameni să susțină că sunt "împuterniciții lui Dumnezeu" pe pământ? Unde scrie în Scripturi că aroganța și îngâmfarea sunt calități iubite de Dumnezeu?

Ei bine, acești așa ziși "capi ai bisericilor", acești păstrători ai învățăturilor lui Iisus, tocmai aceștia afurisesc pe cei care îi reneagă. Cine poate spune că Iisus a afurisit pe cineva? Iisus a venit pe pământ să ne învețe iubirea și libertatea în a crede în pacea pe care noi suntem datori să o creem. Biserica și religia a clacat, acestea au rămas la nivelul la care se găseau pe vremea împăratului Constantin.

Această religie, această biserică a introdus noțiunea de "iad" tocmai pentru a instaura o frică globală, frică cu care să poată manipula. Aud în biserică preotul spunând: *"și acum să ne plecăm capetele și să ascultăm cu frică Cuvântul lui Dumnezeu"*. De ce să plec capul în fața Tatălui meu care mă iubește? De ce să îmi fie frică de Tatăl meu care m-a creat? De unde până unde acest spirit de vasalism, când știu că sunt fărămă de Dumnezeu, că Dumnezeu Tatăl e în mine și eu în el? Oare am uitat cuvintele lui Iisus (Ioan 20:17): *"Iisus i-a zis: "Nu Mă ține, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl! Du-te însă la frații Mei și spune-le: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru".*

Raiul și iadul

Dar să vedem ce este raiul și iadul din două perspective diferite: Biserica și Martinus. Cu raiul problema este simplă, lapte și miere, armonie, iubire, etc. De remarcat e faptul că între timp "pomul cunoștinței binelui și răului" nu a mai rodit, deci șederea în rai nu mai este în pericol, iar Evele și-au învățat lecția.

Să zăbovim însă mai mult asupra iadului, deoarece este important de știut mai ales cum e privit acesta, deoarece acest aspect ne privește îndeosebi pe "noi potențialii lui locuitori.

De remarcat e faptul că însuși Iisus a vorbit despre existența iadului. Ghinionul de a fi interpretat așa cum bisericile în folosesc ca amenințare, se datorește pe de o parte celor care au tradus Biblia, care netrăind în acea epocă, au tradus mot-a-mot textul original, pe de altă parte inclusiv clericilor care au identificat în iad o armă indubitabilă de a inocula frica în populația care se dovedea a fi neascultătoare.

Iată care e părerea lui Cornilescu (1996)⁽⁹⁾ despre acest subiect:

"La ce s-a referit Iisus când a afirmat că un om ar putea fi aruncat „în focul iadului”? Cuvântul grecesc tradus „focul iadului” în Marcu 9:47 acesta este numit "géenna" și provine din ebraicul geh hinnóm, care înseamnă „valea lui Hinom”. Valea lui Hinom se afla chiar dincolo de zidurile Ierusalimului. În zilele regilor din Israel, acolo erau jertfiți copii, obicei înfiorător, pe care Dumnezeu l-a condamnat. El a spus că-i va nimici pe cei ce practica acest act de închinare falsă. Mai târziu, valea lui Hinom avea să fie numită „Valea Măcelului”, unde „trupurile moarte” urmau să rămână neîngropate (Ieremia 7:30–34). Astfel, Iehova a profețit că valea lui Hinom va deveni un loc unde aveau să fie aruncate cadavre, nu unde aveau să fie torturați oameni vii.

În zilele lui Iisus, Valea lui Hinom era groapa de gunoi a Ierusalimului unde se aruncau și cadavrele unor criminali notorii. Focul, care ardea în permanență, mistuia gunoiul și cadavrele”⁽⁹⁾.

Dar să vedem o altă abordare legată de iad, de data asta analizând Biblia:
”*Cei vii sunt conștienți că vor muri, dar cei morți nu sunt conștienți de nimic ... , căci în Șeol, locul unde te duci, nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune.*“ (Eclesiastul 9:5, 10)”

”În unele versiuni ale Bibliei, termenul ebraic Șeol, care înseamnă „locuința morților”, este tradus prin „iad”. Ce dezvăluie acest pasaj despre starea morților? Sunt ei chinuiți în Șeol ca să-și ispășească păcatele? Nu, pentru că „nu sunt conștienți de nimic”. De aceea, când suferea din cauza unei boli cumplite, patriarhul Iov l-a implorat pe Dumnezeu: „De m-ai ascunde în iadul cel de jos [în ebraică, Șeol]” (Iov 14:13, Biblia sinodală, 2001)”⁽¹⁰⁾. Ce sens ar fi avut cererea lui Iov, dacă Șeolul ar fi un loc al chinului veșnic? Din punct de vedere biblic, iadul, sau Șeolul, este pur și simplu mormântul comun al omenirii, unde încetează orice activitate.

Nu este această definiție a iadului logică și în armonie cu Biblia? În Biblie se spune: *”Orice nelegiuire este păcat, dar este un păcat care nu duce la moarte. (1 Ioan 5:17)?”.*

Dar interesant ar fi să aflăm și punctul de vedere al Vaticanului zilelor noastre:
”*În anul 1999, revista catolică “La Civitta Cattolica” ce este editată de Vatican, a statuat faptul că iadul nu este o locație geografică, ci o stare de existență în care “cel păcătos” suferă că se află îndepărtat de Dumnezeu. Pentru a descrie acest lucru, Papa a afirmat că Biblia folosește limbaje simbolice. Totuși, o parte din creștini încă cred în faptul că iadul este un loc fizic în care sufletele ard în “iazul de foc” pentru eternitate. A afirmat vreodată Biblia că există un loc ca iadul? În Vechiul Testament nu există vreun loc de “condamnare eternă”. Există Sheol, unde oricine va ajunge, indiferent că este un om păcătos sau virtuos. Acest Sheol este o lume subterană întunecată, un loc totuși neutru, asemănător cu Hades din mitologia grecească.*

De aici va începe și harababura. Atunci când textul din limba ebraică a fost tradus în greacă, Sheol a fost înlocuit cu Hades. Apoi, cu timpul, s-a accentuat credința că în Hades ajung doar oamenii păcătoși. Așadar, până acum avem două nume diferite pentru iad: Sheol și Hades. Să-l introducem pe al treilea: Gheena, locul în care învățăturile creștine de la începuturi spun că vor ajunge cei păcătoși, după ce vor fi judecați. Originea cuvântului se referă la “Valea lui Hinnom”, o locație situată la sud de Ierusalim, acolo unde focurile ardeau neîncetat și unde anumiți oameni erau sacrificați și oferiți ca ofrandă zeilor cananiți. “Apocalipsa lui Ioan” a mers ceva mai departe, afirmând că oamenii păcătoși vor fi aruncați într-un “iaz de foc”.

Deci, până acum n-a existat nicio referință la “iad”. Acest lucru s-a întâmplat odată cu traducerea Bibliei în limbi moderne europene, ca engleza, germana

sau româna. În multe locuri, Sheol, Hades sau Gheena au fost traduse ca "iad".

Teologii și filosofii încă mai dezbat dacă iadul reprezintă un loc fizic sau o stare a minții, iar, dacă este un loc fizic, atunci sufletele sunt arse pentru eternitate? Unii afirmă că referințele Bibliei la "distrugerea eternă" și la "cea de a doua moarte" înseamnă că sufletul unei persoane este distrus, și nu torturat.

Teologul Clark Pinnock se întreba, pe bune dreptate, în revista Criswell Theological Review: "Cum ar putea creștinii accepta un Dumnezeu de o asemenea cruditate, care ar accepta o tortură eternă asupra creaturilor sale"? Același teolog afirmă că un Dumnezeu care ar face așa ceva, s-ar asemana mai mult cu Satana. Un alt cercetător al Bibliei, Philip Hughes, afirmă că credința într-o pedeapsă eternă e mai mult legată de mitologia greacă decât de Biblie.

Dar să nu credeți că iadul e o invenție doar a creștinismului; multe alte religii au propriul lor iad. În islamism, de exemplu, există un "crater de foc", în hinduism întâlnim 21 de iaduri, pentru a arde karma rea, iar în budism, drumul spre Nirvana e pavat de iaduri. Să nu uităm că jainismul, o altă religie importantă a lumii, are numai puțin de...8,4 milioane de iaduri!

Deci începem să devenim experți în problematica iadului, iad văzut total diferit, funcție de cei care sunt convinși că "visul lor" constă în îndemnul religiilor "crede și nu cerceta".

Cred că ar fi interesant de cunoscut și părerea lui Martinus, filozoful danez, cel care a realizat peste 110 de simboluri, simboluri inspirate de ceea ce a văzut în lumea paralelă, unde a fost "musafir" pentru foarte scurt timp.

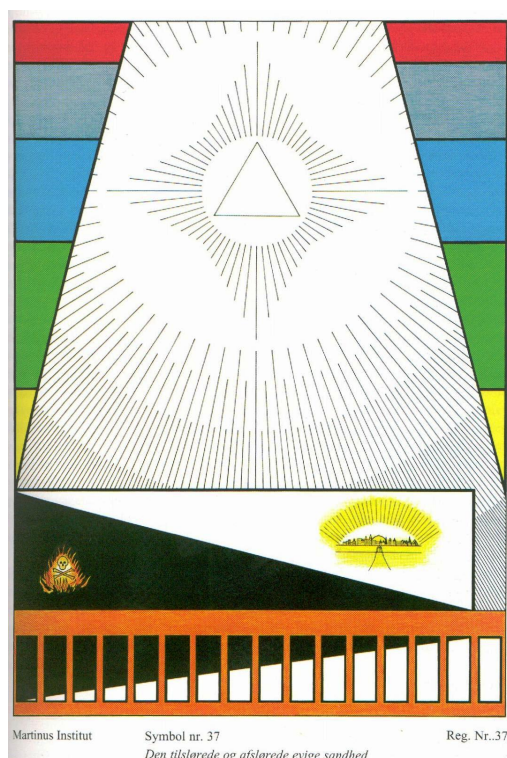
Mă voi ocupa în rândurile următoare de un "tabu" pe care toată lumea îl "detestă", și anume - moartea. E interesant și care e principiul pe baza căruia unii ajung în "rai", iar alții în "iad"?

Pentru a înțelege mai bine cele două noțiuni: rai și iad, hai să plecăm de la simbolul 37⁽²⁾, în care Martinus explica cum a receptat el, în revelația sa, acest fenomen.

Martinus a încercat să explice faptul că nu trebuie să ne fie frică de moarte, căci după moarte urmează o nouă viață, în alt plan, o viață plină de noi descoperiri pozitive. Și faptul că nu trebuie să ne fie frică de moarte se datorează faptului că nu există nici iad și nici judecata de apoi.

După moarte omul intră în prima sferă, care este o stare temporară dintre viața fizică și cea spirituală. Această zonă se poate delimita într-o zonă de culoare neagră, care poate fi comparată cu purgatoriul, și o zonă luminoasă, pe care Martinus o numește zona paradis.

În simbol se pot vedea cele două zone, cea neagră și cea albă, deasupra zonei desenată cu oranj.

Simbolul 37 ⁽²⁾

Zona oranj, din partea inferioară a simbolului, simbolizează viața pământească a oamenilor, aflați pe nivele diferite de dezvoltare spirituală, de la stadiul de "animal" (partea stângă), la stadiul de "om" (partea dreaptă). Noțiunea de "animal" și "om" în acceptul lui Martinus simbolizează fazele de evoluție, nu ad litteram: "animal" și "om".

Asta înseamnă că, pe măsură ce un om este mai dezvoltat spiritual, cu atât se găsește într-o zonă cu mai puțin conținut negru.

Lucrul acesta ne sugerează că oamenii dezvoltați spiritual (ultima căsuță din dreapta) vor trece direct în sfera divină, organizată pe 5 nivele energetice (galben, verde, albastru și indigo).

De remarcat este faptul că în toate simbolurile sale, Martinus păstrează specificația culorilor.

"Staționarea" în zona temporară neagră, este o staționare neplăcută. Acest lucru se datorește faptului că omul ajuns aici, încearcă să își continue viața fizică, retrăind mental tot ceea ce îi era cunoscut în viața fizică, dar constată că nu își poate realiza dorința, și acest lucru îi provoacă o durere enormă.

În această zonă oamenii retrăiesc viața fizică pe care tocmai a părăsit-o, prin imagini care în viața fizică nu erau vizibile, dar care în această stare, devin vizibile. Se văd interacțiunile dintre respectivul și alte entități, văzând ce efect

a produs asupra lor diferite acțiuni neplăcute din timpul vieții proaspăt încheiate.

Dacă spre exemplu, omul care a murit a creat conflicte în viață, dacă prin ceea ce a făcut a creat remușcări, dacă a urât sau a fost supărat pe viață, toate aceste stări se vor regăsi ca stări și în această zonă.

O altă situație neplăcută care se poate întâlni în zona neagră, este cea generată de faptul că persoana respectivă încearcă să se comporte la fel ca și în viața fizică, fără să realizeze că e mort, fără să realizeze că nu mai dispune de "instrumentul" care îi ducea la îndeplinire dorințele, adică nu mai are corp fizic. De exemplu, un tânăr care moare într-un accident de mașină, încearcă să continue să trăiască ca și când ar fi în viața fizică. Acesta nu își poate da seama de ce nu poate intra în contact cu cei rămași în lumea fizică, iar acest lucru îi crează confuzie, și durere.

Un alt exemplu ar fi cel al unui alcoolic, care aflat în această zonă, dorește să continue să bea, dar nu poate, căci îi lipsesc mijloacele fizice. Acest om suferă, și încearcă din răspuțuri să își potolească dorința de a bea, ne înțelegând că de fapt e mort.

Cu timpul, acești oameni trec din zona neagră în zona albă, sau paradisul, după ce trec printr-un proces de curățire. Această curățire se produce atunci când cei aflați în zona neagră înțeleg că nu mai fac parte din lumea fizică, și cel mai important, când au realizat ce au făcut rău și bun în viața fizică.

Trecerea în paradis are loc atunci când oamenii reușesc să înțeleagă de ce se găsesc în zona neagră, care de fapt e o zonă creată mental de ei. În cazul în care nu realizează motivele care i-au dus în acel pseudo loc, ieșirea din zona neagră se face doar atunci când acești oameni cer ajutor sau atunci când cineva se roagă pentru ei. Rugăciunea este auzită instantaneu de către îngerii păzitori, a căror sarcină este tocmai de a îi ajuta pe oameni să iasă cât mai repede din zona neagră. Îngerii păzitori iau acești oameni din zona neagră mentală, anihilându-le simțurile. Paralizarea acestor simțuri este doar temporară și este necesară pentru a proteja omul de trecerea de la o stare energetic grosieră, la noua stare caracterizată de o energie mai fină. Putem spune că i se asigură omului un ecran de protecție, pentru a nu suferi la trecerea de la o energie de frecvență joasă, la o zonă superioară energetic.

Cu cât omul în viața fizică a trăit în gânduri mai primitive, întunecate, cu atât mai mult v-a sta în zona neagră, fiindu-i mai greu să se desprindă de obiceiurile pe care le-a avut în lumea fizică, necesitând o durată mai lungă de curățire.

Cu cât mai mult un om se dezvoltă spiritual în lumea fizică, cu atât mai scurtă va fi șederea în zona neagră.

Cu cât un om trăiește în lumea fizică în lumină și dragoste față de aproape, cu atât va ajunge mai repede în paradis.

În zona albă, omul își clădește paradisul său, care e în concordanță cu gradul său de dezvoltare spirituală și cu frecvența energiei sale. Asta înseamnă că există un paradis care corespunde fiecăruia, după nivelul său spiritual dobândit.

Aici el se găsește într-o stare ideală, unde își poate dezvolta înclinațiile sale spirituale, sau alte dorințe, pe care nu și le-a putut îndeplini în viața fizică. Atât în zona neagră cât și în cea albă, omul urmează pecetea pusă de trăirile sale în lumile fizice prin care a trecut în numeroasele sale reîncarnări.

De asemenea visele oamenilor se înfăptuiesc în zona paradis. Acest lucru e posibil deoarece oamenii nu mai sunt dependenți de partea economică sau de alte îngrădiri, fiind independenți de rezistența materiei fizice.

Martinus dă ca exemplu un arhitect care dorește să construiască propriul palat dorit, fără nici-o problemă, construindu-l mental. Zgârciții vor face oceane de bani pe care îi vor ține toți, pentru ei, pictorii vor picta cele mai fantastice peisaje, etc., în zona paradis artiști pot realiza picturi imense de la cer la oceane, absolut tot ce își pot închipui, deoarece totul e realizat mental.

De exemplu, pe vremea dacilor era o cinste să mori pe câmpul de bătălie. Dacă cineva murea în luptă, se credea că va ajunge acolo unde locuiau zeii, adică în locul cel mai de cinste din paradis. Acest lucru însemna că puteau continua să lupte până la ultima suflare, în noua sa condiție spiritual mentală.

Astăzi se constată că oamenii se forțează să se dezvolte fizic și psihic. Mulți încă mai continuă să trăiască aplicând principiul Vechiului Testament, "*dinte pentru dinte, ochi pentru ochi*". În mentalitatea lor, continuă să creadă că e corect să îți omori dușmanul.

În zilele noastre, tot mai mulți oameni, au înțeles că aceste principii nu mai corespund cu gradul de dezvoltare spiritual al societății, iar aceste principii vechi, încet, încet, dispar, omul dezvoltându-și inteligența și toleranța. De aceea fiecare om, în raport cu nivelul său spiritual, v-a avea, după moarte, imense posibilități de dezvoltare în continuare.

Atunci când omul se v-a simți "sătul" de a fi în zona paradis, unde a fost legat de dorințe și deprinderi preluate din lumea fizică în care a trăit, v-a dori, din ce în ce mai mult, să se ridice în sfera spirituală. Ar putea avea interesul de a se găsi în comuniune cu alte spirite cu preocupări în domeniul spiritual artistic, și intelectual. În general fiecare se v-a direcționa spre lumi spirituale care să îi satisfacă talentul și dorința pe care le-a avut în lumea fizică.

După moarte spiritul, funcție de nivelul său de dezvoltarea sa spirituală, se v-a înscrie în planul spiritual de dezvoltare în spirală, ca "musafir". Dacă acesta nu este total încărcat de dragoste față de aproape, nu poate rămâne în lumea spirituală definitiv și va fi nevoit să se reîntoarcă pe pământ pentru a continua evoluția.

Prima zonă spirituală în care intră, este zona oamenilor adevărați. Aici pot îndeplini diferite funcții, ca de pildă: îngeri păzitori în lumea fizică. În această zonă, spiritele își dezvoltă simțurile trupului spiritual, exprimând cele mai frumoase forme de artă în raport cu talentul pe care îl au. După o perioadă, spiritele din această zonă se simt "sătule" de experiențele acumulate aici, specifice zonei oamenilor adevărați, și doresc să treacă în zona înțelepciunii. Aici ele se ocupă cu cercetări științifice dezvoltându-și capacitățile intelectuale, în speță, inteligența. Aici pot analiza și încerca descoperiri noi, cu ajutorul inteligenței.

Apoi, după o perioadă, trec în cea mai înaltă sferă spirituală, în sfera divină. Aici se găsesc cele mai înalte facilități divine, pe care pot accesa, funcție de gradul de dezvoltare spiritual al fiecăruia. Aici spiritele își dezvoltă intuiția.

Atunci când spiritul devine "sătul" de acumulările obținute și în această sferă, spiritul hotărăște să se reîncarneze pentru a continua dezvoltarea sa spirituală, re trăind înainte de reîncarnare ultimele 2-3 vieți fizice, pentru a își face un plan de dezvoltare propriu. Pentru a putea duce la îndeplinire planul, spiritul își alege niște părinți, o familie, care să poată să îi asigure condițiile ideale de dezvoltare. Trebuie remarcat că nu părinții își aleg copiii, ci copiii își aleg părinții.

Omul nu părăsește lumea spirituală înainte de a fi pregătit de a se reîncarna. După această călătorie ca pasager în spirala dezvoltării spirituale, omul se îmbogățește cu o putere de viață mare care îl ajută să se reîntoarcă în lumea fizică și să își reînceapă procesul de dezvoltare spirituală.

Indiferent cât de frumos și minunat este în lumea spirituală, este absolut illogic ca un om să se reîntoarcă voit în această lume de unde a plecat, înainte de a își fi dus la îndeplinire planul asumat sus.

A te sinucide înseamnă că temporar îți întrerupi propria stare de durere și deznădejde din lumea fizică, întrerupând deci voit planul pe care ți l-ai asumat înainte de revenirea pe pământ. Trecând în zona temporară, sinucigașul duce cu el aceleași trăiri și mentalități care l-au determinat să se sinucidă. Ca și ceilalți oameni care se găsesc în această zonă temporară, acești sinucigași pot ruga îngerii păzitori să îi ajute să iasă din zona neagră, dacă înțeleg gestul făcut și importanța lui în oprirea voită a planului asumat.

Conform principiului reîncarnării, acești oameni în următoarea reîncarnare se vor izbi de aceleași probleme care i-au dus la sinucidere, și vor repeta ciclul de reîncarnări, până când vor reuși să treacă peste acest obstacol.

Martinus recomandă de aceea, ca oamenii să rabde și să nu se sinucidă, pentru a evita reluarea ciclului de la punctul în care a fost întrerupt. Cel mai rapid mod de a evita acest deznodământ, este acela de a învăța cum trebuie să treci prin situații dificile.

Cât de mult timp te poți găsi în lumea spirituală, depinde de cât de bătrân a fost cineva, atunci când a murit. Și nu în ultimul rând, de cât și-a dezvoltat moralitatea, cât de mult a acumulat în lumea spirituală, când a fost ultima

dată. Dacă cineva moare copil fiind, sau tânăr, nu a avut timp să acumuleze experiență spirituală și se v-a reîncarna mai repede. Dacă cineva v-a muri în floarea vârstei, ca adult, și a trăit într-un mediu care l-a captivat, acesta v-a dori să se reîntoarcă cât mai repede, pentru a își continua experiența de viață. Dacă cineva moare de bătrânețe, sătul de viață, acesta v-a simți nevoia unei pauze mai lungi, de odihnă, până la reîntoarcerea în viața fizică. E posibilă o reîntoarcere rapidă și în cazul unui atașament puternic față de cei rămași în lumea fizică.

Trebuie remarcat faptul că dacă se dorește o dezvoltare spirituală mai rapidă, aceasta se poate face numai prin alegerea unei vieți plină de suferință, prin care să poată învăța smerenia și detașarea de lumea materială.

Asa că nu trebuie să ne temem de moarte, trebuie să o privim doar ca pe o poartă către o nouă viață, și să fim siguri că toți vom trece prin paradis, și nimeni nu v-a fi trimis în iad.

Am devenit experți în problematica raiului și a iadului, problematică explicată din diverse unghiuri și interese. A mai rămas o problemă încă neelucidată: păcatul primordial care ne urmărește de la naștere până la moarte ca un stigmat cu care ne-am pricopsit via biserică și religie.

O posibilă explicație a "Păcatul primordial"

Păcatul original a corectat, de fapt, un defect al creației - Octavian Paler în Calomnii mitologice (2007)

Într-o stare de relaxare deplină ca urmare a unei rememorări a expediției de pe Vârful Gugu, simt încă atmosfera încărcată de o armonie divină, de un soi de pace interioară care te îmbie la contemplație, primesc un telefon de la un foarte bun prieten care locuiește în Malaiezia, într-un mic orașel aproape de Kuala Lumpur. Cum nu vorbisem cu el de mai mult de un an, discutăm de toate, similar ca cele două protagoniste din anecdotă aceea când două femei sunt eliberate din închisoare după 5 ani de detenție, iar ele se opresc în poarta închisorii să mai vorbească un pic.

Bun, să revenim la prietenul meu. Știindu-l un expert în probleme de teologie, ridic problema vegetarismului pe care toți ar trebui să îl îmbrățișăm, dacă dorim să respectăm porunca Creatorului nostru.

Bunul meu prieten m-a ascultat cu răbdare, ținând cont de faptul că atunci când vorbesc despre ceva ce mă pasionează, ridic tonul și mă înfierbânt. Acest mod al meu de a mă implica într-o discuție îmi aduce de cele mai multe ori reproșuri de genul: "calm prietene că doar nu ne certăm". Termin toate argumentele din arsenal, inclusiv cele de ordin anatomic (dentiție și sistem digestiv specific ierbivorelor, daruri cu care am fost dotați încă din faza de prototip) și simțindu-mă "pe cai mari" aștept, cu o superioritate nedesimulată, părerea bunului meu prieten.

Nu trece mult și amicul mă întreabă dacă am cumva o Biblie la îndemână. Presupunând că voi fi pus la încercare, pregătisem un exemplar. Calm, și cu blândețe, fapt care m-a pus pe gânduri din primul moment, sunt rugat să citesc tot din Geneză (Facerea), de data asta versetul 9:3, unde tot Creatorul transmite o derogare: "Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde".

Dacă s-ar fi produs, pe loc, un cutremur de 11 grade pe scara Richter, cred că dezastrul ar fi fost un mizilic față de ceea ce vedeam în fața ochilor. Noroc că în Danemarca, unde locuiam atunci, nu pot fi cutremure, deoarece întreaga țară fusese un fost fund de mare, și deci tot solul e numai nisip. Înghit în sec și încerc să scurtez discuția, deoarece simțeam în piept ceva similar cu dramatismul strigătului disperat al regelui Richard al III-lea: " ... dau un regat pentru un cal". Diferența fiind evidentă, regele neprimind calul solicitat, a fost ucis, eu însă mi-am adus brusc aminte că e cazul să economisesc impulsuri, așa că ne luăm rămas bun, mulțumindu-i că a avut ocazia să contribuie la ridicarea nivelului meu de cunoștințe teologice.

Fiind seară, m-am așezat în pat să mă odihnesc. Somnul însă întârzia să vină. Ceva parcă mă ținea legat de discuția avută cu bunul meu prieten.

Ceva nu se lega. Dumnezeu l-a făcut pe om, l-a dotat conform proiectului cu tot ce îi trebuia, cu structuri perfect funcționale, i-a spus ce să mănânce și l-a plasat în Grădina Eden (Rai) ca să o poată lucra și să o păzească (Geneza 2:15). OK.

Ce s-a întâmplat cu Creatorul? Să fi descoperit greșeli de proiectare? Să fi avut remușcări? Greu de știut. Totuși greșeli de proiectare nu se pare că au fost identificate, deoarece Creatorul a creat pe femeie, care în mare parte era un "copy – paste" a lui Adam, cu foarte nesemnificative modificări, riscând altfel să fie acuzat de plagiat.

Totuși creatorul a intuit că ceea ce a realizat era perfect fiziologic, dar spiritual era în fază incipientă, fără perspectivă, și mai ales fără dorința de a evolua spiritual.

Care să fie cauza care l-a făcut pe Creator să emită derogarea privind carnea ce putea acum fi mâncată? De ce a publicat în monitorul oficial al creației această derogare numai după potop? Întrebări care începuseră să mă streseze. Dacă Adam și Eva erau vegetarieni, care a fost motivul real al alungării lor? Cred că e mai bine să mă culc, în loc să fac loc altor și altor întrebări. Și cum noaptea e cel mai bun sfetnic, închid ochii și cu gândul la dilemele care l-au frământat pe Creator atunci când a luat decizia de a modifica dieta creațiilor sale, cad într-un somn adânc.

A doua zi întrebările la care căutam răspuns cu o seară înainte, parcă se ordonaseră ca soldații la apel. Așa că am început să îmi închipui în ce consta fișa postului lui Adam și Evei în Grădina Eden.

Am luat din nou Biblia și am deschis-o desigur tot la Geneză. Aici trebuia să fie cheia care ar putea face lumină.

Deschid la Geneza versetele 2:8 – 2:15, descrierea Raiului. Ce să vezi:
"2.8. *Apoi, Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise.*

2.9. *Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului.*

.....

Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească."

Deci cum arăta locul de muncă a lui Adam? Armonie, pace, iubire divină, lipsa oricărei griji, practic o adevărată vacanță continuă.

Timpul trecea și Creatorul începuse să manifeste o nerăbdare de înțeles de altfel. Adam și Eva duceau o viață de huzur și desfătare. Nici măcar nu se înmulțeau, lăsând pe spatele Creatorului și această sarcină.

La un moment dat Creatorul sesizează problema, dar decizia pe care trebuia să o ia, era una dificilă, deoarece dacă o pune în aplicație fără ca protagoniștii noștri să o înțeleagă, nu și-ar fi atins scopul. Deci singura soluție era ca aceștia să devină responsabili pentru potențiala lor implicare. Simplă chichiță "avocățească", fă-l pe om să creadă că e vinovat și aplică-i o pedeapsă de să-i meargă fulgii.

Dar să lăsăm deocamdată perechea primordială să trăiască în armonie și iubire cu Creatorul în Grădina Eden unde "curgea lapte și miere" și unde nimic nu îi amenința, deci fără grija zilei de mâine.

Mă scol bine dispus, dar conștient că nu sunt în Eden. În timp ce îmi beam cafeaua, de data asta cu cafea, după un somn activ în care am văzut problema pe care Creatorul a rezolvat-o atât de genial, simt ceva ce se freacă de piciorul meu. Era unul din cei doi omuleți patrupezi pe care îi am în dotare de 15 ani, și care mi-au fost încredințați temporar de fiica mea, omuleți care de atunci au rămas tot temporar la mine. Știu, am depășit ora mesei. Mă ridic, las cafeaua, și le pun la fiecare porția de mâncare.

De vreo 2 săptămâni, imediat după ce termină de mâncat, le pun lesa și îi scot la plimbare. Înainte le dădeam drumul în grădină și eu îmi vedeam de treabă. Termină deci de mâncat și se așează în dreptul locului în care țin lesa. Mă uit la ei și îmi dau seama că e vorba de o evoluție în comportamentul celor doi omuleți (trebuie să recunosc că sunt practic omulețe, căci sunt cățele amândouă, mamă și fică, dar cum omulețe sună ciudat, rămân la termenul de omuleți). Deci privind la această infimă fărâmbă de evoluție câinească, îmi aduc aminte de protagoniștii noștri bipedi, Adam și Eva.

Poate vi se va părea total neinspirată această istorioară cu omuleții mei, veți spune că nu e altceva decât crearea unui reflex pavlovian. Da, e un reflex creat, cum de fapt sunt toate credințele pe care le-am parcat în subconștientul nostru, dar acest reflex nu s-a putut crea decât în momentul în care a apărut o alternativă la rutina cunoscută. De aceea Creatorul, din iubire nemărginită pentru creația sa i-a dat posibilitatea să experimenteze și alte alternative în afara armoniei din Rai.

Îmi dau acum seama de ce Creatorul a fost puțin nemulțumit de creația lui, după ce a plantat-o în Rai. Ce a observat Creatorul? A observat două făpturi perfecte din punct fiziologic, dar total pasive. Nici nu putea fi altfel din moment ce trăiau în armonie cu însuși Creatorul, deci nu duceau lipsă de nimic.

Ce era de făcut, deoarece Creatorul dorea ca acest cuplu primordial să evolueze, să crească spiritual, să se dezvolte și să populeze pământul? Ori cum se putea face asta? Simplu, privându-i de viața înbelșugată în care trăiau în Rai.

Aici apare mica "diversiune" care le-a fost servită, diversiunea cu mărul. Crede cineva că mărul respectiv avea proprietăți diferite de celelelalte mere din Eden? Eu nu cred, cred însă că acel măr a fost doar un motiv pentru care Adam și Eva să fie culpabilizați și să poată fi, atenție nu azvârliti (goniți) din Rai, ci scoși din comuniunea cu Creatorul.

Chestia cu "păcatul primordial" este practic o făcătură înghițită de milioane de oameni de atunci și până acum. E drept că nu putea Creatorul să scrie în Geneză faptul că scoaterea cuplului primordial din Rai a fost un ajutor pe care l-au primit Adam și Eva, deoarece în Eden nu ar fi avut posibilitatea de a evolua.

Am spus că aceste prototipuri au fost create perfect funcțional din punct de vedere fiziologic, dar în momentul creației s-a intenționat să li se dea posibilitatea evoluției spirituale, ori aceștia nu aveau cum să evolueze în Rai, unde totul era perfect, în armonie și pace. Deci Creatorul a aplicat principiul: "orice șut în fund e un pas înainte".

E curios cum bisericile, indiferent de tipul lor, au preluat această teză, a alungării lui Adam din Rai și au făcut din ea o formă de culpabilizare a întregii omeniri, introducând conceptul de "păcat primordial" sau "păcat strămoșesc". E total fals. Creatorul nu l-a alungat pe Adam din Rai, Creatorul i-a dat posibilitatea, din marea lui dragoste pentru creație, să ia contact cu dualitatea în viață, din simpla dorință de a întregii omul cu o componentă ce nu ținea de perfecțiunea fizică, de a-i da șansa să evolueze spiritual.

Să aruncăm acum o privire asupra conceptului de a evolua spiritual. Nu este o rețetă fixă, dar sunt anumite semne care ne pot indica dacă suntem pe acest drum sau nu.

Un om care s-a înscris pe această traiectorie înseamnă că:

- a început să se conștientizeze pe sine, să descopere adevărul universal și cum se implică acesta în viața noastră de zi cu zi
- a înțeles necesitatea unui echilibru psihic și sufletesc, prin identificarea, cât de obiectiv posibil, a propriului sine, schimbând ceea ce trebuie și poate, iubind totodată ceea ce este acum
- poate să se detașeze repede de probleme și să meargă luminos înainte
- este bine ancorat atât în lumea fizică, cât și în cea spirituală, descoperind Creatorul din el
- poate să cunoască legile spirituale sau să le intuiască, respectându-le din instinct
- știe care e misiunea lui în lumea fizică și este implicat în evoluția sa spirituală
- se poate detașa de tot ce înseamnă îndoctrinare, indiferent că e religioasă și/sau materialistă, căci nu există atei. Ateii nu sunt altceva decât persoane îndoctrinate materialist.

Deci știm acum cam ce ar fi trebuit să "îndeplinească" Adam pentru a evolua.

Să ne întoarcem un pic la Biblie. După ce Creatorul și-a dat seama de problema creată, și cum pe vremea aceea putea comunica direct cu Adam, a creat "diversiunea" cu mărul, pentru a găsi o explicație plauzibilă pentru trecerea la etapa următoare: trezirea conștiinței și implementarea dorinței de a evolua spiritual a perechii primordiale.

Deci Adam și Eva, "rușinați" de "fapta" comisă, au fost nevoiți să părăsească Grădina Edenului, considerându-se "impuri" pentru locul în care se găseau.

Deci, Adam și Eva au păcătuit, după părerea clericilor de orice confesiune.

Cum definește Wikipendia păcatul: "**Păcatul** (din latină *peccatum*) este un act, fapt, cuvânt, gând sau omisiune de a face binele, contrar a ceea ce o anumite religie consideră drept voința lui Dumnezeu. Constă în călcarea unei legi sau a unei porunci bisericești, o abatere de la o normă religioasă, o fărădelege, o faptă vinovată, o greșală, o vină. Păcatul înseamnă o încălcare a legilor lui Dumnezeu, o violare a legăturii cu el și cu aproapele. În concepția religiei creștine, păcatul strămoșesc, denumit și păcat originar, este greșala de a fi încălcat interdicția divină de a nu gusta din pomul cunoașterii binelui și răului, fapt care a atras alungarea neamului omenesc din rai și pierderea stării paradiziace".

Deci așa cum se poate constata, bisericile au introdus conceptul de păcat și nu Creatorul. Să fie asta oare o formă de manipulare în scopul dobândirii de foloase necuvenite pentru sine ("sine" fiind conducătorii bisericilor)?

Creatorul a fost bine intenționat, l-a ajutat pe Adam să găsească drumul spre evoluție spirituală, nu l-a pedepsit cum susțin bisericile. Creatorul a fost bine intenționat și în marea lui dragoste față de creație, l-a ajutat pe Adam să pornească pe drumul conștientizării Creatorului din el. Asta e oare o

pedeapsă de care să ne simțim vinovați și noi? Nu, este o dovadă de iubire a Creatorului față de creația sa.

Vedeți prieteni, de la început preoții au înțeles că e un "os de ros" din această îndeletnicire și au speculat fiecare cuvânt din Scripturi care le-ar fi fost favorabil. Câți papi pedofili au fost la Vatican, câți papi ucigași au stat pe scaunul pontifical, cine a creat și susținut inchiziția? Oare toți aceștia nu sunt mult mai vinovați decât bietul Adam? Și Creatorul nu i-a pedepsit. Oare să își fi pierdut Creatorul simțul dreptății? Nicidecum, toți aceștia nu au făcut decât să marcheze nivelul lor de înțelegere a poruncilor divine la un anumit moment al evoluției lor. Megalomania și aroganța conducătorilor bisericii ortodoxe nu încalcă poruncile Creatorului, care spune să slujească în smerenie? Și ei nu păcătuiesc? Ba da, dar ei și-au arogat acest drept, căci sunt doar purtătorii de cuvânt a lui Dumnezeu pe Pământ și deci nu au și obligația de respecta Legile Divine.

Să ne întoarcem puțin de unde am plecat, la vegetarism și la discuția cu bunul meu prieten din Malaiezia.

El avea dreptate, Creatorul a dat o derogare și a permis consumul de carne. Dar să vedem în ce condiții.

După plecarea lui Adam și Eva din Grădina Eden, aceștia au descoperit că în noua lor fișă a postului, era trecută și responsabilitatea de a se înmulți, și așa au apărut Cain și Abel. Deci erau acum 4.

Să apelăm din nou la Wikipendia: " *Cain a fost primul fiu, al primilor oameni de pe pământ. Conform Genezei, într-o zi, atât el, cât și fratele său Abel, au adus o jertfă lui Dumnezeu. Abel a adus un miel, iar Cain, pentru că se ocupa cu agricultura, a jertfit din roadele pământului. Dumnezeu nu a privit cu bunăvoință la jertfa lui Cain, nu atât datorită jertfei, cât datorită caracterului său și astfel Cain, orbit de gelozie l-a ucis pe Abel.*"

OK, Creatorul nu a privit cu ochi buni jertfa adusă de Cain, nu pentru că nu era de acord cu jertfa vegetală, ci datorită caracterului lui Cain. Nu jertfa animalieră adusă de Abel l-a "entuziasmat" pe Dumnezeu, ci firea acestuia. Am auzit pe unii care susțineau că jertfa adusă de Abel a fost plăcută Creatorului deoarece era animalieră. Aici era vorba doar de caracterul fiecăruia, nu de natura jertfei.

Cain știm că a avut copii, care la rândul lor au avut copii și astfel au apărut popoare întregi. Un lucru care se pare că trece neobservat: crima lui Cain nu s-a mai transmis urmașilor? Oare de ce nimeni nu ne pune în cărcă și această crimă, căci doar e tot abatere de la poruncă, ca și cea a lui Adam? Nu, pentru că ea făcea deja parte din noianul de bolovani întâlniți de fiecare din noi pe drumul ce duce la evoluție.

Părerea mea personală este că trebuie să îi fim recunoscători lui Adam că a "mușcat din mărul oprit", și astfel putem să evoluăm, evoluție ce se va opri în

momentul în care vom putea sta la masă cu Creatorul, când ne vom fi recâștigat dreptul de a ne întoarce în Grădina Edenului, bineînțeles ca vegetarieni (ha, ha, ha).

Bun, deci lumea s-a înmulțit, exista o oarecare armonie pe pământ și oamenii trăiau mult. Methuselah 969 de ani, Lameh a trăit 782 de ani, etc., deci toți trăiau mult, erau vegetarieni și respectau Legile.

Păreră mea este că aceste cicluri lungi de viață erau practic un deserviciu adus omului. Omul ca să poată evolua, are nevoie de două stări distincte:

- acumularea de experiență
- analiza / sedimentarea experiențelor

Aceste două faze nu pot fi eficiente decât dacă persoana respectivă trece din starea de actor, în starea de spectator. Când aceeași persoană este pe scenă ca actor? Când este prezent în lumea fizică, când este încarnat.

Când o persoană este spectator în sală? Atunci când eliberat de "carcasa" fizică, este spirit liber și își poate analiza obiectiv experiențele acumulate în starea precedentă.

Deci Creatorul a înțeles importanța scurtării ciclului în care spiritul era actor și pentru asta trebuia găsită o soluție. Soluția a fost găsită. Prin permisiunea de a consuma carne, perfectă construcție fizică a omului a început să se subzească, deci apare inevitabil o scurtare a duratei vieții.

Și Creatorul văzând că perioadele de încarnare erau prea lungi, a decretat: "*... Duhul meu nu va rămâne pururea în om ... și zilele lui vor fi de 120 de ani*" - Geneza (Facerea 6:3). Era clar că trebuiau luate măsuri urgente, tot pentru a veni în ajutorul creației.

Acum a intervenit o altă problemă. Cum să "convingă" pe toți că e mai bine să trăiască mai puțin. Și aici a fost găsită o soluție genială. Motivându-se că omenirea o luase razna prin ignorarea Legilor, Creatorul a "șters de pe fața pământului" omenirea, exceptându-l pe Noe căruia ia permis să trăiască totuși 950 de ani.

Cu această ocazie Creatorul dă o "ordonanță de urgență", permițând consumul de carne, fără să supună această ordonanță unei dezbatere publice, asta datorită faptului că a avut de grijă, ca în prealabil, să nu mai existe "public".

Ce vedem după potop, efectul derogării începe să se facă simțit. Durata de viață începe să scadă destul de dramatic. Dacă Enos trăiește 905 ani, Sem doar 600, Enoh 365 de ani, Iov 210 de ani, iar Iosif doar 110 ani.

Planul a fost genial, și totodată benefic pentru creație. Scurtarea ciclului (naștere – moarte) este de fapt un mare câștig pentru creație, deoarece putem "corecta" din mers "foaia de parcurs" pe drumul evolutiv. Ceea ce nu

au înțeles bisericile este tocmai faptul că acest ciclu este necesar pentru a recâștiga cât de repede posibil "biletul de intrare" în Rai.

De fapt bisericile se faultează singure negând existența reîncarnării. Trebuie doar să ne reamintim faptul că ceea ce azi numim Biblia, nu e de fapt decât o compilare cenzurată a vechilor scrieri.

Îmi permit să citez un fragment din articolul "Reîncarnarea a fost ea înlăturată din Biblie de către sfinții părinți ai Bisericii? de Joseph P. Gudel, Robert M. Bowman, Jr., și Dan R. Schlesinger, într-o traducere de Teodor Macave: *"De asemenea se mai pretinde și că textul Noului Testament este plin de ștersături și de inserări din exterior care s-ar fi efectuat în sec. VI după Hristos și chiar mai târziu de către cei ce se opuneau reîncarnării, și care au înlăturat cărți întregi, motiv pentru care textul în sine nu mai este de încredere. În cele din urmă, în ciuda tentativei din sec. VI de a înlătura reîncarnarea din Biblie, anumite vestigii ale doctrinei se crede că se găsesc într-o seamă de texte disparate: Matei 17:10-13; Ioan 3:3,7; 9:1-3; Efeseni 1:4; Apocalipsa 3:12."*⁽¹¹⁾

Deci ceea ce noi luăm drept carte de căpătâi, nu este altceva decât o "făcătură" realizată de oameni pentru propriul interes.

"Textele vechi care au stat la baza Bibliei originale se pare că au conținut numeroase referiri la reîncarnare. Aceste texte au fost epurate de cel puțin două ori. Prima revizuire nu știu ce a vizat, însă este amintită de Coran care: "Spune: ...Cine a trimis cartea pe care a adus-o Moise cu lumină și o cârmuire pentru oameni, pe care ați pus-o pe pergament, ați dat-o pe față, însă ați ascuns mult din ea și ați învățat ceea ce n-ați știut voi și părinții voștri? ... (Sura vitelor VI – 91). O altă epurare a Bibliei a avut loc în secolul al VI-lea. Împărăteasa Teodora, care-și dorea divinizarea după moarte, a dispus condamnarea învățăturilor lui Origene – marele specialist creștin al reîncarnării. Soțul ei, împăratul Justinian a convocat în anul 553 consiliul Ecumenic al Constantinopolului la Niceea și a ordonat scoaterea din Biblie a tuturor referirilor la reîncarnare. Cartea a fost drastic epurată...Datorită modului particular în care este concepută "Cartea cărților", o epurare totală a unor informații este extrem de greu de realizat"⁽¹²⁾

Deci devine din ce în ce mai clar că nu poate fi vorba de o "alungare" sau "pedepsire" a lui Adam, ci putem vorbi doar de o "corecție" aplicată prototipului prin crearea posibilității de auto evoluție spirituală.

De ce în Grădina Edenului nu era posibilă o evoluție spirituală? Simplu, în Rai nu exista antagonism.

O condiție obligatorie pe calea evoluției este antrenarea Liberului Arbitru pentru a lua, în orice moment, decizia cea mai potrivită în concordanță cu Legile Divine. Noi suntem în fiecare moment puși să luăm o decizie, deoarece ne aflăm în fiecare moment la "intersecții", când Liberul nostru arbitru trebuie să discearnă și să aleagă soluția cea mai bună pentru situația dată, în deplină

concordanță cu Legile Divine. "Antrenarea" Liberului arbitru nu este altceva decât cheia evoluției noastre.

Dragi prieteni, vă dau o veste bună, de fapt două vești bune:

1. Adam nu a fost izgonit din Rai, deci nu există "păcatul original". Asta e doar o formă de manipulare a tuturor bisericilor de a ne ține sub control. Așa că nu trebuie să ne simțim vinovați de absolut nimic.
2. Vom ajunge, în final, cu toții înapoi în Grădina Edenului ... ca "vegetarieni".

Referitor la această problemă, vreau să vă povestesc o istorioară adevărată. Acum vreo 4 ani, la o aniversare la care eram invitat, am întrebat un pastor baptist care întâmplător ședea la masă lângă mine, cine sunt cei care se intitulează Biserica lui Christos, de la Aalborg (oraș la cca. 60 km față de unde locuiam)? Răspunsul a fost unul năucitor pentru mine: "De er utilfredse Baptister", adică Bapțiști nemulțumiți. La început se pare că am schițat un zâmbet, care văzând că nu e bine primit de către vecinul meu de masă, l-am transformat brusc într-o mimică ce însemna: AHAAAA!

Adică cum poate fi cineva nemulțumit de cuvintele lui Dumnezeu?

Dragi prieteni vreau să pun o întrebare la care nu aștept răspuns: există un Dumnezeu al ortodocșilor, altul a catolicilor, altul al bapțiștilor, altul al martorilor lui Iehova, altul al bapțiștilor nemulțumiți, altul al evreilor, altul al musulmanilor, etc.?

Răspunsul corect este: NU, Dumnezeu, Alah, Iehova, etc., este unul și același: Creatorul.

Vedeți de ce am fost șocat de răspunsul pastorului? Diferența dintre Dumnezeu, Alah, Iehova, etc., am făcut-o noi oamenii. Nu există o religie mai bună decât alta, căci fiecare are drept "Șef", pe unicul Creator.

Eu cred că a trecut vremea când biserica dicta ce trebuie să facem și ce nu. Suntem cam la același nivel la care a fost societatea pe vremea lui Iisus. Templele erau goale și se făcea comerț pe treptele templelor. De aceea a fost trimis Iisus, ca să implementeze o nouă învățătură, căci Vechiul Testament nu mai ținea pasul cu nivelul de dezvoltare al societății la acel moment.

În aceeași situație suntem și noi azi. Biblia a ajuns să nu mai satisfacă nevoile spirituale ale societății în care trăim.

Sunt convins că noi percepțe se vor face prezente cât de curând. Știu că aceste percepțe își vor face cu greu loc printre populația de vârstă a doua și mai ales a treia, deoarece aceste categorii, din comoditate, preferă să delege responsabilitatea vieții lor unor interpuși între ei și Creator, în loc să descopere și să conștientizeze Dumnezeul din ei. În raport cu această scânteie Dumnezeiască, scânteie pe care o avem încă de la creare, nu avem nevoie de intermediari.

Dacă am înțelege asta, ne-am da seama de inutilitatea catedralei mântuirii neamului, construcție megalomană fără nicio funcționalitate spirituală, fiind doar sediul unui înalt preafericit prosper om de afaceri, ce vrea să îl eclipseze pe Ceaușescu cu Palatul Poporului de a cărui nume e legat, preafericit ce merge, cred, și la toaletă cu Mercedesul, care poartă haine scumpe și lanțuri și ghiuluri de aur masiv, preafericit care se pare că nu își mai amintește cum mergea îmbrăcat Iisus.

Dragi prieteni, construiți Catedrala Mântuirii Neamului în voi. Acolo îl veți putea găsi pe însuși Creatorul. Construiți-o și închinați-vă în ea. Acolo veți găsi liniștea și armonia. Acolo nu veți fi nici-odată "nemulțumiți" bapțiști, ortodocși, catolici, musulmani, evrei, budiști, etc., veți fi voi în armonie cu Creatorul care e în fiecare din noi și totuși pretutindeni.

Păcatul lumii materiale versus păcatul lumii spirituale

Putem spune că avem deja un fundament documentat, pe care putem construi un punct de vedere cât de cât logic, punct de vedere ce poate duce la deculpalizarea noastră, la scoaterea noastră de sub anatema păcatului cotidian – strămoșesc.

Pentru a dezvolta această teorie, avem nevoie de două seturi de coduri de conduită, coduri, unele generate de oameni/societate (Legile materiale) și codurile de conduită Divine (Legile Universului). Atât Legile materiale, cât și cele ale Universului sunt coduri pe baza cărora oameni ne pot cataloga "păcătoși" (Legile materiale) sau stau la baza Karmei pe care o "purtăm în spate" în decursul reîncarnărilor, până o vom "arde", adică până când o vom anihila prin iubire necondiționată (Legile Divine).

Legile lumii materiale

Aceste Legi sunt rodul unor oameni plasați în poziții cheie în organizarea societăților, oameni care pentru a putea să își mențină ascendentul asupra unor populații, au emis reguli ne universale valabile, ci specifice anumitor zone geografice, acolo unde acești oameni aveau interese legate în special de menținerea lor la putere. Putem astfel vorbi de reguli create în scopuri materiale,

Spre exemplu în Pidalionul (Codul Penal al Bisericii Ortodoxe) ⁽¹³⁾, se spune: *"Odată cu dezvoltarea Bisericii, au apărut și primele norme morale și practice care să îndrume viața creștinilor, dar și a clericilor. Canoanele Bisericii cuprind reglementări privitoare la cult, la morala creștină, la disciplina clerului (mirean și monahal) și la organizarea bisericească.*

Pidalionul („cârma“ în limba greacă) este o colecție completă de canoane cu comentarii, făcută de ieromonahul Agapiu în 1787 și de călugărul Nicodim, cu binecuvântarea patriarhului Neofit al VII-lea al Constantinopolului.

Dacă citim, de exemplu, canoanele Sfinților Apostoli vedem o mare preocupare în primul secol creștin față de disciplina clerului. Pedepsele pentru încălcare legii morale sau bisericești erau foarte dure, plecând de la afurisenie și ajungând la caterisire în cazul slujitorilor.

Astfel, canonul 6 al Apostolilor spune că „Episcopul, sau Presbiterul, sau Diaconul să aibă grijă să nu ia asuprași purtări lumești, iar de nu, să se caterisească”, iar canonul 9 vorbește despre credincioșii care merg la biserică și nu sunt atenți la slujbă sau nu se împărtășesc: „Toți credincioșii cei ce intră (în biserică) și aud Scripturile, dar nu îngăduiesc la rugăciune, și la Sfânta Împărtășire, ca unii ce fac nerânduială în Biserică trebuie să se afurisească.”

Hopa ... să fie afurisit? Adică cum? În Sfânta Biserică, Templul lui Dumnezeu Tatălui, care e în noi, să fi afurisit? Oare asta a propovăduit Iisus? Oare asta dorește Dumnezeu? Acești oameni cărora le e îngăduit să ne afurisească

sunt cei care sunt îndiriguiți să ne declare păcătoși, ca apoi să ne ierte "păcatele". Curios mod de a funcționa Biserica lui Dumnezeu și cei care o slujesc.

Stau și mă întreb atunci, oare de ce a mai fost nevoie de venirea lui Iisus, dacă învățămintele lui legate de iubire, toleranță și pace au fost deturnate în modul cel mai sinistru de niște oameni pentru care Dumnezeu este un pretext prin care să conducă și să se îmbogățească?

Îmi reapare în minte ca un leitmotiv întrebarea care e titlul acestei lucrări:
"Suntem oare cu adevărat păcătoși"?

Legile Universului

Dar, pe lângă Legile lumii materiale, mai avem și legile Universului. Aceste Legi sunt stabilite de Divinitate, Legi care stau la baza funcționării Universului. Fără ele ar fi un haos în Univers. De fapt fizica cuantică demonstrează existența acestor Legi.

Putem menționa 28 de legi pe care trebuie să le respectăm pentru a nu ne crea Karma ce ne pot afecta evoluția. Acestea sunt:

1. Legea Unității – Totul este interconectat și provine din aceeași sursă. Cunoscută și ca Legea Energiei.

În Ramala se spune: "Este înțelept acel suflet care recunoaște că toată Umanitatea este, într-adevăr, parte a marelui tot unic, că fiecare ființă umană poate fi considerată ca o celulă individuală din creierul cosmic al Creatorului vostru. Este adevărat că nu există separare, decât acolo unde Umanitatea alege să o trăiască".

Asadar, una dintre marile lecții ale vieții fizice este aceea de a vă ridica deasupra acestei separări aparente, de a vedea că este „aparentă” și de a învăța că sunteți cu adevărat una cu Creatorul vostru – nu numai în Ființa voastră fizică, ci și în Ființa voastră spirituală.

Nu există separare, în această lume fizică, între voi și Dumnezeu vostru. Lumea aceasta este Dumnezeu vostru. Dumnezeu vostru este această lume. Voi trăiți în Dumnezeu vostru și sunteți, de fapt, o parte din El, la fel cum un aspect al Dumnezeului vostru trăiește în voi și este de fapt, o parte din voi. Așadar, cel mare este găsit în cel mic, care se găsește, la rândul lui, în cel mare.

2. Legea Împlinirii – Citatele și referirile următoare sunt din cartea (Voi sunteți Dumnezeii, de Annalee Skarin): „Există o lege stabilită, în mod irevocabil, în cer, înainte de facerea Pământului, pe baza căreia sunt afirmate toate binecuvântările; iar dacă noi primim binecuvântarea de la Dumnezeu, aceasta se întâmplă datorită respectării acestei Legi”.

Această Lege este cunoscută ca Legea Producerii sau Legea Creației. După cum vei semăna, așa vei culege. Plantează sămânța și culege recolta. Fiecare gând are puterea de a crea realitatea și, după cum vei judeca, așa vei fi judecat.

Această lege a împlinirii se ocupă de puterea gândurilor și a cuvintelor, unde gândurile sunt semințele, iar atunci când sunt cuplate cu emoțiile, produc o vibrație vie care aduce rezultate, în funcție de felul gândului. Dorința este căldura care generează sămânța și îi dă putere să se manifeste – puterea creației. Legea este adevărată și eternă și indiferent de ceea ce ne dorim noi, dacă plantăm semințele (gândurile) și îndepărtăm buruienile (îndoiala și frica), vom obține rezultate.

Atunci când ne pregătim mințile, fără frică și fără griji, pentru lucruri mari – de lucruri mari vom avea parte. Puterea de a guverna ceea ce ne înconjoară și de a construi perfect se află în mâinile noastre. Este puterea gândului, care e o putere Dumnezeiască”.

3. Legea Cauzei si Efectului - Cunoscută și sub numele de Karma, această Lege asigură o re-echilibrare a energiei în bazinul cosmic de energie – unde pentru fiecare acțiune trebuie să fie o reacțiune egală și de sens opus.

Această Lege se aplică acțiunilor tuturor Ființelor. Karma a fost deseori privită ca pe o judecată: orice dai, vei primi înapoi, ca și cum ai fi ”pedepsit”. Cu toate acestea, nu e vorba decât de un schimb de energie: orice energie este eliberată (trimisă) de către o ființă, aceasta va atrage particule asemănătoare și va ricoșa înapoi. Energia se dilată și se contractă, astfel că, dacă se emite energie de o natură negativă, atunci aceasta se va contracta înapoi către sursa sa de transmisie, ca un răspuns la dilatarea inițială și va aduce cu ea negativitate. Acelasi lucru este valabil și pentru energia pozitivă.

4. Legea Schimbării și a Transmutării – Fiecare condiție poate fi transmutată și totul se schimbă permanent. Singurul lucru constant din univers este indestructibilitatea energiei și forma sa schimbătoare. Aceasta este cunoscută și ca Legea Alchimiei – fiecare condiție din viață poate fi transmutată în slavă și făcută divin de frumoasă, indiferent care este acea condiție. Dacă o acceptăm, o binecuvântăm, îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ea, sau suntem „mulțumiți în toate cele”, putem transmuta până și condițiile și experiențele amare și dureroase ale vieții în frumusețe spirituală, prin această lege perfectă și exactă. De asemenea, putem primi puterea de a transmuta dorințele și visele noastre spirituale, în manifestare materială tangibilă.

Această lege nu dă greș niciodată și include legea spirituală a schimbării și transmutării, precum și legile și elementele materiale. Această alchimie este puterea lui Dumnezeu în acțiune, care e eternă, neschimbată și aduce rezultate exacte.

Annalee Skarin spune: „Legea Chimiei Spirituale este legea care transmută toate condițiile, toate vibrațiile, tot întunericul, în frumusețe, muzică și lumină.

Ființa trebuie să învețe să vorbească limbajul Îngerilor, sau să vorbească „în graiuri noi”. Trebuie să învețe să vorbească din suflet și niciodată din buze, sau chiar din minte. Cel care vorbește din buze, pălăvrăgește. Cel care vorbește dintr-o minte goală, adaugă confuzie și discordie. Cel care vorbește dintr-o minte plină, hrănește mințile oamenilor. Cel care vorbește din inimă, câștigă încrederea oamenilor. Dar cel care vorbește din suflet, vindecă rănilor lumii și hrănește sufletele înfometate ale oamenilor. El poate usca lacrimile de agonie și chin. El poate aduce lumină, deoarece el poartă lumină. Limbajul sufletului este limbaj „sacru” și e cel mai frumos El poate aduce numai binecuvântarea slavei, deoarece este limbajul sferelor eterne și limbajul Zeilor. Este darul Spiritului, cunoscut ca „noile graiuri” Puterea transmutării este puterea de a intra în contact cu centrul sufletului, prin inimă. Această metodă singură păstrează în sine puterea împlinirii și a perfecțiunii”.

5. Legea Echilibrului – Integrarea polarităților. Termenul „polaritate” înseamnă forțe opuse între care nu există competiție. Forțele se deplasează colectiv spre un obiectiv armonizat, acesta având ca rezultat creșterea.

Dualitatea înseamnă forțe de energie opuse care au preluat o personalitate și, astfel, devenind competitive, acționând una împotriva celeilalte prin judecată și competiție, creând în felul acesta ego-ul, ca parte a personalității încarnate.

Noi trăim într-un plan al dualității și trebuie să exersăm Legea Echilibrului pentru a crea o polaritate de energii masculine/feminine, pozitive/negative, pentru obținerea armoniei și a integrării. Legea Echilibrului, atunci când este integrată în Ființa noastră, e unul dintre primii pași către iluminare.

6. Legea Manifestării – Ne permite să ne manifestăm dorințele și nevoile, atunci când intenția este pentru cel mai înalt bine al nostru, dar și al celorlalți.

Hotărâți ce doriți, afirmați clar, uitați de ea și considerați că s-a rezolvat. Nu vă îndoiiți! Capacitatea noastră de a ne manifesta dorințele în realitatea fizică este garantată, atunci când suntem în aliniere sincronă cu Voința Divină și nu avem în memoria celulară tipare interne de sabotaj care să funcționeze.

7. Legea Sincronizării – A fi în locul potrivit la timpul potrivit. Acordarea perfectă și alinierea perfectă, acolo unde totul decurge magic și armonios.

Această Lege este cunoscută și ca Legea Grației, care afirmă că, atunci când Ființele sunt aliniate perfect, ele vor fi în perfectă concordanță cu perfecțiunea divină a lui Dumnezeu – deoarece Dumnezeu se manifestă în viața lor.

8. Legea Discernământului – Cunoscută și ca Legea Diferențierii, această lege are de-a face cu faptul de a fi complet în armonie cu ceea ce reprezintă următoarea etapă în evoluția noastră personală.

9. Legea Iertării – Aceasta se referă la plătirea datoriilor karmice, la reechilibrarea energiei de către cei care au creat dezechilibrul de energie. Ea aduce iertare de sine și a altora, deoarece nici o vindecare nu este posibilă fără iertare.

10. **Legea Rezonanței** – Energiile asemănătoare atrag particule asemănătoare, datorită câmpurilor lor electromagnetice; astfel, orice trimitem în exterior, ca gând, cuvânt sau acțiune, este amplificat și returnat către noi.

11. **Legea Perfectiunii** – Totul este perfect, în starea sa Divină.

12. **Legea Creativă a Afirmației Divine** – Puterea gândului și a cuvintelor, care afirmă că sunteți ceea ce credeți că sunteți voi sau realitatea voastră. După cum credeți, așa veți fi.

13. **Legea Compensării** – Ordinea prin care ființa primește doar recompensă. Această lege este Universală și nu se supune cererilor personale. Este asociată cu Legea Cauzei și a Efectului și cu Legea Creativității și e aplicată în relație directă cu alegerea individuală în privința acțiunii.

14. **Legea Asimilării** – Nu permite ca în corpul nostru să fie construite particule pe care noi, ca spirite, nu le-am asimilat și nu ni le-am supus.

15. **Legea Adaptării** – Legea de a permite și de a curge ușor, împreună cu singurul lucru constant din Univers – natura schimbătoare a energiei, care se exprimă pe sine în multe forme diferite. Noi trebuie să fim flexibili, deoarece schimbarea aduce evoluție.

Deschizându-ne și permițând celei mai pure energii să curgă nestingherit prin ființa noastră, vom avea parte de mare bucurie și echilibru, pe măsură ce ne acordăm la puteri superioare. Acordarea câmpurilor noastre de energie pentru a accepta numai energia cea mai pură, va mări la maximum această experiență.

16. **Legea Cauzalității** – Lucrează în armonie cu stelele, astfel ca o ființă să se nască într-un moment în care poziția corpurilor cerești din sistemul solar îi va oferi condițiile necesare pentru a progresa în școala vieții. Această lege acoperă știința Astrologiei, care ne influențează viața conform alegerii semnului sub care ne naștem și a momentului nașterii.

17. **Legea Evoluției și a Renașterii** – Un proces lent de dezvoltare, desfășurat cu stăruință fermă prin întrupări repetate în forme cu eficiență sporită, prin care, în timp, toți sunt aduși la un nivel de splendoare spirituală, prin recunoașterea Sursei și a adevăratei identități. Cunoscută de asemenea și ca Legea Periodicității.

18. **Legea Analogiei** – „Cunoaște-te pe tine însuți”. Ea permite unei ființe să ajungă la o înțelegere a Forței lui Dumnezeu din ea însăși și din univers, prin înțelegerea tuturor aspectelor din propria ființă.

19. **Legea Dualității** – Atunci când o ființă este conectată conștient la Sursă, sau este „iluminată”, se află deasupra acestei legi și nu e afectată de ea. Până în acel moment, această lege afectează polaritatea energiei.

20. **Legea Minții** – În timp ce Spiritul este Realitatea Absolută, mintea este mediul prin care Spiritul lucrează, prin care creația apare în formă fizică în acest plan.

Legea Minții afirmă că, după cum crezi, așa va fi. Aceasta înseamnă că, la acest nivel, convingerile omului influențează și creează realitatea sa. „Legea Minții este suma convingerilor omului”. Ann și Peter Meyer se referă în detaliu la această lege, în cartea lor, *A Fi un Crist*.

21. **Legea Respectului** – Această lege respectă dreptul individului de a căuta Adevărul Universal și Înțelepciunea Divină, de o manieră care aduce bucurie propriei inimi, cu condiția ca ființa să respecte, la rândul său, întreaga viață.

22. **Legea Universală** – Legea Universală spune că toată cunoașterea și conștiința, toate lucrurile vii – sau, pe scurt, că întreaga viață conține acea vitalitate, acea putere de a aduna din sine toate lucrurile necesare pentru a-și asigura evoluția și înflorirea.

23. **Legea Iubirii** – Legea iubirii este acea Lege care pune bunăstarea, grija și preocuparea pentru ceilalți, mai presus de cea pentru sine. Legea iubirii este acea afinitate cu toate forțele pe care omenirea le poate considera ca fiind pozitive.

24. **Legea Îndurării** – Legea îndurării este acea lege care permite ființei să ierte toate greșelile, să-i ierți, în mod egal, pe cei care greșesc împotriva ta, după cum și tu greșești împotriva lor. Aceasta înseamnă să fii îndurător. Legea îndurării este înrudită cu Legea iubirii și dacă ne vom supune legii Îndurării, nu vor mai putea fi greșeli în lume.

25. **Legea Recunoștinței** – Legea Recunoștinței este guvernată de legea rezonanței. Conform acestei legi, cu cât ne exprimăm mai mult recunoștința pentru lucrurile de care ne bucurăm în viață, cu atât mai mult vom atrage către noi lucruri pentru care să fim recunoscători.

26. **Legea Răbdării** – Legea Răbdării afirmă că toate lucrurile au timpul lor. Întrucât tot ce se desfășoară în cadrul Planului Divin se întâmplă și în momentul ales de Divin, răbdarea devine o calitate prin care ființa înțelege că o concentrare conectată la Sursă va face, în cele din urmă, ca toate gândurile, cuvintele, acțiunile să se realizeze cu exactitate. În jocul Voinței Divine, ființa devine conștientă că ceea ce nu se realizează imediat, nu este menit să se întâmple în acel moment.

27. **Legea Exemplului** – Legea Exemplului afirmă că cea mai puternică forță a schimbării se va manifesta la fiecare ființă care „acționează după cum vorbește”.

Ea afirmă că orice persoană, concept sau lucru pot servi drept exemplu care să fie urmat de alții. Cei care au servit ca exemple în dăruirea iubirii, ajutorului și în împărtășirea părților lor cele mai bune, au contribuit la aducerea libertății, a bucuriei, a frumuseții și păcii în acest plan. Ființele care își doresc o lume

mai bună, sunt încurajate să-și trăiască propriul adevăr, în fiecare moment al fiecărei zile, într-un mod care respectă întreaga viață.

28. Legea Toleranței – E asociată cu Legea Respectului. Este o Lege care ne inspiră să recunoaștem divinitatea în tot. Această recunoaștere ne situează dincolo de judecata și separarea care vin din prejudecățile de rasă, religie, cultură, credință, vârstă sau gen. ⁽¹⁴⁾

Deci niciuna din aceste Legi nu presupune o pedeapsă prin nerespectarea vreuneia. Nerespectarea uneia dintre Legi poate fi sintetizată în zicala: "ce semeni aceea culegi", sau "cum îți așterni, așa dormi".

Acum că suntem familiarizați cu legile care ne guvernează în plan material și spiritual, să vedem cum putem fi absolviți de "păcatele" cu care ne-am pricopsit, în cele două lumi în care existăm, lumea materială și cea spirituală.

Iertarea păcatelor în lumea materială - spovedania

Aici am cam încurcat-o, sunt 193 de păcate pe care nici nu te gândești că le comiți, dar pe care Biserica le consideră păcate și ca atare le pedepsește.

Cred că e interesant să le vedem și să medităm puțin asupra lor. Oare Dumnezeu a trimis lista, așa cum i-a dat lui Moise cele 10 porunci? Oare Dumnezeu în mărinimia lui s-a decis să își acuze Creația pentru lucruri total absurde, sau tot oamenii și-au bătut capul cu ele?

Iată lista ⁽¹⁵⁾:

1. *Am deznădăjduit în ajutorul și mila lui Dumnezeu.*
2. *Am zis că nu mă mai iartă Dumnezeu, că sunt prea păcătos(păcătoasă) și tot în iad voi merge.*
3. *Am zis: dacă vrea Dumnezeu mă mântuiește, dacă nu, nu.*
4. *Am zis că nu-mi ajută Dumnezeu, că m-a uitat Dumnezeu.*
5. *Am crezut sau am zis că nu există Dumnezeu, rai, iad. Am îndoială că există Dumnezeu, rai, iad etc., pentru că nu le-am văzut.*
6. *Am socotit Sf. Scriptura mincinoasă. Nu cred în anumite minuni, întâmplări povestite în Sf. Scriptura.*
7. *Nu suport să se vorbească despre Dumnezeu.*
8. *Am avut prea mare încredere în mila lui Dumnezeu zicând: oricât aș păcătui, mă iartă Dumnezeu, că El e bun.*
9. *Am avut gând de sinucidere.*

10. Am fumat. M-am drogat (fumatul și drogurile sunt sinucidere). Am vândut țigări și/sau droguri.
11. Am înjurat. Și de cele sfinte am zis: Grijanie, Biserica, icoană, candela, Dumnezeu, Hristos, tămâie, morți etc.
12. N-am plătit lucrătorii. Nu le-am dat cât trebuia, cât m-am împăcat cu ei. Nu i-am plătit la timp. Am cumpărat ceva și n-am plătit.
13. Am asuprit pe slugi, pe săraci, pe orfani, pe văduve, pe neputincioși. I-am batjocorit.
14. Mi-am dorit moartea la necaz.
15. Am ucis oameni, cu voie sau fără voie. Poate din și din cauza mea, a murit cineva.
16. Am cârțit la Dumnezeu la necazuri că prea mi-e greu, că de ce am pierdut tocmai eu, că de ce sunt prigonit eu și păcătoșii trăiesc bine, că nu-i bine, sau că e prea e frig, cald, prea plouă etc., în loc să am răbdare.
17. Am zis zău, să mor eu, să n-am parte de, să chiorăsc, etc.
18. Am fost nemulțumit(ă) cu starea mea (mai bine era așa decât așa).
19. Am jurat strâmb. Am jurat că voi face ceva rău.
20. Am blestemat. Și pe mine însumi (însămi) m-am blestemat.
21. Am fost fățarnic(ă), prefăcut(ă), lingușitor(oare), viclean(ă).
22. Am vorbit cu mai multe înțeleșuri.
23. Am purtat vorba de colo-colo.
24. Am păgubit sufletește și trupește pe aproapele meu.
25. Am împiedicat pe aproapele meu să dobândească ceva bun, din invidie și răutate.
26. Am clevetit, discutat, bârfit, ținut contul altuia. Am clevetit pe părinți, pe preoți.
27. Am stricat numele bun al cuiva, bârfindu-l și discutându-l.
28. N-am înlăturat răul pe care l-am văzut venind peste aproapele meu pe cât mi-a stat în putință.
29. Am împrumutat cu camăta (dobânda) la persoane fizice.

30. Fiind scumpaci, am vândut cu preț prea mare.
31. Am fost la vrăjitoare, ghicitoare, spiritism. Am făcut farmece cuiva.
32. Știu să descânt de rău. Știu să fac farmece.
33. Am trecut pe cei vii pe pomelnic la morți, ca să le fie rău. Am "întors lumânările" pentru răul dușmanilor.
34. Am purtat ață roșie să nu mă deochi, am uns toate ușile și ferestrele cu usturoi la Sf. Andrei, am purtat pelin la Rusalii, am purtat diferite obiecte de la vrăjitoare date "ca să nu se mai prindă farmecele de mine", am făcut focuri și am sărit peste ele și alte obiceiuri drăcești. Mi-am căutat norocul în zodii, cu papagalul.
35. Am crezut că sufletul, după ce iese din om, trece în diferite animale (reîncarnare).
36. Am batjocorit, lovit, bătut pe cineva. Pe părinți, pe preoți.
37. Am judecat pe alții ce fac, ce zic, de ce sunt așa și nu altfel etc.
38. Am presupus, bănuir pe alții.
39. Am fost iscoditor (iscoditoare).
40. Am luat ceea ce se cuvenea altuia.
41. Am păcălit, înșelat pe cineva. Am vândut marfă rea ca marfă bună.
42. Am nedreptățit pe cineva.
43. Am împrumutat ceva și n-am dat înapoi.
44. Am ascuns în casa mea lucruri străine.
Citește și: urări și mesaje de Paști pentru cei dragi
45. Am găsit lucruri străine și, știind ale cui sunt, nu le-am dat înapoi.
46. Am furat ceva. De la stat (averea publică), sau de la om. De la biserică. De la străini sau de la părinți, de la rude. Păcatul acesta nu se iartă până nu înapoiem lucrurile. Dacă nu mai putem, să facem milostenie.
47. Am mutat hotarul ca să iau din terenul vecinului.
48. Am ascuns furtișagul altuia. Am în casă vreun lucru de furat.
49. Am vândut sau am cumpărat lucruri despre care bănuiam sau știam că sunt de furat.

50. Am adunat bani cu acte false și cu vicleșug.
51. N-am întors paguba făcută aproapelui, chiar și fără voie.
52. Din răutate, am stricat avere străină (semănături, pomi, mașina etc.).
53. Am înșelat statul, depunând declarații de venit false.
54. Am moștenit cu bună știință avere agonisită prin păcate. N-am făcut milostenie multă din ea.
55. Am dat sau am luat șpaga (mită).
56. Am câștigat bani prin metode necinstite.
57. M-am lăcomit la avere, zgârcindu-mă la milostenie.
58. Sunt necumpătat(ă) în cheltuieli. Dau bani pe lucruri de lux, care nu sunt strict necesare.
59. N-am ajutat biserica și pe săraci după putere.
60. Dacă mi-au venit în gând păcate, m-am îndulcit gândindu-mă la ele, în loc să le alung imediat.
61. Am căutat momentul potrivit pentru a face un păcat (exemplu: hoțul care caută să fure, curvarul care caută femeie, etc.).
62. Am pârât pe cineva cu scopul de a-i face rău.
63. Am mințit împotriva cuiva cu scopul de a-i face rău (mărturie mincinoasă împotriva aproapelui).
64. Am mâniat sau am scârbit pe cineva cu vorbe sau fapte urâte. L-am făcut să mă urască.
65. Port ură pe cineva. Țin minte răul. Aș vrea să mă răzbun. M-am bucurat de răul altuia.
66. Doresc răul cuiva. Doresc altora boală, neazuri, moarte, etc.
67. În timpul rugăciunii m-am gândit la altceva.
68. Am vorbit în timpul slujbei. M-am foit, m-am mișcat de colo-colo prin biserică.
69. Nu mi-a fost gândul la slujbă. M-am uitat ce fac alții, cu ce sunt îmbrăcați.
70. Am mâncat, am băut ceva pe ascuns.

71. *M-am lăcomit la mâncare. Am mâncat cu nesaț.*
72. *M-am amețit la cap cu băuturi alcoolice. M-am îmbătat. Am și vărsat după aceea.*
73. *Am vrut să fiu deasupra tuturor cu ceva anume dacă nu cu totul.*
74. *Am făcut din sărăcia sau din bogăția mea un motiv de laudă.*
75. *M-am mândrit, m-am fălit, m-am trufit, m-am dat mare, m-am îngâmfat, m-am înfumurat. M-am mândrit cu copiii mei.*
76. *M-am lăudat. Am o părere bună despre mine. Mă cred a fi cineva în comparație cu alții. Nu mai e nimeni ca mine.*
77. *Îmi place să mă laude alții. Când fac o faptă bună, aștept laude de la alții și nu plată de la Dumnezeu.*
78. *Am încredere mare în mine, în loc să am în Dumnezeu.*
79. *M-am crezut mai bun(ă), mai credincios(oasă) ca alții, socotindu-i pe ei mai răi, proști, necredincioși, etc.*
80. *Am râs de păcatele și defectele altora. Și de faptele lor bune am râs.*
81. *Am lăudat păcatele altora.*
82. *M-am lenevit a face rugăciune în fiecare dimineață, seara, la fiecare masă.*
83. *Am mâncat de dulce în vreo zi de miercuri sau vineri.*
84. *N-am ținut cele 4 posturi de peste an.*
85. *Am ținut post negru sâmbătă și duminică.*
86. *Am zis: mai păcat este să poftești mâncarea de dulce, decât să o mănânci.*
87. *Am postit când Biserica dezlega, exemplu miercuri și vineri sau sâmbătă și duminică când se mânca pește, socotind că nu sunt bune aceste rânduieli.*
88. *N-am păstrat curăție cu soțul (soția): miercuri, vineri, sâmbătă, duminică, luni; în cele 4 posturi de peste an; în timpul sarcinii și al ciclului lunar; 40 de zile după naștere.*
89. *N-am păstrat curăție cu soțul (soția) cu acordul lui (ei), ci fără, încât putea să cadă în păcatul preacurviei.*

90. *Am luat pastile anticoncepționale, am folosit spermicide, ca să nu fac copii.*
91. *Am făcut păcatul onaniei ca să nu fac copii, adică: am folosit prezervativ sau am vărsat sămânța afară ca bărbat, iar ca femeie am folosit diafragma.*
92. *Am făcut avort. Ca bărbat, am dat voie soției să facă avort.*
93. *Am folosit sterilet ca să nu fac copii (steriletul provoacă avort).*
94. *M-am împreunat cu soțul (soția) de mai multe ori în 24 de ore.*
95. *M-am împreunat cu soțul (soția) în diferite poziții, ca animalele.*
96. *M-am împreunat cu soțul (soția) în văzul sau auzul copiilor mei, crezând că sunt mici și nu știu.*
97. *Am curvit. Am preacurvit.*
98. *Am gânduri de desfrânare cu persoane de sex opus sau de același sex. Când îmi vin aceste gânduri, nu le depărtez, ci mă îndulcesc cu ele, deși n-aș vrea să fac păcatul.*
99. *Am preacurvit cu rudă, fin, nas, văr, frate, fiu, fiica, nepot.*
100. *Am gândit să preacurvesc sau chiar am preacurvit cu preot, preoteasa, călugăr, călugăriță.*
101. *Am pipăit alt trup pentru a simți și provoca plăceri de desfrâu.*
102. *Am trăit necununat(ă), adică în concubinaj.*
103. *M-am căsătorit cu altă femeie, nefiind divorțat de prima.*
104. *M-am culcat cu femeia mea după ce am divorțat de ea.*
105. *M-am căsătorit cu rudenie de sânge, de cuscrie (nu se poate decât de la gradul al 8-lea în sus, altfel e păcatul amestecării de sânge).*
106. *Ca naș (nașă), m-am căsătorit cu fina (finul) sau am dat voie copiilor mei să se căsătorească cu copiii finilor mei.*
107. *Mi s-au făcut mai mult de trei cununii în biserică (cununia a 4-a este păcat).*
108. *Am făcut păcatul malahiei singur(ă) (adică atunci când o persoană își provoacă plăcere singură, masturbare). Acest păcat se numește curvia cu diavolul.*

109. Am făcut păcatul malahiei cu altă persoană, unul la altul. Eu cu altul, altul cu mine, cu femeie, bărbat cu bărbat, femeie cu femeie, cu copii.

110. Am făcut păcatul sodomiei (bărbat cu bărbat, femeie cu femeie).

111. Am făcut păcatul gomoriei (prostii cu gura, sex oral).

112. Am preacurvit cu animale, păsări (zoofilie), cu copii (pedofilie)

113. Am privit filme, poze cu prostii. Am în casă poze, statui cu prostii.

114. Am vorbit prostii.

115. Am privit cu plăcere cum se împreunau animalele.

116. Am fost invidios (invidioasă). Mi-a părut rău de binele altuia. Îmi pare rău că altul are și eu nu. Invidia este aceeași cu zavistia și pizma.

117. M-am lăcomit la muncă. Am muncit peste puteri, încât poate chiar m-am și îmbolnăvit.

118. Am mințit. Am obiceiul să mint mereu.

119. Îmi place să "înfloresc" lucrurile și poveștile.

120. Am drăcuit. Am dat naibii. Și pe mine însumi m-am dat dracului. Am zis: "să fiu al naibii", "să mă ia".

121. Am muncit în duminici și sărbători.

122. Am lipsit de la biserică în duminici și sărbători. În timpul slujbei nu m-am rugat, ci am dormit ori m-am ocupat cu lucruri deșarte, am fost la târg etc.

123. Dacă am fost la biserică, n-am dat pomelnic și n-am aprins lumânări.

124. Am stat în față la toți în biserică. I-am dat la o parte pe alții, zicându-le că stau pe locul meu.

125. Am adus daruri, jertfe și donații la biserică din ce era mai rău.

126. Am ucis animal, pasăre. Le-am chinuit, batjocorit, le-am împovărat peste puteri, le-am lăsat să moară deși puteam să le salvez.

127. Am mâncat eu sau am pus altora în mâncare spurcăciune (animal netăiat, carne de om, jertfe satanicești, necurăție etc.)

128. Am sfătuit și învățat pe alții să facă păcate.

129. Am fost la petreceri destrăbălate în posturi, miercurea, vinerea, în duminici și sărbători.

130. Cred în superstiții: căldare goală, să nu mă întorc că-mi merge rău, dacă întâlnesc preot îmi merge rău etc.

131. N-am mulțumit lui Dumnezeu pentru binefaceri.

132. Am făcut glume, bancuri cu și despre cele sfinte.

133. M-am machiat, rujat, vopsit la păr, am dat unghiile cu ojă etc. Am purtat cercei, mărgele, inele, coliere, brățări, pantofi cu toc. Mi-am făcut părul.

134. Ca femeie, am purtat pantaloni sau fustă scurtă, n-am purtat capul acoperit, am mers sau am vorbit, ca să atrag bărbații.

135. Am scuipat sau am vomitat în ziua în care m-am împărtășit.

136. M-am mâniat și nu mi-a trecut îndată, ci am ținut mânie.

137. Am ambiție, încăpățănare, obrăznicie, nerușinare, iubire de sine.

138. Am făgăduit ceva și n-am împlinit. N-am ținut învoială, promisiunea.

139. N-am tămâiat și stropit casa cu agheasmă cel puțin o dată pe lună.

140. N-am iertat pe cei ce mi-au cerut iertare.

141. Nu mi-am cerut iertare pentru a depărta orice vrajbă, chiar dacă n-am fost vinovat(ă).

142. N-am aprins candela la rugăciune, în duminici și sărbători.

143. N-am făcut semnul crucii cum trebuie, drept.

144. N-am făcut cruce când am trecut pe lângă biserică.

145. Am mers la mai mulți preoți și am zis la unul unele păcate, la altul altele.

146. Din pricina rușinii sau a altor motive, am ascuns cu bună știință la Spovedanie unele păcate. M-am și împărtășit după aceea.

147. M-am împărtășit la un preot, fiind legat de altul.

148. Ca femeie, m-am atins de lucruri sfinte din biserică, atunci când am avut ciclu.

149. Am venit târziu la biserică. Am plecat înainte de sfârșitul slujbei fără motive întemeiate. Am făcut din acestea o regulă.

150. N-am crescut copiii și finii în frică de Dumnezeu. Nu i-am învățat poruncile lui Dumnezeu. I-am învățat la rău, contribuind la uciderea lor sufletească.
151. Nu mi-am pedepsit copiii când i-am văzut că persistă în greșeli.
152. Nu am ascultat de părinți atunci când m-au învățat de bine.
153. Nu mi-am iubit la fel toți copiii. Am fost partinitor (partinitoare) cu unul sau mai mulți din copiii mei.
154. Am amânat Spovedania. Am zis să păcătuiesc, că mai e timp să fac pocăință și să mă spovedesc.
155. N-am făcut canonul pe care l-am primit după Spovedanie.
156. M-am împărtășit după ce am avut necurăție în vis.
157. Ca femeie, m-am împărtășit când aveam ciclu.
158. Ca femeie, n-am făcut molitfele la o zi, 8 zile și 40 de zile după naștere. Am intrat în biserică înainte de a trece 40 zile. Am citit molitfa înainte de a trece cele 40 de zile.
159. Am pierdut sarcina fără voia mea. Dacă mi s-a întâmplat așa, n-am venit la preot să-mi citească rugăciunea specială.
160. Am înăbușit copilul lângă mine, botezat sau nebotezat.
161. Din neglijența mea, mi-au murit copiii.
162. Am lăsat să-mi moară copilul nebotezat.
163. Am abandonat copiii vii pe drumuri, în orfeline.
164. Am muștrat prea aspru. Am cicălit. Am stat cu gura și am fost prea băgăcios (băgăcioasă) pe altcineva.
165. Am lăsat nefăcută sfeștanie în casă mai mult de un an de zile.
166. Am făcut jocuri și râsete la priveghiurile de morți.
167. Nu mi-am făcut datoria față de rudele moarte. Nu le-am făcut tot ce trebuia.
168. N-am îngrijit mormintele. M-am zgârcit să plătesc sărindare, slujbe pentru sufletele celor adormiți.
169. Am jeli morții. Am pus bani pe crucea lor de pe piept sau în mână. Am dat lucruri peste groapa lor. Am spart ceva când a fost scos mortul din casă.

170. Am în casă, am citit cărți sectare. Am fost la adunări de sectanți, i-am primit în casă.
171. Am ucis oameni, cu voie sau fără voie. Poate din și din cauza mea, a murit cineva.
172. M-am căsătorit cu evreu, turc, catolic, sectant etc.
173. Am dat anafora pe jos.
174. Cred în vise. Ceea ce fac a doua zi este în funcție de cele ce visez.
175. Am cântat și am ascultat cântece lumești și sectare.
176. Am jucat și am mers la discoteci și alte petreceri anormale.
177. Am făcut nunți și petreceri cu mâncare de dulce și cu muzică în post.
178. Am smintit și l-am făcut să păcătuiască pe aproapele meu când a auzit ce zic și a văzut ce fac (astfel sunt răspunzător în fața lui Dumnezeu pentru păcatul aproapelui meu).
179. M-am mascat.
180. N-am plătit contribuția la Sfânta Biserică.
181. Am ascultat discuțiile altora, deși nu-mi folosea și îi deranjăm.
182. Am intrat în Sfântul Altar.
183. Am moștenire și n-am îngrijit pe cei care mi-au dat-o.
184. Nu mi-am căutat sănătatea după datorie.
185. Am luat anafora și agheasmă, deși mâncasem sau băusem apa după miezul nopții.
186. Am râvna nesocotită, habotnicie (post mult încât poate m-am și îmbolnăvit, milostenie fără socoteală încât suferă cei din casa etc.).
187. Nu m-am rugat totdeauna cu fața către răsărit.
188. Am dat importanță mai mare celor trupești decât celor sufletești.
189. În loc de a mă împăca cu aproapele, l-am tras la judecată.
190. Nu mi-am iubit soțul (soția) ca pe mine însumi. Din pricina mea a făcut păcate.

191. Am făcut diferite pariuri diavolești, prin care mulți și-au pierdut sănătatea și viața.

192. N-am sfătuit pe cel care avea nevoie de sfat. N-am învățat pe cel nepriceput.

193. Am dat de pomană mâncare de dulce în zile de post. ⁽¹⁵⁾

Ei da, astea da motive de păcătoșenie. Eu sunt curios câți preoți sau superiori ai acestora cunosc cele 193 de motive de a fi declarat păcătos.

Știu că nu vor fi mulți care să aibă răbdarea să citească aceste 193 de stupidenii. Să luăm spre exemplu regula 133: *"M-am machiat, rujat, vopsit la păr, am dat unghiile cu oă etc. Am purtat cercei, mărgelă, inele, coliere, brățări, pantofi cu toc. Mi-am făcut părul"*. Ei da, stimate doamne, după biserică sunteți păcătoase și chiar perseverați zilnic în păcat.

Dar există și un dar. Putem fi iertați dacă ... mergem la un "slujitor al Domnului" și contra unor canoane, dacă suntem sinceri, deci numai dacă suntem sinceri cu preotul, vom fi iertați, parțial sau total, funcție de dispoziția momentană a lui. Acest procedeu se numește "spovedanie". Modul hotărât cu care ține în mână crucea, mă face să cred că tânărul e un păcătos recidivist.

Concluzia e destul de limpede, putem deveni ca și "noi" citind anumiți psalmi de un număr de ori pe care îl apreciază preotul și făcând mătănii într-un număr corespunzător, dar cu păcatul strămoșesc tot rămânem.

Din ce în ce mai mult întrebarea dacă suntem păcătoși sau nu, își pierde total consistența.

Păcatul și iertarea lui la ortodoxi

Părintele Sofian Boghiu încearcă să ne introducă în tainele spovedaniei, așa cum biserica o propovăduie, susținând că doar *"preoții fac parte din Trupul lui Hristos, Biserica Dumnezeului celui viu"* ⁽¹⁶⁾ Oare așa o fi?

Noi restul suntem nedemni de a face parte din "Trupul lui Hristos"? Dar pentru a ne face o părere despre ce înseamnă păcatul și spovedania în acceptul bisericii ortodoxe, să îl ascultăm în continuare pe părintele Sofian Boghiu și să vedem ce spune el:

"Spovedania este o Taină a Bisericii prin care ni se iartă păcatele (OK). Dacă am păstra în noi curăţenia şi sfinţenia pe care o dobândim la Sfântul Botez, poate n-ar mai fi nevoie de spovedanie. Aşa însă, când copiii cresc mai mari de şase-şapte ani, încep să facă fel de fel de păcate, de greşeli din ce în ce mai mari - toate obrăznicile. Şi de aceea, la şapte ani copiii trebuie să vină să se spovedească" (fantastică precizie în estimarea nivelului de păcătoşenie).

O altă axiomă, care ne este inoculată de mici, ne spune că: *"Noi facem păcate şi cu gura, vorbind vorbe netrebnice, şi cu ochii, privind ce nu trebuie să privim, şi cu urechile, auzind ce nu trebuie să auzim. Cu toate simţurile noastre suntem infectaţi de aceste răutăţi, de aceste lucruri urâte care spurcă launtrul nostru. Şi cum aţi mai auzit, trupul nostru este numit templu al Duhului Sfânt, Biserica Dumnezeului Celui viu. Acest templu al Duhului Sfânt trebuie păstrat în curăţenie pentru ca în el locuieşte Duhul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt".*

Nedumerire – nu suntem oare parte din Dumnezeu, de ce trebuie să ne fie teamă de Dumnezeu din noi? Acesta va "refuza", în anumite condiţii, să locuiască în noi?

"Dacă luăm Sfânta Împărtăşanie fără spovedanie, riscăm să fim pedepsiţi de Dumnezeu" (????????????, oare?)

Oare Dumnezeu nu ne iubeşte neprecupeţit? Oare Dumnezeu nu este iertător? (Isaia cap. 55). Nu ne iartă pentru că am îndrăznit ca, *"în acest vas urât şi murdar, care a devenit trupul nostru, să punem acest mărgăritar de mare preţ, Sfânta Împărtăşanie, Care este Trupul tainic al Domnului nostru Iisus Hristos"*?

Interesant mod de a substitui Creatorul din noi cu "Trupul tainic al Domnului nostru Iisus Hristos", obţinut prin Sfânta Împărtăşanie. E oare necesar acest substituit? Nu e oare suficient că avem în noi o scânteie Divină, primită odată cu crearea noastră ca Spirit?

"Cine primeşte spovedania ? Arhiereul sau preotul. De la început, Sfinţii Apostoli erau cei care mărturiseau. Aduceţi-vă aminte de nişte păcătoşi de pe vremea aceea, Anania şi Safira, care s-au mărturisit la Sfântul Apostol Petru, pe care l-au minţit şi unul şi altul ! Au murit deodată! Şi au fost îngropaţi în grădina casei unde se spovedeau înaintea lui Dumnezeu. Deci, la început Apostolii spovedeau. Ei au ales arhieriei, arhieriei hirotonesc preoţi şi atunci săvârşesc preoţii aceste Taine, ca şi Taina Spovedaniei" (deci nu Dumnezeu i-a împuternicit pe preoţi cu această taină, ci nişte oameni).

"Pentru păcate mai mari pe care preotul nu poate să le dezlege, păcate grele, îi trimite pe cei păcătoşi la prea sfinţiţii arhieriei ca să-i dezlege, dacă se pot dezlega" (cine oare stabileşte dacă un păcat e mare sau mai mic, există oare o abacă de evaluare a păcatului?).

"Cei care se spovedesc trebuie să fie creştini ortodocşi" (ceilalţi nu vor fi iertaţi de păcate?). "Dumneavoastră ştiţi, cei care v-aţi spovedit de mai multe ori

până acum în viața dumneavoastră și n-ați rămas nespovediți și necurățați, nespălați și nepregătiți pentru primirea Sfintei Împărtășanii că persistați în păcat”.

”La spovedanie, preoții sau arhierii, sunt numai unelte sau persoane care primesc vizibil mărturisirea dumneavoastră, pentru că Acela la Care ne mărturisim este Însuși Mântuitorul Hristos. De aceea zic, să vă mărturișiți cu sinceritate, căci deja El cunoaște pe fiecare, cunoaște ce avem înlăuntrul nostru, în inima noastră. Este un loc în Evanghelia de la Sfântul Ioan în care se spune : Ilisus știa ce este în om”.

”Când trebuie să ne spovedim ? De obicei de patru ori pe an, în cele patru posturi : postul Craciunului, al Sfinților Apostoli, al Sfintei Marii și mai ales în Postul Paștelui. Atunci se cuvine să ne spovedim”.

”La spovedanie se dau niște canoane. Canoanele nu sunt pedepse, ci niște mijloace de îndreptare. De pildă, unii au păcătuît cu trupul mult și atunci i se dau mătănii, care sunt semn de mare pocăință adică aplecarea capului, a frunții pe pământ și spunând acea rugăciune scurtă : " Doamne, Ilisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul ". Înmulțirea acestor mătănii ajuta la curățirea trupească. Când greșim cu trupul, ispășim în trup.

Însă, sunt și păcate sufletești, de pildă cel al neștiinței. Păcatul neștiinței este pedepsit. Preotul îi dă canon să se informeze, să știe ce este cu el, cu fiecare din noi. Atunci îi dăm să citească din Sfânta Scriptură, anumite capitole, din Noul Testament, sau în Filocalie sau în alte cărți duhovnicești, ca să poată să-și dea seama ce răspundere avem pentru sufletele noastre”.

”La cei vechi, în primele secole creștine, IV - VI, era foarte aspră canonisirea de îndreptare. Cei păcătoși, care aveau păcate grele, stăteau în pridvor și nu aveau dreptul să aducă daruri la Altar. Păcătosul stătea în afara Sfintei Liturghii, nu stătea în biserică. Unii stăteau în genunchi la intrare și își cereau iertare de la credincioșii care intrau în biserică. Se luau niște măsuri foarte aspre, ca să-și poată da seama de păcătoșenia lor și ca să se poată îndrepta. Și se îndreptau cu adevărat, pentru că făceau aceste canoane, aceste asprimi ale canoanelor cu foarte multă părere de rău. Noi acum dăm canoane ușoare și mătănii pentru cei care fac păcate cu trupul” (ăsta este un adevărat gest uman – oare Dumnezeu ce părere are?). ”Și vine peste o săptămână-două, doamna și spune : ”Părinte, canonul este foarte greu. Nu pot să fac o sută de mătănii pe zi ! Foarte mult ! Vă rog să mai tăiați! Doamnă, zic eu, dacă vreți să rămâneți nespălată și păcătoasa, să nu mai faceți mătănii!”

”Acest mijloc trebuie luat înaintea lui Dumnezeu pentru că ești bolnavă și ai nevoie de tratament, de doctorii! la doctoriile pe care ți le recomandă doctorii, căci dacă nu le iei, rămâi mai departe bolnavă!. Așa și cu aceste mijloace de îndreptare, de curățire lăuntrică”.

”La mărturisire e vorba să recunoști ceea ce ai făcut, să recunoști cu sinceritate și cu părere de rău și cu hotărârea de a nu mai face. Preotul dă

dezlegare la sfârșitul spovedaniei, însă îți iartă păcatele doar dacă promiți solemn că nu le mai repeți. Dacă le repeți, păcatele devin îndoite”.

Deci am auzit părerea unei somități a clerului ortodox. Ce se desprinde din această pledoarie despre păcat și spovedanie?

- toți devenim automat păcătoși începând cu vârsta de 7 ani
- Dumnezeu a delegat pe preoți să evalueze mărimea păcatului
- funcție de mărimea păcatului, preoții prescriu ”remedii” (canoane, mătăanii, etc.)
- Dumnezeu a stabilit un calendar al spovedaniilor
- preotul este delegat de către Dumnezeu să ierte păcatele mărturisite
- Dumnezeu nu își încarcă ”memoria” cu păcatele lumești, preoții le gestionează
- lipsa spovedaniei poate avea ca efect părăsirea noastră de către Dumnezeu
- ATENȚIE cei care solicită iertarea păcatelor trebuie neapărat să fie creștini ortodoxi, restul e treaba lor.
- față de înaintași, preoții de acum dau canoane mai ușoare, tot prin negociere cu Dumnezeu?

E foarte important să observăm că biserica ortodoxă nu pune prea mare preț pe prevenție, așteptând să ”păcătuiești”, după care intervine prompt și contra unor canoane ea poate să ierte ce ai făcut și în urma unei promisiuni poți apoi să te consideri ”curat”.

Biserica ne pune în cârcă ”păcatul primordial”, dar numai de la vârsta de 7 ani, până atunci Adam nu a ”mușcat” din ”mărul cunoașterii”. Oare în baza căror statistici biserica ortodoxă a stabilit vârsta de 7 ani ca punctul de începere a contorizării păcatelor?

Se pare că biserica ortodoxă a cam rămas în urma evoluției spirituale a omenirii. De fapt toată această discrepanță dintre canonul Bibliei și nivelul de evoluție a societății se datorează în primul rând dorinței de a avea un ascendend al bisericii asupra omului de rând. De fapt acest lucru s-a petrecut odată cu eliminarea reîncarnării din procesul de evoluție.

Păcatul și iertarea lui la catolici

Și la catolici asistăm la o evoluție în ceea ce privește iertarea păcatelor. Dacă e să ne întoarcem în Evul Mediu, vânzarea indulgențelor a furnizat o altă sursă de venit pentru biserica catolică. În The Catholic Encyclopedia se explică faptul că păcatele comise după botez (pentru un catolic, de obicei, este botezul copiilor mici!) pot fi iertate prin sacramentul penitenței, dar rămâne încă pedeapsa temporală cerută de dreptatea Divină, iar această cerință trebuie îndeplinită fie în această viață, fie în lumea viitoare, adică în Purgatoriu. O indulgență oferă păcătosului penitent mijlocul prin care se achită de această datorie în timpul vieții lui pământești”. Acest punct ar trebui notat cu grijă.

Mergând mai departe, ar trebui să luăm în considerare baza, potrivit credinței catolice, pe care sunt acordate indulgențele. The Catholic Encyclopedia spune că baza sau sursa indulgențelor este așa-zisa „comoară”. Aceasta include marea lucrare răscumpărătoare a lui Cristos care este ispășirea pentru păcate (I.Io.2:2), iar ”pe lângă aceasta” (observați cuvântul!) ”sunt lucrările ispășitoare ale Binecuvântatei Fecioare Maria care nu sunt micșorate de vreo pedeapsă datorată păcatului, precum și virtuțile, penitențele și suferințele sfinților care întrec cu mult orice pedeapsă temporală la care s-ar fi putut expune acești slujitori ai lui Dumnezeu”. Datorită faptelor pe care le-au făcut aceștia, mai există o provizie suplimentară sau o comoară de merite – merite care fac posibil ca membrii Bisericii care n-au fost așa de sfinți să aibă parte de ele prin indulgențe! Așa a arătat doctrina menționată ca dogmă în bula „Unigenitus” a lui Clement VI, în anul 1334. „Potrivit doctrinei catolice, sursa indulgențelor sunt deci meritele lui Cristos și cele ale sfinților”? Dar dacă Cristos „este ispășirea pentru păcatele noastre”, iar sângele Lui „ne curăță de orice păcat” (I.Io.1:7; 2:2), în ce mod pot oare meritele Mariei și ale altor sfinți să contribuie la aceasta? Ceea ce a făcut Maria sau alți sfinți nu pot adăuga nimic lucrării îndeplinite a lui Cristos la Calvar. Pentru noi, o astfel de vorbărie confuză și fără sens nu oferă nici un suport pentru doctrina indulgențelor, ci o identifică mai degrabă cu o lucrare a omului. Fără o bază scripturală solidă, nu e de mirare că ideea indulgențelor a dus la atâtea abuzuri. Datorită faptului că acordarea indulgențelor a fost de obicei legată de bani, chiar și The Catholic Encyclopedia face asemenea afirmații ca: „Această practică a fost extrem de periculoasă și a devenit curând o sursă fructuoasă a răului... un mijloc de a strânge bani... indulgențele fiind folosite de către clerici lacomi ca mijloc de câștig bănesc... abuzurile au fost foarte răspândite”!

Unul dintre aceste abuzuri a fost acela că unii dintre cei care au vândut indulgențe păcătoșilor erau mari păcătoși ei înșiși. Prin anul 1450, Thomas Gascoigne, rector al Universității din Oxford, s-a plâns că vânzătorii de indulgențe străbat țara și emit o scrisoare de iertare uneori pentru doi peni (monedă engleză din jurul anului 1450, fără o valoare mare), alteori pentru un pahar cu bere, pentru o prostituată sau chiar pentru dragoste carnală.

Pe vremea lui Martin Luther, datorită lucrărilor de construcție de la catedrala Sf. Petru, papa a întreprins o campanie de strângere a banilor prin acordarea de indulgențe. Johann Tetzel, cunoscut a fi un om cu o purtare urâtă, dar cu aptitudinea unui șarlatan de a strânge bani, a fost ales să vândă indulgențe în Germania. Ceea ce urmează este relatarea unui martor ocular al intrării lui Tetzel într-un oraș german: „Când vânzătorul de indulgențe s-a apropiat de oraș, bula (documentul oficial al papei) era purtată înaintea lui pe o bucată de catifea, și toți preoții și călugării, consiliul local, învățătorii și școlarii lor, împreună cu toți bărbații și femeile au ieșit în întâmpinare cu steaguri, lumânări și cu cântări, formând o mare procesiune; apoi, în sunetul clopotelor și al orgilor, ei l-au însoțit la biserica principală; a fost instalată o cruce în mijlocul bisericii și a fost expus drapelul papei; pe scurt, puteai crede că-L primeau pe Însuși Dumnezeu. În fața crucii a fost așezat un cufăr mare de fier în care trebuiau să fie puși banii, iar după aceea oamenii au fost convinși în

diverse moduri să cumpere indulgențe”. Se spune că Tetzl ducea cu el o pictură cu diavolul care chinuia sufletele în Purgatoriu și repeta în mod frecvent cuvintele scrise pe lada de bani: ”Sobald der pfenning im kasten klinget, die seel’ aus dem Fegfeuer springt”, care în traducere liberă înseamnă: „De îndată ce banii sună în ladă, sufletul tulburat sare din Purgatoriu”.

Indulgențele sunt de două feluri: depline, prin care dobândim iertare de toate pedepsele vremelnice și parțiale, și nedepline, prin care se iartă numai o parte din pedepsele meritate. Dar trebuie observat că nu n-i se iartă șapte ani de purgator printr-o indulgență de șapte ani, ci ni se îngăduie atâta iertare cât am dobândi dacă am face șapte ani de pocăință prescrisă de Canoanele cele vechi ale Bisericii.

Cuvântul indulgență înseamnă îngăduire. Prin indulgență nu ni se iartă nici un păcat, dar numai pedeapsa vremelnică ce trebuie să o îndurăm pentru păcatele iertate. Numai Papa dă indulgențe, deși și episcopii dau unele indulgențe, dar foarte mici. Puterea de a da indulgențe izvorăște din cuvintele lui Cristos: ”Orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri». (Mat. 16.19; 18). Prin această putere Papa aplică vredniciile lui Cristos, ale Prea Sfintei Fecioare și ale Sfinților. Toate aceste vrednicii formează comoara (tezaurul) duhovnicească a Bisericii.

Toți credincioșii împreună cu sfinții din cer sunt mădularele unui același corp moral, al cărui cap e Cristos. Dar într-un corp ceea ce prisosește unui membru, folosește altuia; de aceea Biserica ia din acea comoară a vrednicilor lui Cristos și a Sfinților, căci ei au avut merite cu prisosință, și ni le dă spre folosul nostru. Iertarea dată creștinilor din Corint, a fost acordată doar unui creștin, după ce acesta a dat semn că s-a întors la Dumnezeu. (II Cor. 2. 10)

Dacă am văzut cum stau lucrurile despre spovedanie în biserica ortodoxă, la catolici spovedania, mărturisirea, are oarecum efecte similare, dar mult mai pragmatice, în care canoanele nu își mai găsesc locul. O pildă demnă de luat în seamă este următoarea:

”În timpul unei mărturisiri, un tânăr l-a întrebat pe duhovnicul său:

– *Părinte îmi simt sufletul greu de păcate. Cum pot să fiu iarăși liniștit, când știu că am greșit?*

– *Dragul meu, i-a spus preotul, omul nu trebuie să-și piardă niciodată speranța. Chiar dacă am păcătuît, Dumnezeu ne va ierta greșelile, dar cu câteva condiții: să ne pară rău de ele, să le mărturisim și să ne hotărâm să nu le mai facem. O să-ți dau un exemplu. Afară este iarnă grea, gerul este mare. Mergi și adu-mi un țurțur de gheață.*

Când tânărul s-a întors ținând bucata de gheață în mână, părintele a luat-o și a aruncat-o în sobă, unde țurturele a început imediat să se topească.

Ai văzut gheața pe care ai luat-o de afară? Era așa de la începutul iernii și tot așa ar fi rămas, oricât ar fi stat în frig. Dar acum ai adus-o la căldură și a început să se topească. Devine din nou apă curată și folositoare. Cât era gheață nu era bună de nimic. La fel este și sufletul, atunci când îngheață de atâtea păcate. Dar dacă te căiești sincer, căldura rugăciunii tale și harul lui Dumnezeu topesc tot ce este rău și-ți aduc viață și liniște în suflet. Să ai și tu

răbdare și încredere în bunătatea și mila lui Dumnezeu și să te căiești din suflet, fiindcă așa cum căldura focului topește gheața, la fel o Spovadă bine făcută vindecă sufletul bolnav de păcate".

Păcatul și iertarea la protestanți

Dar se pare că fiecare confesiune își are propriile concepte atunci când vine vorba de spovedanie / mărturisire. La protestanți lucrurile sunt mai clare, ei au principii clare legate de ce poate biserica ierta (deci să fim clari, ce poate biserica ierta) și ce nu.

Dar mai întâi să vedem cum ne situăm noi "păcătoșii" în fața lui Dumnezeu. Deci hai să vedem ce păcate suntem îndemnați să mărturisim preotului:

"Înaintea lui Dumnezeu ar trebui să pledăm vinovați pentru toate păcatele, chiar și pentru acelea de care nu suntem conștienți (sublinierea îmi aparține), așa cum ne învață Iisus Cristos în Rugăciunea „Tatăl nostru”. Problema care se ridică este dacă preotului ar trebui să ne mărturisim toate acele păcate pe care le știm și simțim în inima noastră. Puneți-vă viața în lumina celor Zece Porunci. Sunteți un tată, o mamă, un fiu, o fiică, un soț, o soție sau slujitor? Ați fost neascultători, necredincioși sau leneși? Ați fost nepoliticoși sau certăreți? Ați rănit pe cineva prin cuvintele sau faptele voastre? Ați furat, ați fost neglijenți, ați pierdut ceva sau ați făcut vreun alt rău? Mărturisindu-ne păcatele noastre, robul Domnului, preotul nostru, oferă iertarea păcatelor noastre în numele lui Cristos (ups! – deci preotul iartă, Dumnezeu acceptă hotărârea, deci devine un fel de "primar", doar semnează?). În privat, noi putem să mergem la preot pentru a ne mărturisi păcatele mai sensibile și care ne provoacă deosebită îngrijorare și să primim iertarea pentru acestea". ⁽²⁰⁾

OK, ne-am lămurit, totul poate fi rezolvat cu preotul, fără să îl mai "deranjăm" pe Dumnezeu și mai e un lucru demn de remarcat: Biserica Luterană nu a reușit să detalieze atât de laborios grila de identificare a păcatelor, așa cum a reușit să o facă Biserica Ortodoxă.

Dar să vedem acum și care sunt competențele Biserice Luterane în acordarea iertării păcatelor noastre:

"„Oficiul cheilor” reprezintă acea autoritate specială prin care Iisus Cristos a dat bisericii Săle pe pământ (Iisus nu a creat Biserica Luterană, din câte se spune), puterea să ierte păcatele păcătoșilor pocăiți (aha, acum am înțeles, dacă nu te pocăiești nu ai nicio șansă, tristă subliniere), dar și să rețină iertare de la cei nepocăiți, atâta timp cât aceștia nu se căiesc de faptele lor (mai avem o șansă totuși, să ne căim, și apoi mai vedem noi). După învierea Sa din morți și înainte de înălțarea la cer, Domnul nostru Iisus Cristos a suflat asupra apostolilor Săi și le-a zis: "celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute." (Ioan 20:22).

Noi ortodocși ne încadrăm deci în categoria celor a căror păcate vor fi "ținute", deci din nou m-am cam desumflat. Concluzia: ori te pocăiești, ori păcatele ne

vor fi depozitate. Dar fiind atât de multe, ele vor trebui depozitate într-un fel, dar unde?

"Uneori, vizitatorii care participă la serviciul liturgic luteran sunt surprinși să audă confesarea generală și iertarea oferită de preoții noștri, spunând: "la această mărturisire, eu ca slujitor nevrednic dar împuternicit al lui Dumnezeu, împlinind cuvintele Domnului Iisus Cristos: "Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate, celor ce le veți ține vor fi ținute" vă vestesc tuturor iertarea păcatelor prin jertfa Domnului Iisus Cristos în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh". Confesiunea Augustana ne ajută să înțelegem de ce preoții noștri vorbesc în acest fel: "nu este vocea sau cuvântul omului cel care vorbește ci Cuvântul lui Dumnezeu, care iartă păcatele, pentru că preotul vorbește în locul lui Dumnezeu și la porunca lui Dumnezeu" (sublinierea îmi aparține). Iertarea reprezintă un act dătător de viață. Cuvântul Domnului în iertare nu acoperă sau doar ascunde păcatul nostru, și nici nu ne dau doar un ajutor temporar. Cuvântul Domnului de iertare ne împacă cu Dumnezeu, Sfânta Treime".

Cred acum că ne-am edificat total că e mai comod să fi păcătos la luterani, căci poți beneficia de iertări colective prin care preotul ca "purtător de cuvânt" al lui Dumnezeu ne absolvă de greutatea păcatelor, fără cumpărarea de indulgențe, canoane, mătăanii, etc. E mult mai practică această metodă și nici nu te mai pune să povestești tot ce ai făcut unui preot care oricum e doar un "purtător de cuvânt" în esență.

Deci, în fața lui Dumnezeu suntem, fără excepție păcătoși, indiferent ce facem, ce gândim, ce spunem. Suntem păcătoși cu patalama, dar avem unica șansă să fim iertați la pachet, dacă ne pocăim și ne convertim la protestanți.

Păcatul și iertarea în islam

Să vedem acum cum privesc musulmanii problematica păcatului și iertarea lui. Știu că primul gând vă duce la raiul în care vă așteaptă 77 de fecioare. Trebuie să vă dezamăgesc, nu, această ofertă atractivă provine din Legea Islamică, nu din Coran.

Aș vrea din capul locului să îmi cer scuze dacă folosesc un spațiu atât de mare islamului, dar consider că în zilele noastre tema "islam" devine din ce în ce mai actuală. Trebuie să știm ce gândesc "frații" noștri creați de aceeași Divinitate, dar care ca și noi am fost "deturnați" de unii semeni de-ai noștri de la comuniunea cu Creatorul a Tot și Toate, devenind sclavi ai unor dogme ce nu au nici-o legătură cu Divinitatea.

Multă lume face confuzia între Coran și Legea Islamică. Coranul a fost scris în versuri, folosind multe metafore care erau greu de înțeles de către poporul care era aproape imposibil să înțeleagă ceva. Soluția a fost găsită imediat: Legea Islamică care e o "traducere" pe înțelesul tuturor, traducere făcută de capii cultului mohamedan. Dar ghinion, și aici s-a petrecut același fenomen pe care l-a suportat și Biblia. "Interpretarea" Coranului s-a făcut prin prisma celor

puternici care au transformat un Coran ce propovăduia toleranța și iubirea într-o Lege care îndemnă la ură și intoleranță față de toți care nu îmbrățișau islamul.

Cred că o oportunitate pe care nu ar trebui să o pierdem, acum când asistăm la un val de islamizare a Europei. Voi încerca să zăbovesc, cu permisiunea voastră, mai mult asupra problematicei păcatului și a iertării lui în islam.

” Păcatele în islam pot fi definite după cum urmează:

- *încălcarea Legii lui Dumnezeu în mod intenționat sau starea/condiția ce rezultă din acest act;*
- *facerea de rău de orice tip, act imoral;*
- *încălcarea oricărei reguli islamice sau standard de orice fel*

Iertarea în islam poate fi definită după cum urmează:

- *a renunța la ideea de a pedepsi sau de a se răzbuna pe un dușman sau ofensator;*
- *a nu avea resentimente unul față de celălalt;*
- *a renunța la acuzații atunci când ești rănit de alții.*

Conform Islamului, a face un păcat este uman, a ierta este divin. (Acesta e Coranul)

Originea păcatelor în Islam văzute prin prisma Legi Islamice

Legea islamică îi cere omului să se păzească de păcate și stabilește un set de restrângeri, indicații și măsuri de precauție care îl pot preveni pe om de la a cădea în aceste păcate, care ar putea amenința siguranța întregii societăți. Păcatele sunt numeroase și variate. Dintre ele, cele mai periculoase tipuri de păcate le cuprind pe cele mai grave și periculoase sau care nu ies în evidență (ascunse în inimă) și acestea sunt, spre exemplu: idolatria, ateismul, erezia, ipocrizia, gelozia, vanitatea, aroganța și înșelăciunea.

Păcatele pot fi legate de neglijarea uneia dintre obligațiile față de Allah. Și, din moment ce astfel de păcate sunt între om și Allah, există speranța ca acestea să fie iertate mai mult decât altele. De asemenea, păcatele pot fi legate și de încălcarea dreptului unei persoane de către alta. Aici, pedeapsa sau ispășirea sunt induse în timpul vieții păcătoase a unei persoane. Păcatele sunt împărțite în păcate majore și păcate minore.

Păcatele majore sunt cele privitoare la încălcarea drepturilor lui Allah, ale indivizilor și ale societății.

Numărul păcatelor majore nu este definit; cu toate acestea, el poate fi restrâns la acele păcate pentru care s-a promis iadul. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Însă pe acela care se împotrivește Trimisului, după ce i s-a arătat lui Calea cea Dreaptă, și care urmează un alt drum decât cel al dreptcredincioșilor, îl

vom pune Noi împreună cu aceia cu care s-a aliat, și-l vom lăsa să ardă în Gheena. Și ce rea menire [este aceasta]!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:115]

Allah mai spune:

„Iară răsplata acelor care luptă împotriva lui Allah și a Trimisului Său și caută să semene pe Pământ stricăciune este că ei vor muri omorâți sau răstigniți pe cruce sau li se vor tăia mâinile și picioarele cruciș sau vor fi alungați din țară. Aceasta va fi pentru ei rușine în viața de acum, iar în Viața de Apoi vor avea ei parte de chin mare.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:33]

Allah Cel Atotputernic mai spune:

„Cel care omoară un dreptcredincios precugetat, răsplata îi va fi Gheena, în care va rămâne veșnic, Allah se va mânia pe el, îl va blestema și-i va pregăti lui chin mare.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:93]

Dacă un credincios evită aceste păcate grave, se presupune că el va fi iertat de păcatele minore. Aceasta este scos în evidență în Coranul cel Sfânt, unde Allah spune:

„De vă veți feri de păcatele mari, care vă sunt oprite, vă vom ierta pentru faptele voastre rele [mărunte] și vă vom lăsa să intrați într-un loc nobil.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:31]

Cu toate acestea, păcatele minore se pot transforma în păcate majore dacă acestea sunt subestimate și comise în mod constant. Abd Allah ibn Mas’ud a relatat că:

„Un credincios își vede păcatele ca și cum ar sta sub un munte de care îi este teamă că va pica peste el; în timp ce o persoană necredincioasă consideră că păcatele sale sunt asemeni muștelor care zboară pe deasupra nasului său și pe care doar le îndepărtează (Abu Suhaib, sub relatatorul, și-a trecut mâna peste nas pentru a ilustra aceasta).” (Bukhari)

În ciuda restrângerilor impuse de Legea islamică, omul este expus în mod constant la tentații care îl fac să greșească, condus de ignoranța sa, de dorințele sau de slăbiciuni umane. Astfel, a cădea în păcat este ceva așteptat de la toți oamenii. Acest fapt este menționat în multe hadith-uri (spuneri) ale Profetului Mohammed.

Islamul îi îndeamnă pe oameni să stea departe de tentațiile care îi conduc la păcate. Atunci când cineva greșește, acesta este încurajat să se căiască, să îi ceară iertare lui Allah și să facă fapte bune în mod constant. Lui i se cere să nu dispare, deoarece Mila lui Allah este întotdeauna acolo. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„O, voi cei care credeți! Întoarceți-vă la Allah într-o căință curată!...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 66:8]

Allah îi iubește pe cei care se întorc în mod constant la El și îi iubește pe cei care se păstrează puri și curați. El spune în Coranul cel Sfânt:

„Spune: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința Îndurării lui Allah!» Allah iartă toate păcatele. El este

Al-Ghafūr [Atoateiertătorul] Ar-Rahīm [Cel Îndurător].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:53]

El mai spune:

„Acela care va veni cu o faptă bună va avea parte de zece asemenea ei, iar acela care va veni cu o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura ei. Dar nu li se va face nicio nedreptate.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:160]

Abu Said Al-Khudri a relatat că Mesagerul lui Allah a spus:

„Dacă o persoană îmbrățișează islamul în mod sincer, atunci Allah îi va ierta toate păcatele sale trecute, iar apoi va începe înregistrarea faptelor sale; răsplata pentru faptele sale bune va fi de la 10 până la 700 de ori ca valoare pentru fiecare faptă bună, iar o faptă rea va fi înregistrată așa cum este ea, cu excepția cazului în care Allah o iartă.” (Bukhari)

De asemenea, Abu Hurairah a relatat că Mesagerul lui Allah a spus:

„Allah spune: « Dacă robul Meu intenționează să facă o faptă rea (o, înger) nu o scrieți decât dacă o face; dacă o face, atunci scrieți-o așa cum este, însă, dacă se abține de la a face aceasta de dragul Meu, atunci scrieți-o ca o faptă bună (în dreptul său). (Pe de altă parte) dacă el intenționează să facă o faptă bună, dar nu o face, atunci scrieți o faptă bună (pentru el), iar dacă o face, atunci scrieți pentru el (în contul lui) de la 10 fapte bune până la 700.»” (Bukhari)

Mai mult decât atât, islamul nu ia în considerare acele fapte rele care sunt făcute din cauza neștiinței și care sunt urmate imediat de o căință sinceră. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Însă Allah primește doar căința acelor care săvârșesc răul întru neștiință, dar se căiesc de îndată...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:17]

Acest lucru mai este regăsit și în Sunnah Profetului (Sunnah reprezintă Tradiția Profetului Mohammed, cuvintele, faptele și învățăturile sale). Omar ibn Al-Khattab a relatat că Mesagerul lui Allah a spus:

„Răsplata unei fapte depinde de intenția cu care a fost făcută și fiecare persoană va primi răsplata conform a ceea ce a intenționat. Așadar, oricine emigrează de dragul lui Allah și al Mesagerului Său, atunci emigrarea sa va fi pentru Allah și pentru Mesagerul Său, iar oricine emigrează pentru beneficii lumești sau pentru o femeie cu care să se căsătorească, atunci emigrarea va fi pentru ceea ce a emigrat.” (Bukhari)

Așadar, faptele unui om (bune sau rele) depind de intențiile sale. Cu toate acestea, faptele necredincioșilor sunt excluse (de la aceasta), deoarece ei sunt ateii și nu sunt obligați să respecte preceptele religioase. Orice faptă bună este făcută de un ateu nu îi va fi acceptată, în ciuda faptului că va fi pedepsit pentru că nu a făcut-o.

Deși intenția este la baza unei răsplăți pe care o primește un credincios, faptele sale trebuie să fie săvârșite conform Coranului și a Sunnei Profetului.

Dacă el deviază de la aceste precepte, atunci a va comite un păcat mare. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Nu se cuvine ca vreun dreptcredincios și vreo dreptcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah și Trimisul Său au hotărât în privința lor un lucru. Iar acela care se răzvrățește împotriva lui Allah și a Trimisului Său se află în rătăcire învederată.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:36]

Cât despre importanța urmării Sunnei Profetului, Anas ibn Malik a relatat că Mesagerul lui Allah a spus:

„... Cel care nu urmează Sunnah mea nu este unul dintre cei care mă urmează...” (Ibn Majah)

Islamul a stabilit principiile responsabilității individuale: fiecare individ este responsabil pentru ceea ce face. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Și fiecărui om i-am legat de gât faptele sale. Iar în Ziua Învierii vom scoate pentru el o carte pe care el o va găsi deschisă. ~ [Și i se va zice lui]: «Citește cartea ta! Astăzi tu ești de ajuns ca să fii pentru tine socotitor!» ~ Cel care urmează Calea cea Dreaptă o urmează numai pentru sine însuși, iar cel care rătăcește, rătăcește tot pentru sine însuși. Și nu va purta [un suflet] încărcat povara altuia și Noi nu am chinuit [niciodată un neam] înainte de a-i trimite un profet.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 17: 13-15]

Islamul nu aprobă ideea plasării vinovăției sau responsabilității faptei unei persoane pe umerii altei persoane și nici nu acceptă ca cineva să fie pedepsit sau răsplătit pentru ceea ce face altcineva. Atunci când cei care au încercat să nege adevărul Coranului au dat vina pe națiunile precedente, spunând că au fost mințiți și călăuziți greșit, spunând: „...Doamne, aceștia ne-au dus pe noi în rătăcire, deci dă-le lor chinul înmulțit în Foc!”, însă apărarea lor nu va fi acceptată și li se va spune lor: „... Pentru fiecare va fi îndoită, însă voi nu știți!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:38] ⁽²¹⁾

Să vedem acum și modul de iertare a păcatelor. După cum s-a putut observa până acum, Legea Islamică e cea care introduce nuanțări a ceea ce se prevede în Coran. Nu sunt mulți credincioși musulmani care au citit Coranul, dar toți știu aproape pe de rost Legea Islamică, de aceea am zăbovit mai mult asupra acesteia. Pentru o bună înțelegere a celor pe care îi întâlnim pe stradă și sunt musulmani, e bine, cred eu, să le cunoaștem tradiția lor religioasă, și astfel vom putea fi mai îngăduitori cu ei, sau vom ști ce resorturi religioase îi pot determina să facă anumite fapte care pentru noi sunt reprobabile.

” Este evident faptul că păcatele, conform islamului, se datorează faptelor unei persoane. Acestea nu pot fi moștenite de la părinți și bunici (OK, am scăpat de păcatul strămoșesc). Căderea în păcat este rezultatul intențiilor nesincere cu privire la credință, acțiuni și cuvinte. De asemenea, este și rezultatul faptului că ei nu au urmat Cuvintele lui Allah și a învățămintele Mesagerului Său.

Care sunt cele mai bune modalități (stabilite de Islam) pentru ca păcatele să fie iertate?

a. Iertarea păcatelor prin respingerea tuturor religiilor corupte și îmbrățișarea islamului

Multe persoane s-au obișnuit cu îmbrățișarea unui număr de religii păgâne precum budismul, hinduismul, confucianismul și zoroastrismul. De asemenea, câteva religii, care în trecut erau considerate a fi adevărate, au fost adoptate întotdeauna de milioane de oameni. În aceste religii, politeismul a înlocuit monoteismul și numeroase povești mitice au fost introduse în textele originale, transformându-le într-un amestec ciudat. Iudaismul și creștinismul sunt exemple puternice ale unor astfel de religii distorsionate (Hopa, s-au prins și mahomedanii că e "ceva putred în Danemarca" – numai noi nu ne-am prins).

Dacă oricare dintre aceste religii este adoptată de cineva după ce islamul i-a fost revelat Profetului Mohammed, aceasta nu îi va fi acceptată și în Viața de Apoi el va fi printre cei pierduți. Allah spune în Coranul cel Sfânt: „Acela care dorește o altă religie decât islamul (supunere în fața lui Allah), nu-i va fi acceptată și el se va afla în Viața de Apoi printre cei pierduți.” (asta nu e a bună, se pare că ne-am ars, după părerea musulmanilor) [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:85]

Conform diverselor interpretări ale acestui verset, islamul nu este o sectă sau o religie etnică. Toate religiile sunt una singură, pentru că Adevărul este unul. Este religia predicată de toți profeții precedenți. De aceea, islamul este Adevărul învățat prin toate Cărțile Revelate. În esență, este vorba despre conștientizarea Destinului și a Planului lui Allah și o supunere fericită în fața acestui Destin și Plan. Dacă cineva dorește altă religie decât aceasta, el este nesincer față de propria natură, așa cum este nesincer în fața Destinului și Planului lui Allah. O astfel de persoană nu poate aștepta călăuzirea, pentru că a renunțat în mod intenționat la aceasta.

Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Și cine are credință mai bună decât acela care se supune lui Allah și împlinește fapte bune, urmând religia lui Avrām cel drept într-o credință? Și Allah l-a primit pe Avrām ca ales.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:125]

De asemenea, El ne mai spune:

„Spune: «Voiți să vă vestim Noi care sunt aceia care vor avea cel mai mult de pierdut din faptele lor?» ~ Aceia a căror râvnă în această lume este răătăcită, în vreme ce ei își închipuie că fac bine.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 18:103-104]

Ibn Taimiyyah, cel mai mare învățat al islamului a interpretat acest verset după cum urmează:

„Cei care s-au mândrit cu munca lor din această viață, și acum găsesc că acea muncă nu le este de ajutor, pierderea lor este cea mai mare pentru că au greșit și pentru că și-au pus încrederea în mod greșit în propriile lor fapte sau în falșii lor protectori.”

Allah este Singurul Protector: protecția nimănui altcineva nu este de vreun folos. Mulți oameni cred cu atâta putere că sunt corecți, încât atunci când greșesc, consideră că primesc răsplată. Cei sinceri sunt cei care cred în responsabilitatea lor spirituală și acționează conform Legilor lui Allah.

Atunci când islamul i-a fost revelat Profetului Mohammed toate căile, cu excepția uneia, erau blocate pentru cei care căutau Adevărul: calea către islam. Dacă cineva cu o altă religie decât islamul îl întâlnește pe Allah, aceasta nu-i va fi acceptată. Explicând Cuvintele lui Allah: „...și am încuviințat islamul ca religie pentru voi!...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:3], imamul Al-Alusi (Allah să aibă milă de el!) spune că acesta vorbește despre regresia evreilor și a creștinilor de la religia lor pură până la venirea islamului. Ca o corelare logică la coruperea religiilor anterioare ale lui Allah, islamul este astăzi singura religie acceptată.

Mila lui Allah asupra omenirii este așa de mare încât El le oferă oamenilor care abandonează păgânismul sau alte religii distorsionate și care adoptă islamul de bună voie șansa să aibă toate păcatele anterioare șterse, ca și cum ei ar fi nou-născuți (oferta e de tip 2 în 1, primești protecție și pe deasupra mai și beneficiezi de "reset" în domeniul păcatelor). Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Spune acelor care nu cred că, dacă se vor opri, li se va ierta ceea ce a trecut, dar dacă se vor întoarce ei, [atunci vor fi pedepsiți], după pilda celor de dinainte!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:38]

În acest verset, Allah îl desemnează pe Profetul Mohammed să le ceară necredincioșilor să înceteze a se lupta cu credința și cu persecutarea Adevărului. Dacă fac acest lucru, faptele lor rele din trecut vor fi șterse și nu vor fi pedepsiți pentru nedreptatea lor persistentă. (deci stăruință asupra ofertei)

Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Acelora care nu cred și opresc de la Calea lui Allah, El le va zădărnici faptele lor, ~ iar acelor care cred și săvârșesc fapte bune și cred în ceea ce i-a fost trimis lui Mohammed – și acesta este Adevărul de la Domnul lor! – El le va șterge faptele lor cele rele și va îndrepta starea lor. ~ Aceasta pentru că aceia care nu cred urmează deșertăciunea și pentru că aceia care cred urmează Adevărul [venind] de la Domnul lor. Astfel face Allah pilde pentru oameni.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt 47:1-3]

Acest pasaj se referă la faptul că orice ar face necredincioșii, ei nu își vor atinge scopul, pentru că Allah este Sursa întregii energii și a vieții. Dacă cei răi încearcă să-i persecute sau să-i distragă pe oameni de la Adevăr, rezultatul va fi exact opusul la ceea ce au intenționat. Cuvântul „bal” (tradus ca și „starea”) arată starea sau condiția, fie externă sau internă, sau condiția minții. Ambele sensuri se aplică aici. Cu cât mai mare este furia, cu atât poziția acelor credincioși va fi mai bună, iar Allah va face din ce în ce mai ușor pentru credincioși să iubească și să urmeze Adevărul.

Allah și-a trimis Mila și Iertarea Lui asupra celor care au crezut în El și în Mesagerul Său astfel Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu frică de Allah și credeți în Trimisul Său [Mohammed] astfel El vă va dăruia două părți din Îndurarea Sa, vă va face o lumină după care să mergeți și vă va ierta pe voi, căci Allah este Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Îndurător]!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 57:28]

Djinnii (creaturi făcute de Allah din foc, care locuiesc pe Pământ și care pot lua diverse forme, având puteri supranaturale) sunt chemați și ei la Islam; iar această credință este calea ștergerii unora dintre păcatele lor. Allah ne spune o poveste despre djinni:

„Și au zis ei: «O, neam al nostru! Noi am auzit o Carte, care a fost trimisă după Moise, întărind ceea ce a fost înainte de ea. Ea călăuzește către Adevăr și către o Cale Dreaptă ~ O, neam al nostru! Răspundeți celui care cheamă la Allah și credeți în El, căci El vă va ierta din păcatele voastre și vă va apăra pe voi de o osândă dureroasă!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 46:30-31]

În aceste versete, „cel care cheamă la Allah” face referire la Profetul Mohammed. Așadar, dacă djinnii cred în Allah și în Profetul Său, Allah le va ierta păcatele prin căința lor și prin schimbarea vieții lor și îi va ierta de pedeapsa din Viața de Apoi.

Oamenilor Cărții (evreii și creștinii) le-a fost poruncit mereu să urmeze Calea Profetului Mohammed, ca o prevedere pentru acceptarea faptelor și iertarea păcatelor acestora. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„De-ar crede oamenii Scripturii și de-ar fi cu frică [de Allah], le-ar ierta faptele lor rele și i-ar duce în Grădinile pline de tihnă și plăcere [An-Na’im]. ~ Dacă ei ar împlini Torah și Evanghelia și ceea ce li s-a pogorât de la Domnul lor, atunci ar mânca ei din cele care se află deasupra lor și din cele care se află sub picioarele lor. Printre ei se află un grup care purcede pe o cale de mijloc, însă mulți dintre ei săvârșesc numai răutăți.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:65-66]

Aceste versete fac referire la evrei și creștini și la fericirea generală (fizică, socială, mentală, morală și spirituală) pe care ar trăi-o dacă ar crede cu adevărat în Allah și în Mesagerul Său și s-ar opri de la folosirea a câștigului provenit dintr-un profit ilegal, din camătă, dobândă sau alte căi.

b. Iertarea păcatelor prin evitarea faptelor interzise și în special a păcatelor majore

Un număr de lucruri interzise este clar menționat în Coran și în Sunnah-ul Profetului. De exemplu, carnea unui animal ce este găsit mort înainte de a fi sacrificat, carnea unui animal care nu este sacrificat conform ritualurilor cerute (asupra căruia a fost invocat alt nume decât al lui Allah), carnea de porc și sângele sunt interzise; iar celor care evită acestea le este promisă iertarea. După ce un număr de lucruri interzise au fost menționate în cel de al cincilea capitol din Coran (Surat Al-Ma’ida), cei care nu ascultă Poruncile lui Allah sunt

avertizați: „... Cel care se leapădă de credință, faptele lui sunt în deșert, iar în Viața de Apoi se va afla printre cei pierduți” [Traducerea sensurilor Coranului cel sfânt, 5:5]

Cuvântul „credință” are aici un înțeles special, care cuprinde acte de adorare precum mâncarea permisă, curățenia, relațiile sociale, căsătoria și alte lucruri din viață care sunt legate de datoria noastră față de Allah și de credința în El. În ceea ce îl privește pe musulmanul care rezistă dorințelor și poftelor lui și propriei înclinații către plăcerile lumești, care de multe ori conduc la păcate, el va avea răsplată mare și iertare. Allah spune în Coranul cel Sfânt: „Allah voiește să vă facă vouă limpezi [Poruncile Sale] și să vă arate rânduielile acelor de dinainte de voi [cei bine călăuziți] și El vă iartă pe voi. Și Allah este ‘Alīm [Atoatecunoscător], Hakīm [Înțelept]. ~ Și Allah voiește să vă ierte pe voi, în vreme ce aceia, care urmează poftele lor, râvnesc ca voi să vă abateți cât mai mult [de la El].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:26-27]

Și, de asemenea, ne mai spune:

„De vă veți feri de păcatele mari, care vă sunt oprite, vă vom ierta pentru faptele voastre rele [mărunte] și vă vom lăsa să intrați într-un loc nobil.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:31]

Cele mai mari păcate (păcatele majore) sunt determinate și definite în numeroase hadith-uri ale Profetului Mohammed.

Imam Ibn Kathir a compilat spunerile companionilor Profetului Mohammed cu privire la cele mai mari și distructive păcate. Apoi, el a definit un păcat distructiv ca fiind un păcat al cărei pedeapsă este iadul în Viața de Apoi și care merită și pedeapsa legală în această viață. Așadar, un păcat major este unul clar interzis de Coran sau de Sunnah Profetului Mohammed.

Și nu există niciun dubiu că cele mai distructive păcate dintre toate sunt ateismul și politeismul. Acestea nu pot fi șterse sau iertate. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește. Iar acela care pune în rând cu Allah un părtaș, născocește un mare păcat!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:48]

Explicând de ce i-a fost revelat acest verset Profetului Mohammed, imam Al-Alusi a spus: „Atunci când Cuvintele lui Allah: «Spune: „O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința Îndurării lui Allah!” Allah iartă toate păcatele...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 39:53] i-au fost revelate Profetului, el s-a dus să le recite celor care îl urmau. Unul dintre ei s-a ridicat și a întrebat: «Dar ce se întâmplă cu cei care îi fac parteneri lui Allah?» Mesagerul lui Allah nu i-a răspuns. Bărbatul a repetat întrebarea, însă Profetul a continuat să rămână tăcut. Apoi versetul care începe cu «Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș...» a fost revelat pentru a-i exclude pe atei și politeiști de la cei ale căror păcate pot fi iertate.” (Muslim)

Cu toate acestea, majoritatea învățaților musulmani spun că iertarea se extinde la toate păcatele (fără excepție) dacă persoana respectivă se căiește. Totuși, asocierea altora în adorarea lui Allah este un păcat major.

Abd Allah ibn Ma'sud a relatat:

„Atunci când următorul verset a fost revelat: «Cei care cred și nu amestecă puritatea credinței lor cu nedreptatea, aceia sunt în siguranță și ei sunt bine călăuziți.» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:82] a fost greu de înțeles pentru companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar aceștia au întrebat: «Cine dintre noi nu a fost nedrept cu el însuși?» Atunci, Mesagerul lui Allah a răspuns: «Semnificația acestui verset nu este așa cum credeți voi, ci este așa cum Luqman a spus: „Și i-a zis Luqman fiului său, sfătuindu-l pe el: «O, fiule! Nu-l face lui Allah asociat, căci facerea de părtași este fărădelege mare!»» [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 31:13]”

c. Iertarea păcatelor prin efectuarea obligațiilor religioase, urmând Sunnah Profetului și efectuând actele dezirabile (acele acte care, dacă sunt neglijate, nu sunt pedepsite de Allah, însă care sunt răsplătite dacă sunt îndeplinite)

Allah a stabilit câteva îndatoriri religioase care sunt clasificate în categorii de credință, observare și relații mutuale. Efectuarea acestor îndatoriri este răsplătită foarte mult, în special efectuarea rugăciunii, postului și pelerinajul, care sunt considerate mijloace de ispășire a păcatelor.

Abu Hurairah a relatat că Profetul a spus:

„Rugăciunea efectuată în congregație este de 75 de ori superioară (ca răsplată) rugăciunii efectuate singur acasă sau la locul de muncă, pentru că, dacă cineva face abluțiunea în mod perfect și apoi merge la moschee doar cu intenția de a oferi rugăciunea, atunci pentru fiecare pas pe care îl face către moschee, Allah îi ridică rangul (și iertarea) și șterge câte un păcat (la fiecare pas) până când acesta intră în moschee. Atunci când intră în moschee, se consideră că persoana se află în rugăciune atâta timp cât ea așteaptă pentru rugăciune, iar îngerii îi cer iertare lui Allah pentru el și spun: «O Allah! Fii iertător cu el! O, Allah, iartă-l atâta timp cât stă la locul lui de rugăciune și nu își anulează abluțiunea (nu are gaze)!»” (Bukhari)

Abu Hurairah a mai relatat că Profetul Mohammed a spus:

„Oricine ține post în timpul lunii Ramadan cu credință sinceră și sperând să obțină Răsplata lui Allah, atunci toate păcatele lui trecute îi vor fi iertate.” (Bukhari)

Abu Hurairah a relatat că Profetul Mohammed a spus:

„(Efectuarea) Umrei este o ispășire pentru păcatele comise de la o Umrah la alta. Iar răsplata Hajj-ului (Pelerinajului) nu este nimic altceva cu excepția Paradisului.” (Bukhari)

Urmarea Sunnei Profetului și efectuarea actelor dorite sunt căi de iertare a păcatelor. Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„... Faptele bune le alungă pe cele rele...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 11:114]

A avea răbdare în fața nenorocirilor și a calamităților precum boala, sărăcia etc., este răsplătită de asemenea. Abu Said Al-Khudri și Abu Hurairah au relatat că Profetul a spus:

„Nici oboseala, nici boala, nici tristețea, nici durerea nu cade asupra unui musulman, chiar dacă este vorba de înțepătura de la un spin, fără ca Allah să nu îi șteargă câteva păcate pentru aceasta.” (Bukhari)

Și Abd Allah ibn Ma'sud a relatat că:

„L-am vizitat pe Profet în timpul bolii sale și el suferea de febră. L-am întrebat: «Ai febră mare. Este fiindcă vei primi o răsplată dublă pentru aceasta?» El a răspuns: «Da, deoarece fiecare musulman care este afectat de un rău își va avea păcatele șterse așa cum cad frunzele dintr-un copac.»” (Bukhari)

Abu Hurairah a mai relatat:

„Mesagerul lui Allah a spus:

«Dacă Allah îi dorește binele unei persoane, o încearcă cu greutate...»” (Bukhari)

d. Iertarea păcatelor prin întoarcerea către Allah cu căință și prin căutarea Iertării Sale

Allah este Atoateiertător; El este singurul care acceptă căința și iartă păcatele. El spune în Coranul cel Sfânt:

„O, voi cei care credeți! Întoarceți-vă la Allah într-o căință curată! Poate că Domnul vostru vă va șterge faptele voastre cele rele și vă va face să intrați în Grădini pe sub care curg pâraie...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 66:8]

Și, de asemenea, El spune:

„Oare nu știu ei că Allah primește căința de la robii Săi ...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:104]

Abu Hurairah a relatat că:

„L-am auzit pe Mesagerul lui Allah spunând: «Pe Allah, caut iertarea lui Allah și mă întorc la El cu căință de mai mult de 70 de ori într-o zi.»” (Bukhari)

Inima unui om, așa cum a fost creată de către Allah, este pură. De fiecare dată când un om face o faptă rea, aceasta îi așează o pată pe inimă. Însă, prin căință și iertare, o astfel de pată este curățată. Dacă nu este căință sau iertare, pata se adâncește și se întinde și mai mult, până când inima este pecetluită, până când omul moare de o moarte spirituală (sublinierea îmi aparține).

Din cauza slăbiciunii umane, Allah îi cheamă pe musulmani să îi ceară iertare și să se întoarcă la El cu căință. El spune în Coranul cel Sfânt:

„... Și rugați-L pe Allah de iertare, căci Allah este Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Îndurător]!” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 73:20]

De asemenea, El mai spune:

„Acela care săvârșește un rău sau este nedrept cu sine însuși iar apoi se roagă lui Allah de iertare, acela Îl va afla pe Allah Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Îndurător].” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:110]

Profetul Mohammed îi îndemnă pe companionii săi să caute căința lui Allah, spunându-le cum să facă acest lucru. Shaddad bin Aus a relatat că Profetul a spus:

„Cel mai bun mod de a-l cere iertarea lui Allah este: «O, Allah, Tu ești Domnul meu! Nimeni nu are dreptul de a fi adorat în afară de Tine. Tu m-ai făcut și eu sunt robul Tău, iar eu sunt fidel legământului meu și promisiunii mele (către Tine) cât pot de mult. Caut adăpost la Tine de tot răul pe care l-am făcut. Recunosc în fața Ta toate binecuvântările pe care Tu le-ai revărsat asupra mea și Ție mărturisesc Ție toate păcatele mele. De aceea, te implor pe Tine să îmi ierți păcatele, căci nimeni nu poate ierta păcatele cu excepția Ta!»” (Bukhari)

Atunci când păcatul are legătură cu obligațiile și datoriile pe care omul le are față de Allah, căința poate fi acceptată doar de la cei care îndeplinesc următoarele condiții: regretă, se opresc de la face rău și mai multe păcate și a avea hotărârea fermă de a nu mai comite păcatul respectiv din nou. Iar atunci când păcatele au legătură cu încălcarea dreptului altei persoane, persoana care a greșit trebuie să repare răul făcut și să-i compenseze persoanei afectate răul făcut, până atunci când ambele părți vor ajunge la un acord.

e. Iertarea păcatelor prin suplicații și prin invocarea lui Allah

Deoarece această viață nu este sfârșitul tuturor lucrurilor și noi trebuie să trăim împlinirea în Viața de Apoi, trebuie doar să ne rugăm Domnului lumii prezente și al Vieții de Apoi, iar El ne va auzi, ne va ierta și ne va ușura calea. Însă, mândria va avea căderea ei și o pedeapsă umilitoare.

Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Și Domnul vostru zice: «Chemați-Mă și Eu vă voi răspunde! Aceia care din prea multă trufie refuză să Mă adore vor intra în Gheena umiliți.»” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 40:60]

De asemenea, El mai spune:

„Și dacă te vor întreba robii Mei despre Mine, [spune-le] Eu sunt aproape, răspund rugii celor care Mă cheamă, atunci când Mă cheamă, dar și ei să-Mi răspundă și să creadă în Mine....” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:186]

Profetul obișnuia să-i cheme pe musulmani pentru a Îl chema pe Allah și a l se ruga Lui. Un număr mare de hadith-uri sprijină această idee cum că suplicațiile nu pot fi sincere decât dacă Allah este amintit mereu.

Allah spune în Coranul cel Sfânt:

„Pomeniți-Mă pe Mine și o să-Mi aduc aminte de voi!...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:152]

De asemenea, El mai spune:

„... celor care-L pomenesc pe Allah mereu și aceloră [dintre femei] care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:35]

Invocarea lui Allah purifică inima și o protejează de tentațiile lumești, care pot pune o persoană într-o situație primejdioasă. Invocarea lui Allah șterge păcatele noastre și ridică rangul unei persoane în Viața de Apoi. Abu Hurairah a relatat că Profetul a spus:

„Oricine spune «Subhan Allah wa bihamdihi» de o sută de ori pe zi, va avea toate păcatele iertate, chiar dacă sunt atât de multe cât spuma mării.” (Bukhari)

Deoarece suplicația unei persoane trebuie să fie acceptată de Allah, un musulman trebuie să aibă răbdare, să ceară cu determinare și să nu își piardă speranța dacă răspunsul lui la suplicație ajunge mai târziu. Abu Hurairah a relatat că Mesagerul lui Allah a spus:

„Niciunul dintre voi nu ar trebuie să spună: «O, Allah! Iartă-mă dacă Tu dorești!; O, Allah, ai milă de mine dacă Tu dorești!», ci ar trebui să Îl caute pe Allah cu determinare, pentru că nimeni nu Îl poate forța pe Allah să facă ceva împotriva Voinței Sale.” (Bukhari)

De asemenea, Abu Hurairah a mai relatat că Trimisul lui Allah a spus:

„Suplicația oricărui dintre voi este acceptată (de Allah) dacă nu arătați nerăbdare (spunând:« Îl chem pe Allah, însă suplicația mea nu a primit răspuns.»).” (Bukhari)

Un musulman trebuie să se abțină de la câștiguri necinstite, pentru că Allah nu acceptă suplicațiile celor care abuzează de drepturile altora. Abu Hurairah a relatat că Profetul a spus:

„Dacă cineva dintre voi oferă ceva drept caritate, care este echivalent cu o curmală, din banii câștigați cinstit – și Allah acceptă doar banii câștigați cinstit – Allah o ia în (Mâna) Sa Dreaptă și apoi mărește răsplata pentru acea persoană (care a oferit caritatea), așa cum unul dintre voi crește un pui de cal atât de mult încât ajunge la fel de mare cât un munte.” (Bukhari)” ⁽²¹⁾

Încheind această comparație, putem spune că în conceptul islamic al păcatului și modalitățile sale de iertare, comparate cu cele creștine sunt foarte simple. Ele sunt foarte ușor de înțeles și de practicat. Aceasta este departe de misterioasele ritualuri ale creștinismului, care sunt menite a șterge păcatele, precum credința în ideea răstignirii, a monahismului, botezului, spovedaniei sau împărtășaniei (sublinierea îmi aparține).

Conform islamului, Adam și soția sa, Eva, au comis un păcat mâncând din Copacul Interzis. Însă, ei s-au căit și au cerut iertarea lui Allah, care le-a acceptat căința. De aceea, nu trebuie să considerăm că păcatul original făcut de ei a fost moștenit de copiii lor inocenți (sublinierea îmi aparține).

Conform islamului, comiterea unui păcat sau rătăcirea este o alegere individuală. Căutarea iertării este o responsabilitate individuală (sublinierea îmi aparține). Există atât de multe mijloace prin care un musulman poate cere iertare de la Allah pentru păcatele lui. Acestea includ refuzarea religiilor corupte și îmbrățișarea islamului, abținerea de la lucrurile interzise, și în special dela păcatele majore, efectuarea îndatoririlor religioase, întoarcerea către Allah cu căință și căutând Iertarea Lui, recitarea Coranului cel Sfânt, suplicația și invocarea lui Allah în orice moment.”

Deci în cazul islamului treaba cu păcatul și iertarea lui este atât simplă cât și complicată. Am ales o prezentare atât de detaliată a conceptului ”păcat” în islam, deoarece este important să știm ce stă la baza reacției musulmanilor la adresa creștinilor, reacție datorată îndoctrinării la care au fost supuși veacuri la rând.

Spre deosebire de creștini, musulmanii au reguli mult mai dure în definirea păcatului, dar și mult mai permissive în raport cu iertarea, în comparație cu creștinii.

Un lucru mai trebuie remarcat, dacă creștinii au un intermediar între ei și Dumnezeu, musulmanii ”discută” direct cu Dumnezeul lor, de preferat în moschei, rugându-se sub directă conducere a ierarhilor lor, care le ”ghidează” rugăciunile.

Nu aș vrea să fiu considerat un apologet al islamului, dar dacă cu dogmele creștinismului suntem oarecum familiarizați, islamul e un domeniu mai puțin accesibil nouă, deci consider că e util să descifrăm câteva din principiile celor care sunt din ce în ce mai mulți pe teritoriul bătrânei Europe. Ei sunt convinși că religia lor e cea adevărată și că ”Dumnezeul lor” l-a desemnat pe Mahomed să ”readucă” lumea la ”Cuvântul lui Dumnezeu cel adevărat”, Cuvânt alterat în timp de ”*religii distorsionate*”.

Mai e un lucru bun, Adam nu ne-a transmis ”păcatul original”, deci acum chiar cred în teoria mea că Creatorul a făcut un ”up to date” și nu l-a pedepsit pe Adam, și implicit pe Eva.

Păcatul și iertarea lui la budiști

În budism, păcatul este în mare parte înțeles ca fiind ignoranță. Și, în vreme ce păcatul este înțeles ca „greșeală morală”, contextul în care sunt înțelese „binele” și „răul” este amoral. Karma este înțeleasă ca fiind echilibrul naturii și nu este pusă în aplicare în mod personal. Natura nu este morală; prin urmare, karma nu este un cod moral și păcatul nu este în esență imoral. Astfel, putem spune, folosind gândirea budistă, că greșeala noastră nu este o problemă morală, devreme ce, în cele din urmă, este o greșeală impersonală, nu o infracțiune interpersonală. Consecința acestei înțelegeri este devastatoare.

Pentru budiști, păcatul este mai degrabă un pas greșit decât o ofensă adusă naturii Dumnezeului sfânt. Această înțelegere a păcatului nu este în acord cu

conștiința morală înăscută că oamenii sunt condamnați, datorită păcatului lor, în fața unui Dumnezeu sfânt (Romani 1-2).

Devreme ce susține că păcatul este o eroare impersonală și reparabilă, budismul nu este de acord cu doctrina depravării, o doctrină de bază a creștinismului. Biblia ne spune că păcatul omului este o problemă cu consecință eternă și infinită. În budism nu este nevoie de un mântuitor care să salveze oamenii de la păcatele care îi condamnă. Pentru creștin, Iisus este singura cale de scăpare de la condamnarea eternă. Pentru budiști există doar trăire etică și apeluri în meditație către ființele înălțate, în speranța că, poate, vor dobândi iluminarea și, în final, Nirvana. Mai mult ca sigur, vor trebui să treacă printr-un număr de reîncarnări, pentru a plăti imensa acumulare de datorie karmică. Pentru adevărații urmași ai budismului, religia este o filosofie a moralității și a eticii, cuprinsă într-o viață de renunțare la sine. În budism, realitatea este impersonală și nonrelațională; prin urmare, nu este iubitoare. Nu doar că Dumnezeu este văzut ca fiind iluzoriu, ci, socotind păcatul ca o greșeală amorală și respingând toată realitatea materială ca fiind maya („iluzie”), chiar noi înșine ne pierdem „sinele”. Însăși personalitatea devine o iluzie.

Păcatul și iertarea lui în hinduism

Hinduismul este una dintre cele mai vechi religii organizate cunoscute – scrierile sale sacre datează până înapoi în 1400-1500 î.Cr. Este de asemenea una dintre cele mai diverse și complexe religii, având milioane de zei. Hindușii au o varietate vastă de credințe de bază și sunt împărțiți într-o mulțime de secte. Cu toate că este a treia dintre cele mai mari religii ale lumii, hinduismul este predominant în India și în Nepal.

Deși hinduismul este adesea înțeles ca fiind o religie politeistă, presupunându-se că recunoaște nu mai puțin de 330 de milioane de zei, are de asemenea un „dumnezeu” care este suprem – Brahma. Brahma este o entitate despre care se crede că locuiește în fiecare frântură de realitate și de existență din întregul Univers. Brahma este impersonal și necunoscut și adesea se crede că există în trei forme separate: Brahma – Creatorul; Vishnu – Păstrătorul; Shiva – Distrugătorul. Aceste „fațete” a lui Brahma sunt de asemenea cunoscute prin multe alte încarnări ale fiecăreia.

Hinduismul vede umanitatea ca fiind divină. Pentru că Brahma este totul, hinduismul susține că toți sunt de natură divină. Atman, sau sinele, este una cu Brahma. Toată realitatea din afara lui Brahma este considerată o simplă iluzie. Țelul spiritual al unui hindus este să devină una cu Brahma, încetând astfel să existe în forma sa iluzorie de „sine individual”. Această libertate este numită „moksha”. Până când nu dobândește moksha, hindusul crede că se va reîncarna în mod repetat, ca astfel să lucreze înspre autorealizarea adevărului (adevărul că numai Brahma există, și nimic altceva). Felul în care o persoană se reîncarnează este determinat de karma, care este un principiu cauză-efect guvernat de echilibrul naturii. Ceea ce ai făcut în trecut afectează și corespunde cu ce se va întâmpla în viitor, inclusiv viețile trecute și cele viitoare.

Deși acesta este un rezumat foarte concis al subiectului, se observă ușor că hinduismul este în opoziție cu creștinismul biblic în aproape fiecare aspect al sistemului său de credințe. Creștinismul are un singur Dumnezeu, care este personal și care poate fi cunoscut (Deuteronomul 6.5, 1 Corinteni 8.6); are un singur set de Scripturi; învață că Dumnezeu a creat pământul și tot ceea ce este pe el (Genesa 1.1, Evrei 11.3); crede că omul este creat după chipul lui Dumnezeu și că trăiește o singură dată (Genesa 1.27, Evrei 9.27-28) și învață că mântuirea este numai prin Iisus Cristos (Ioan 3.16, 6.44; 14.6, Fapte 4.12). Hinduismul, ca sistem religios, este eronat, pentru că nu-L recunoaște pe Iisus ca singurul Dumnezeu-Om și Mântuitor întrupat, singura sursă de mântuire suficientă pentru omenire. ⁽²²⁾

Deci și în hinduism avem de a face cu Karma care echilibrează energiile care acționează asupra omului, iar aceasta (Karma) este cea care va face ca să "antrenăm" Liberul nostru arbitru în procesul evolutiv. Karma nu este o pedeapsă, este un instrument prin care putem să învățăm practic Legile Divine.

După părerea mea, hinduismul se apropie cel mai mult de modul în care ar trebui înțeles conceptul de "păcat".

Iertarea în lumea spirituală

Să vedem acum cum stau lucrurile în lumea spirituală. Aici lucrurile sunt mult mai clare și simple. Legile Universului sunt clare și nu implică forme de pedepsire a celor care în timpul evoluției lor în lumea fizică încalcă voit sau nu una din aceste legi.

În lumea spirituală există Karma, care adună energiile ce rezultă în urma aplicării Legii cauzei și a efectului. Aici nu vorbim de o pedeapsă, ci de un mod de a învăța că "ceea ce ție nu îți place, nu fă altuia". Tradus, în cazul în care ai adus o dizarmonie în Univers, vei fi nevoit să simți pe pielea ta ceea ce a simțit cel pe care l-ai afectat și în felul acesta să înveți că într-o situație similară, în viitor, Liberul Arbitru să nu mai repete greșeala.

De fapt totul depinde de iertare. Prin iertare putem genera cel puțin 5 avantaje majore în evoluția noastră. Astfel: în viața fiecăruia există momente, mai bune sau mai rele, în care ne simțim victime. Victima partenerului de viață care uită să-și mai spele vasele, victima sistemului social în care trăim sau victima propriilor alegeri. Toate acestea sunt momente în care stăm și ne întrebăm dacă ar trebui, sau nu, să iertăm. Căci, nu-i așa, chiar dacă știm că iertarea este benefică, nu putem să nu ne întrebăm dacă o și putem pune în practică. Însă, fiecare e responsabil de propria decizie atunci când vine vorba de iertare. Suntem singurii care putem decide când iertăm, cum iertăm și pe cine iertăm. Numai că, înainte de a lua orice decizie, poate ar fi bine să aruncăm o privire asupra unor cercetări ce s-au realizat în ultima vreme despre iertare.

1. Iertarea te face mai fericit și mai sănătos...

Studiile au arătat că persoanele care iartă sunt mai fericite și mai sănătoase, decât cele care nu o fac. Ranchiuna poate dăuna stării de sănătate, acționând ca un factor de stres cronic. Creierul poate declanșa o explozie de cortizol, hormonul stresului, de fiecare dată când evenimentele ofensatoare îți vor reveni în minte. De asemenea, neexprimarea episoadelor neplăcute, poate duce la o creștere a tensiunii arteriale, punând presiune pe inima ta. Pe termen lung, acest lucru te poate face mai vulnerabil în fața bolilor și, de asemenea, îți poate distra atenția de la menținerea stării de bine și de fericire. Ca să nu mai vorbim de faptul că, încrederea în propria persoană, dar și în cei din jurul tău, va scădea considerabil.

2. Iertarea aprofundează relațiile de prietenie

O persoană înțeleaptă a spus odată că: "o căsătorie fericită este uniunea a doi buni iertători". Cu toții facem greșeli uneori, însă e mai înțelept să lăsăm lucrurile negative să treacă de la sine, decât să le introducem într-un circuit personal.

Studiile arată că acele cupluri care nu sunt familiarizate cu iertarea, ajung să fie competitivi și să se concentreze mai mult pe "a avea dreptate" și a căuta argumente, decât să fie cooperanți și să găsească soluții împreună. Din categoria celor care au tendința de a ierta mai des fac parte cuplurile sudate emoțional, eventual cu copii și cu o viață socială bogată.

3. Intenția și responsabilitatea fac diferența

Este mult mai ușor să ierți pe cineva care nu a provocat "furtuna" intenționat, decât pe cineva care "a sădit intenționat semințele răului". De asemenea, dacă se dovedește că actul a fost făcut în urma unor circumstanțe externe, și nicidecum în urma unei alegeri personale, e clar că iertarea va veni mai ușor și mai firesc. De aceea, e important să ai în minte câteva întrebări ale căror răspunsuri te pot ajuta în decizia luată. A fost persoana respectivă stresată, neinformată sau influențată de alții? A fost ea abandonată, neglijată sau abuzată în copilărie sau adolescență? Chiar dacă aceste condiții nu retrag răul deja făcut, ele te pot ajuta să empatizezi mai mult cu respectivul și să nu-i atribui în totalitate toată vina.

4. Emoțiile pot bloca iertarea

Studiile efectuate ca urmare a scanării creierului, arată că centrele emoționale ale sistemului limbic se activează în momentul în care luăm în considerare iertarea. Cercetările arată că emoțiile negative, în general, inclusiv sentimentele de furie și ură, îngreunează procesul iertării. Pentru mulți dintre noi, iertarea este un proces care implică exprimarea și examinarea furiei, simțirea și înțelegerea a ceea ce am pierdut, dar și impactul pe care actul îl are asupra vieții noastre.

5. Iertarea poate fi un act de putere

Iertarea nu înseamnă neapărat uitare, sau nepedepsirea actului cauzator. Am putea ierta pe cineva emoțional, simțind însă nevoia de a-l face să experimenteze consecințele. Sau, la fel de bine, am putea simți nevoie să avertizăm posibilele victime de intențiile înfăptuitorului. Mai mult, pentru siguranța și bunăstarea noastră, l-am putea exclude definitiv din viațile

noastre. Iertarea vine atunci când, facem toate aceste lucruri pe cale pașnică, fără intenții răutăcioase și fără a căuta răzbunare. Setea de răzbunare și amărăciunea cu care ne otrăvim sufletul, nu fac decât să-i ofere respectivului și mai multă putere asupra vieții noastre. De aceea, folosește iertarea ca pe un instrument benefic ție.

Iertarea poate fi un proces continuu în folosul binelui și al iubirii, chiar și în momente mai puțin plăcute. Iar procedeul poate fi interpretat ca un mesaj personal că dragostea este mai puternică decât ura și teama. ⁽¹⁷⁾

Deci se poate vorbi și în spiritual de o formă de "spovedanie", spun o formă deoarece în decursul acestui proces nu e nevoie de un intermediar. Noi trebuie să ne spovedim Dumnezeu din noi, căci între noi și Dumnezeu e o comunicare continuă, o comunicare permanentă căci El e Tatăl nostru și noi suntem fii Lui.

Pentru asta trebuie să redescoperim scânteia de Dumnezeu pe care Creatorul a pus-o în noi la Crearea noastră ca spirit.

Această redescoperire am realizat-o târziu, la vârsta de 71 de ani, cu ocazia primului pelerinaj pe Camino. În cele 43 de zile cât a durat pelerinajul, singur fiind, am descoperit că nu sunt de fapt singur. Tot timpul am fost însoțit de o energie care m-a păzit și sfătuit. Am reușit să vorbesc cu mine, am reușit să mă "privesc înăuntru" și am descoperit o lume ce îmi fusese ascunsă, l-am descoperit pe Dumnezeu, dar nu dumnezeul propovăduit în biserici, ci pe Dumnezeu Adevărat, iubitor și nerăzbunător. Am descoperit rolul benefic al Karnei pentru evoluție, am purtat dialoguri cu Dumnezeul cel Adevărat, cu Dumnezeul din mine.

Astfel am înțeles că iertarea oferită de preoți este o farsă și că adevărata spovedanie și iertare se obține fără canoane sau mătăanii, se obține prin iertare și empatie.

Spovedania ca terapie

În 2016 am făcut o călătorie în Brazilia, la Abadiânia pentru a "studia" fenomenul John of Gud. Călătorie interesantă, dar ce m-a marcat cel mai mult a fost, la întoarcere, vizita în Brasil a Templului Luminii. De ce vă povestesc

de această vizită? Deoarece aici am descoperit adevărata spovedanie, spovedania cu efect terapeutic.

Dar să urmărim propriile relatări din jurnalul călătoriei mele din 2016: ⁽¹⁸⁾:

Taxiul de la Abadiânia la Brasil mă lasă la Templul Luminii, un templu special, neafiliat niciunei religii sau cult. Această vizită a fost punctul de plecare al procesului "redescoperirii" mele. Templul e o clădire în formă de piramidă ce respectă proporția cu Marea Piramidă a lui Keops. Vârful piramidei este transparent, permițând razelor soarelui să pătrundă și să lumineze centrul podelei. În acest punct este îngropat un cristal de cuarț curat, având o înălțime de 2 m, cu vârful aflat la 10 cm sub podea. De la intrare pornește o spirală de culoare neagră orientată invers acelor de ceasornic. După ce se ajunge în centru, în punctul ce simbolizează vârful cristalului de cuarț, se pornește pe o spirală albă, în sensul acelor de ceasornic. Poate vă întrebați cum acest "templu" a constituit punctul de început al redescoperirii mele?

Care e semnificația acestor spirale? Am fost învățați că trebuie periodic să mergem la preot ca să ne spovedim și astfel suntem "ierțați de păcate". Acum mi-a venit în minte o întâmplare petrecută la un Bibel Kreds, întâmplare ce mi-a adus o "prelucrare" serioasă din parte lui Luci, odată ajunși acasă. La acel Bibel Kreds se discuta despre cum Iisus te iartă dacă te rogi și mărturisești greșeala. Olaf vine cu mențiunea că el de câte ori face ceva rău, merge acasă și spune: "Jesus tilgiv mig" (Iisuse iartă-mă), și automat este iertat. Eu care eram acolo doar pentru că patronul meu mă inclusese în cerc, mă trezesc să mă întreb cu voce tare: "adică cum, merg pe stradă, omor un om, mă duc acasă și spun: Jesus tilgiv mig, Iisus mă iartă, apoi ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, ies pe stradă, omor alt om ... și repet procedeul? Pauză "pentru publicitate" și Olaf încearcă să nuanțeze mențiunea făcută de el în sensul că trebuie să te căiești. Păi dacă ești iertat dintr-un foc, ce rost mai are căința ulterioară?

Dar să revenim la spovedania pe care de mici am fost inoculați să o practicăm. Ce este de fapt spovedania? Mergi la un preot, îi spui ce crezi că ai făcut rău, el îți spune că ești iertat dacă citești psalmul xxx de 50 de ori, adică ceva similar cu ce susținea Olaf că ar fi suficient. Deci spui fraza miraculoasă: Jesus tilgiv mig, și gata, ești iertat. Bineînțeles că preotului nu îi vei spune ceea ce te face să te rușinezi, de exemplu.

Eu cred că nu ai nevoie de intermediari între noi și Divinitate. Poți vorbi cu Dumnezeu direct, căci Dumnezeu e în noi, mai ales că noi suntem părțică de Dumnezeu.

Sala Templului Luminii din Brasil

Dar să revenim la spiralele din Templul Luminii. Spirala neagră reprezintă spirala pe care noi spunem Divinității tot ce am făcut împotriva Legilor Universului, tot ce considerăm că am făcut greșit. Parcurgerea spiralei negre este calea de a ne spovedi, cu sinceritate și asumarea răspunderii pentru tot ce am făcut. Ajunși în centru, vom constata că tot ce am recunoscut, a fost ascultat de către Divinitate, vom constata că am "golit sacul cu energii negative" acumulate prin faptele noastre. Din acest moment, acel sac se va umple cu Lumină pe tot parcursul parcurgerii spiralei albe. Când am înțeles acest proces, am realizat că această spovedanie este cea mai eficientă și la îndemâna tuturor. Nu e nevoie să bați drumul până la Brasil, e suficient să ne imaginăm spiralele pe care să golim sacul ce ne apasă umerii și să îl umplem cu Lumină. Eu cred, acum, că de fapt prietenul meu m-a adus în Brazilia nu pentru a îl "studia" pe John, ci pentru a descoperii tainele Templului Luminii, care a fost piatra de cotitură ce a declanșat procesul de redescoperire".

Ei bine în asta constă spovedania ca terapie. A îți recunoaște greșelile, fără teama că ai putea fi judecat de o terță persoană. Acesta este lucrul care e capabil să te aducă în situația de a obține instantaneu iertarea Divină.

Așa cum am scris în acel jurnal, nu e nevoie să mergem la Templul Luminii din Brasil pentru a ne deschide sufletul, putem face acest lucru indiferent unde ne situăm geografic.

E suficient să credem că odată ce, imaginar, pășim pe spirala neagră, suntem în comunicare cu Divinitatea care ne ascultă, ne înțelege și ne iartă. Iar în locul energiei negative generate de greșelile asumate sincer, să dăm voie ca locul rămas liber să se umple de Lumina Divină care ne înconjoară.

Aceasta este cea mai eficientă spovedanie, este un tratament sigur al sentimentului că ne-am simțit pentru o perioadă îndepărtați de Dumnezeu. Haideți să ne reîntoarcem în Lumina Divină și să trăim în ea.

Cum să evităm păcatul

Da, rețeta e simplă, dar relativ greu de pus în practică. Dar să vedem ce spune Mitropolitul Grigorie al Sankt Petesburgului, în “O zi de viață sfântă – Sfaturi practice pentru organizarea vieții creștinului”.

”Încearcă să analizezi ce urmează să faci și cu cine urmează să-ți petreci timpul. Cu ce ocazii de a cădea în păcat te-ai putea întâlni? Când și unde? Cu ce ocazii de bine te-ai putea întâlni? Când și unde? S-ar putea să ai anumite ispite, de slavă deșartă, de mândrie, de mânie și altele?

După ce ai examinat totul în acest fel, încearcă imediat să te gândești cum ai putea cel mai ușor și mai sigur să petreci toată ziua fără păcat, cum să te porți fără cusur cu cei din jur, cum să te folosești mai bine de toate ocaziile pe care le poți întâlni, cum să eviți anumite situații și ispite sau, dacă nu există posibilitatea să le eviți, cum să faci ca să nu te vatâmi în ele.

De exemplu, dacă vezi că va trebui să-ți petreci timpul și să lucrezi la ceva cu o persoană iute la mânie, să te gândești din timp cum să te porți în prezența ei, cu atâta blândețe și politețe, încât să nu-i provoci în nici un fel mânia, ci să rămâi în pace.

Fără această pregătire împotriva păcatului este imposibil sau cel puțin extrem de greu să ne păzim de păcat și să urmăm învățăturile lui Dumnezeu fără ezitare. Cine nu ia o hotărâre fermă și nu face un efort în fiecare dimineață pentru a se păzi de păcat în timpul zilei nu poate să nu păcătuiască și treptat s-ar putea să părăsească nu numai perseverența, dar chiar dorința și chiar gândul că este obligat să se ferească de păcat.

Dacă nu potrivim zilnic fitilul unei candelă și nu turnăm ulei, ea nu va putea arde constant și se va stinge repede. Prietene, nu uita de această pregătire împotriva păcatului, care este foarte necesară în fiecare dimineață. Când vei încerca cu adevărat să te ferești de păcat și să duci o viață bine plăcută lui Dumnezeu și sfântă, atunci te vei convinge de trebuința și de rezultatele binefăcătoare ale acestor măsuri de prevedere.”⁽¹⁹⁾

E un interesant punct de vedere pe care ar trebui să îl avem în fața ochilor. De remarcat este faptul că de cele mai multe ori nu știm să reacționăm corect la toate provocările pe care viața n-i le pune în cale.

De multe ori am încercat să creez un scenariu care să ne poată feri de ispita de a încălca Legile Divine, singurele Legi care trebuiesc păzite cu sfințenie.

Într-o discuție avută cu o doamnă care se plângea că nu poate gestiona conflictele cu o prietenă a sa, am încercat să îi dau, nu un sfat, ci o părere. Dacă ești într-un conflict, încearcă să faci ”3 pași înapoi” și conflictul se stinge. Bineînțeles că doamna respectivă m-a privit cu neîncredere și m-a întrebat cu o oarecare urmă de îndoială: ”adică cum, dacă mă dau 3 pași înapoi, se poate evita conflictul?”. Văzând că metafora mea a fost luată ad litteram, mi-am încercat norocul cu altă metaforă.

Dacă ești într-un conflict cu cineva, imaginează-ți că ești cu persoana respectivă pe o scenă, numai voi doi. Ce se întâmplă pe scenă? Este un dialog total neconstructiv. Deci vorbim de un dialog. Acum coboară de pe scenă în sala și privește ce se întâmplă pe scenă. Dialogul devine monolog, monolog care nu te mai afectează, căci acum privești evenimentele ce se desfășoară pe scenă, din postura de spectator. Ca spectator poți privi monologul de pe scenă cu ochi critici, poți fi sau nu de acord cu ceea ce se spune pe scenă, și datorită faptului că nu ești obligat să dai pe loc replica, vei putea cântări din cu totul alt unghi de vedere conținutul monologului, și vei reacționa în consecință, căci nu mai interpretezi un rol dintr-un scenariu scris de altcineva, ci vei rescrie rolul pe care în vei juca, într-un scenariu scris de tine.

Se pare că doamna respectivă a înțeles într-un târziu metafora cu cei 3 pași pe care e util să îi faci înapoi. De multe ori suntem tentați să acceptăm roluri secundare în piese scrise de alții, uitând ca într-un scenariu scris de altcineva, niciodată nu vei primi rolul principal.

..... -

Am încercat să demonstrez că nu suntem nici păcătoși și nici vinovați de ceea ce ni se întâmplă. Fiecare lucru pe care îl facem greșit în raport cu Legile Universului fac parte din procesul de evoluție la care suntem parte. Dacă nu am greși, nu am învăța, nu am evolua. Am fi doar niște Adami trăitori în Eden.

Important este să învățăm din fiecare situație cu care ne confruntăm. **Nu suntem păcătoși**, suntem doar niște aspiranți la Dumnezeu. Suntem doar niște elevi ce trebuie să treacă extemporale, teze și examene prin care Divinitatea ne testează nivelul de învățare. Putem fi premianți sau repetenți, important este că evoluăm. Unii vor trece examenele din primul foc, alții vor rămâne corijenți sau repetenți, asta e viața. De un lucru să fim însă siguri, chiar dacă vom rămâne de multe ori repetenți, nu vom fi exmatriculați niciodată.

Așa că nu uitați că: *"Analfabeții secolului XXI nu vor fi cei care nu știu să scrie și să citească, ci aceia care nu pot învăța, dezvăța și reînvăța"* (Alvin Toffler).

Și în final vă asigur dragi prieteni că ne vom întâlni cu toții în preajma Tatălui nostru comun.

Pe curând.

Bibliografie

- (1.) Cartea Spiritelor Allan Kardec - <https://www.slideshare.net/neluionel96/kardecallan-carteaspiritelor>
- (2.) Martinus Institut – <http://www.martinus.dk/da/forside/>
- (3.) Diferențe dintre viața umană și viața animală – <https://alfaomega.tv/creationism/articole/7170-diferentele-dintre-viata-umana-si-viata-animala-creationism-vs-evolutionism#ixzz5nLQZnOWI>
- (4.) Wikipedia – <https://ro.wikipedia.org/wiki/Biblia>
- (5.) 10 teorii despre cine a scris cu adevărat Biblia – <https://topist.ro/10-teorii-despre-cine-a-scris-cu-adevarat-biblia/>
- (6.) Crucificarea – <https://ro.wikipedia.org/wiki/Răstignire>
- (7.) Crucea de la Tărtăria – <http://www.departamentulalphacarpatica.ro/crucea-cu-raze-de-la-tartaria-cel-mai-vechi-simbol-religios-al-lumii/>
- (8.) Relația stat biserică – Sorin Dan Șandor – <http://rtsa.ro/rtsa/index.php/rtsa/article/viewFile/331/326>
- (9.) Ce a spus Iisus despre iad? – <https://wol.jw.org/ro/wol/d/r34/lp-m/2008802>
- (10.) Ce spune Biblia? – <https://www.jw.org/ro/publicatii/reviste/wp20091101/cei-rai-sunt-chinuiti-in-iad/>
- (11.) Reîncarnarea a fost ea înlăturată din Biblie de către sfinții părinți ai Bisericii? de Joseph P. Gudel, Robert M. Bowman, Jr., și Dan R. Schlesinger - <http://www.rcrwebsite.com/reincarnation.htm>
- (12.) Adevărul despre reîncarnare - <http://turnul.blogspot.dk/2014/04/adevarul-despre-reincarnare.html>
- (13.) Pidalionul (Codul Penal al Bisericii Ortodoxe - https://adevarul.ro/locale/constanta/ce-contine-pidalionul-codul-penal-bisericii-ortodoxe-pedepsele-prevazute-preotii-fura-prinsi-prostitute-1_5aa7a171df52022f75814344/index.html

- (14.) Legile Universului – <https://hranasufleteasca.com/2015/03/05/legile-de-baza-ale-universului/>
- (15.) Lista păcatelor pentru spovedanie. – <https://ziarulunirea.ro/lista-pacatelor-pentru-spovedanie-vezi-care-sunt-cele-193-de-pacate-pe-care-nici-nu-te-gandesti-ca-le-comiti-241012/>
- (16.) Arhimandrit Sofian Boghiu - <https://ortodocsiadreaptacredinta.wordpress.com/2017/11/05/dialog-cu-parintele-arhimandrit-sofian-boghiu-despre-pacat-si-spovedanie/> - <https://ortodocsiadreaptacredinta.wordpress.com/2017/11/05/dialog-cu-parintele-arhimandrit-sofian-boghiu-despre-pacat-si-spovedanie/>
- (17.) 5 adevăruri spirituale despre iertare - <http://noulpamant.ro/articole/spiritualitate/5-adevaruri-spirituale-despre-iertare/>
- (18.) Impresiile unui Toma-Didymus la Abadiânia, în Brazilia Jurnal de călătorie Iunie 2016 – <https://metahealing.info/wp-content/uploads/2016/07/Jurnal-Abadiânia-2016.pdf>
- (19.) Mitropolitul Grigorie al Sankt Petesburgului, în “O zi de viață sfântă – Sfaturi practice pentru organizarea vieții creștinului” – <https://jurnalspiritual.eu/o-zi-de-viata-sfanta-cum-sa-te-pazesti-de-pacat-in-cursul-zilei/>
- (20.) Biserica Luterană Confesională – <http://www.bisericalutherana.ro/lutheranism-reforma-protestanta/teologie-lutherana/despremarturisireasiiertareapacatelor>
- (21.) Păcatele și iertarea în creștinism și islam – https://www.islamland.com/uploads/books/ro_Pacatele_si_iertarea.pdf
- (22.) Ce este hinduismul și ce cred hindușii? - <https://www.gotquestions.org/Romana/hinduism.html>